Yeni Halepçeler'e Hayır!

Devlet, Kürt halkının ulusal mücadelesini bastırmak için yeni önlemler aldı. Oligarşi, T.Kürdistanı'nı kan gölüne çevirmek istiyor. Kürt ulusal direnişi dönemeçte. Devletin Kürtler'i yoketme politikalarına nerede olursak olalım karşı çıkalım.

DEVRİMCİ İŞÇİ

Sayı 42 Nisan 1990 2,- DM.

DEMOKRASİ VE EŞİT HAKLAR MÜCADELESİ İÇİN GÖREV BAŞINA

Yurtdışındaki Türkiyeli topluluğun mücadelesi yeni bir evreye giriyor. Bu mücadelenin başarısı, Türkiyeliler'in demokratik temellerde en geniş birliğini sağlamaya bağlı. Şimdi görev, bu mücadeleyi geliştirip-yükseltmek ve mücadelenin organlarını yaratmaktır.

Yazısı sayfa 6'da

Başyazı

MİLLİ UZLAŞMA DA İFLASA MAHKUMDUR!

Cumhurbaşkanı Özal'ın başkanlığında toplanan hükümetin Kürt Sorunu'nun çözümü için aldığı kararlar 10 Nisan'da açıklandı. Meclisten geçirilmeden ilan edilen ve yasa statüsünde bir kararname olan bu kararlar, özü itibariyle yeni Dersimler, yeni Halepçeler yaratmayı, Kürt Sorunu'nu kırım yoluyla çözmeyi hedeflemektedir. Bu kararlar 12 Eylül koşulları altında yaşayan Türkiye'de, sadece T. Kürdistanı'nı değil tüm ülkeyi etkileyecek "mini bir 12 Eylül Darbesi" özelliği taşımaktadır. 12 Eylül 1980 sabahından itibaren Kenan Evren ve ordu tarafından kullanılan yetkilerle donatılan olağanüstü bölge idaresi, artık bundan böyle astığı astık, kestiği kestik bir yönetimdir. Kararların alınacağı gün 21 Kürdün toplu şekilde katledilmiş olması, T. Kürdistanı'nın kan gölüne çevrileceğinin bir işareti sayılmalıdır.

10 Nisan Mini Darbesi'yle Türkiye'deki gelişmeler hem içe hem de dışa yönelik boyutlarıyla yeni bir sürece girmiş bulunmaktadır. Süreç; 12 Eylül uygulamalarının canlandırılmasıyla içerde ulusal ve toplumsal muhalefeti hizaya sokmayı ve istikrarı bu yolla sağlamayı; dışarda ise ABD çıkarları yönünde Ortadoğu'da yeni dengeler oluşturmayı hedefleyen politikalar tarafından belirlenip yönlendirilmektedir.

Devamı Sayfa 2'de

Yabancılar yasasına ve ırkçılığa karşı eylemler

Haberi 3.-4.-5. sayfalarda

Nusaybin, Cizre, Silopi:

"İntifada"ya doğru

16. Sayfa'da

Devrimci Yol Üzerine Notlar

10. Sayfa'da

İkili görevler tesbiti üzerine yeniden düşünmek

8. Sayfa'da

Baştarafı kapakta

Türkiye'deki siyasi atmosfer, 12 Eylül iktidarının bir kaç aydır izlediği terör, cinayet ve provakasyon taktikleriyle yeni bir yörüngeye sokuldu. 12 Eylül Rejimi'nin bir çok alanda yaşadığı tıkanma, oligarşiyi ve devleti **"milli uzlaşma"** politikasına yöneltmiş bulunuyor. Toplumu ve partileri bu politikaya ikna etmek için devlet, tüm metodları deniyor. Bu sayede, özelde Kürt ulusal mücadelesine, genelde ise demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesine karşı tam bir milli seferberlik oluşturmaya çalışıyor. Solun ve devrimci–demokratik güçlerin etkisizleştirilmiş olduğu bu süreçte, milli seferberlik politikasının, başarılı olup olmayacağı şüphesiz tartışmalıdır.

Derinleşen kriz, burjuvaziye tam bir zafer imkanı sunmuyor. Belirtiler, milli seferberlik politikasının da uzun vadede iflas edeceğini gösteriyor.

* * *

12 Eylül kurum ve yapılarındaki tıkanma; darbe sonrası uygulanan bazı politikaların işlevsizleşmesi gibi olgular uzunca bir süredir tekelci sermayeyi ve devlet iktidarını meşgul ediyordu. ANAP Hükümeti'nin kitle desteğinin zayıflaması, bu partinin neredeyse dökülmeye başlaması, Cumhurbaşkanı Özal'ın meşruiyeti gibi sorunlar ve bunlara ek olarak, ulusal mücadelenin ulaştığı seviye, işçilerin tütün üreticilerinin ve gençlerin düzen muhalifi tepkilerle seslerini yükseltmeye başlaması, yeni çözüm arayışlarını yoğunlaştırdı.

Yeni çözümün mahiyeti hakkında ilk işaret, Genelkurmay Başkanı'ndan geldi. Hatırlanacağı üzere Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay, bir kaç ay önce bir demeç vermiş ve yeni bir düşman tanımı yapmıştı. Torumtay, sadece silahlı mücadele verenleri değil, bunları herhangi bir şekilde destekleyenleri de düşman olarak göreceklerini ve düşmana yapılan ne ise bunlara karşı da aynı şeyleri yapacaklarını söylüyordu.

Bu açıklamadan bir süre sonra prof. Muammer Aksoy öldürüldü. Toplumda şok etkisi yapan bu cinayetten sonra, hükümet ve basın–yayın organları "anarşi–terör" edebiyatına başladılar. Böylece toplumun zihninde 12 Eylül dönemi canlandırılmaya çalışıldı.

Bir süre sonra ikinci bir şok dalgası yaratıldı Hürriyet Gazetesi Yazarı Çetin Emeç öldürüldü. Bu cinayet basını ayağa kaldırdı. Yüzlerce gazeteci Meclis'e yürüyerek Meclis Başkanı'na –Hükümet değil– bir uyarı mektubu verdiler. Gazeteciler, Meclis başkanı'ndan "anarşi ve terörü durdurmasını" talep ettiler. Toplum yeniden zihin tazelemeye zorlanıyordu. (tabii bu arada bazı sol gruplar, "anarşi–terör edebiyatına malzeme olabilecek türden eylemlere başvurarak, toplumun terörize edilmesine dolaylıda olsa katkıda bulunmayı ihmal etmediler.)

Büyük bir ihtimalle Kotr–Gerilla tarafından CIA bağlantılı bir şekilde işlenen Aksoy ve Emeç cinayetleri, beklenen siyasi sonuçları yaratmıştı.

Muhalefetin erken seçim teranelerini tekrarlamaktan başka bir şey önermediği bu dönemde, çözüm, yine devlet iktidarından geldi. Meclis Başkanı, parti liderlerini zirveye çağırarak, milli uzlaşma politikasının ilk adımını attı. Daha sonra Milli Güvenlik Kurulu'nun tavsiyesi(!) gereğince Cumhurbaşkanı Özal parti liderlerini Çankaya'da yuvarlak masaya davet etti.

Ordunun isteği(!) üzerine Demirel ve İnönü, Özal'la ilgili "meşru görmeme–tanımama" tutumlarını askıya alarak Çankaya'ya çıkıp Özal'la saatlerce görüştüler. Toplantı sonrasında yapılan açıklamalarda **"durumun vahim olduğu, devletin tehlikede olduğu, bu nedenle hükümetin, teröre karşı sürdürdüğü mücadelenin destekleneceği"** söyleniyordu.

Oligarşinin ve devlet iktidarının birkaç aydır izlediği gerilim siyaseti, toplumun yeniden terörize edilmesinde ve partilerin devlet politikaları etrafında uzlaşmasını sağlamada oldukça etkili oldu.

Çankaya zirvesini, devlet yetkililerinin, parti liderlerinin, ve Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin gazeteleri ikna gezileri izledi. Bütün gazeteler, Milli Güvenlik Kurulu'nun aldığı kararların gerekliliğine ikna edilmeye çalışıldı.

Bütün toplum; partileri, sendikaları, gazeteleri, dernekleri, çeşitli kuruluşlarıyla ve sokaktaki insanlarıyla tam bir seferberlik havasına sokuldu. Sanki başka bir devletle savaş hali sözkonusuymuş gibi, toplumdan milli duyguları ön planda tutması, milli çıkarlar etrafında kenetlenmesi isteniyordu. 1974 yılında Kıbrıs'ın işgali sırasında yaratılan havanın bir benzeri oluşturuluyordu.

Böylece devlet, önceden kararlaştırdığı Kürtler'i tenkil (ezip yoketme) yönündeki politikalarına geniş bir destek buldu. Bu uygun ortamda, Ordu, Cumhurbaşkanı ve MGK, Meclis'i devre dışı bırakarak hükümete 10 Nisan'da bir kararname yayınlattı. kanun gücündeki (kanun sayılan) bu kararname, **devletin Kürt sorununu çözmek için yeni Dersimler yaratacağının, büyük katliamlara girişeceğinin bir işaretiydi.** Bu kararnameyle, devlet iktidarına, 12 Eylül'ün ilk yıllarındaki önlemlere benzer önlemleri alma yetkisini tanıyordu.

Her ne kadar Demirel ve İnönü, bu karanamenin bazı yönlerine itiraz ediyor olsalar bile, bu karanamede öngörülenler devlet tarafından yürürlüğe konulmuş bulunuyor. Devletin Kürt halkına, özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı işlediği ve işleyeceği suçlara ortak olma sorumluluğundan Demirel ve İnönü kurtulamayacak. Onlar, devletin yönlendirdiği milli uzlaşma politikasında figüranlık yaparak 12 Eylül politikalarını, felsefesi ve uygulamalarını toplumun gözünde yeniden meşrulaştırmış oldular.

Türkiye'nin bu günlerde içine sokulduğu süreç, sadece T. Kürdistanı'nın yeniden zaptı ile sınırlı bir hedef taşımıyor. Bu süreçte, ezilmek istenen sadece Kürt ulusal mücadelesi değildir. Bunun yanı sıra, tüm Türkiye'de gelişmekte olan özgürlük ve demokrasi mücadelesi de boğulmak istenmektedir. 12 Eylül şokunun etkilerini üzerinden yeni yeni atan ilerici, demokrat ve devrimci güçler ezilmek istenmektedir. Böylece, Kürtler'in haklı ve meşru mücadelesine destek olabilecek güçlerin (işçilerin, gençlerin, devrimcilerin) etkisizleştirilmesi planlanmaktadır. Bu politika, bir yönüyle de, ulusal mücadeleyle sınıfsal–toplumsal mücadelenin birleşmesini engellemeyi hedeflemektedir.

Türkiye'nin Şubat, Mart, Nisan aylarında itibaren içine sokulduğu süreç bölge bölge, şehir şehir tüm ülkeye 12 Eylül'ü yeniden hakim kılma ve bu doğrultuda devlet kuvvetlerinin yeniden mevzilendirilmesi sürecidir.

T. Kürdistanı'ndaki savaşı kazanmak için devletin yürürlüğe koyduğu yeni siyaset, ülkenin diğer kesimlerindeki mücadeleyi de iç savaşa zorlayan karaktere ve biçimlere sahiptir. "Misak–ı Milli" sınırlarının korunmasını hedefleyen faşist terör politikalarını destekleyecek olan ve böylece kitle tabanı kazanacağını uman sivil faşistlerin, Türk–islam sentezcilerinin ve diğer gerici güçlerin propağanda ve eylemleri, şüphesiz Devrimci–Demokratik Güçler'i karşısında bulacaktır. Aynı şekilde Devrimci–Demokratik Güçler'in T. Kürdistanı dışında kalan bölge şehirlerindeki mücadelesi 12 Eylül öncesinden nispeten farklı olarak ilk elde devleti karşısında bulacaktır ve bulmaktadır. Bu karşı karşıya gelişlerin süreci iç–savaşa – doğru yünlendirme ihtimali bulunmaktadır.

* * *

Özal yönetiminin izlediği politikalar ve T. Kürdistanı'na yönelik yeni stratejiler, 12 Eylül'ün bittiği, demokrasiye geçildiği şeklindeki hayalleri paramparça etti.

Devlet, terör, cinayet, provokasyon ve demogoji yöntemlerini ustaca kullanarak hükümeti, muhalefet partilerini, liberalleri, küçük burjuvaziyi ve şu bizim ünlü demokratlarımızı **"demokrasiyi koruma, daha kötüsünü yaşamama,"** adına 12 Eylül politikalarının yeniden canlandırılmasına ikna etmiş bulunmaktadır.

Türkiye'nin 12 Eylül'den 10 yıl sonra geldiği noktayı en iyi ifade eden aslında Özal'ın şu cümlesi olmuştur: **"Devlete sadakat göstermeyenlere insaf edilmeyecek"** (7 Nisan'daki TV. konuşmasından)

Bu konuşmanın bir benzerini 12 Eylül sabahı Türkiye, Kenan Evren'in ağzından duymuştu. Bu ilginç örnek, rejimdeki değişmeyi(!) çarpıcı bir şekilde anlatıyor olmalıdır. Bunun yanısıra, Demirel ve İnönü'nün Çankaya zirvesinden sonra, bol bol silahtan, savaştan sözetmeleri ilginçtir. Her ikisi de, savaş meydanlarında görevli komutanlar gibi konuşmaktaydılar. (Acaba Çankaya'da ne olmuştu? Demirel'i ve İnönü'yü böyle konuşmaya hangi kuvvet ikna etmişti?)

İç politikada ortaya çıkan yeni durumun ve milli uzlaşma politikasının temel özelliklerinden birisi, bunların ABD'nin Ortadoğu politikalarının bir gereği olarak şekillenmesidir.

40 yıldır Türkiye'yi "Kuzey"den (SSCB'den) gelmesi muhtemel tehdide göre biçimleyip–yönlendiren ABD, şimdi Türkiye'nin "Güney" den tehdit altında olduğunu iddia etmektedir. ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Hupe, Parlemento Alt Komisyonu'nda yaptığı bir konuşmada bunu açıkça belirtmiştir.

Öte yandan Mart sonu ile Nisan başında Ankara'ya ABD'nin seyyar büyükelçilerinden birisinin geldiği, bu kişinin, başta hükümet olmak üzere muhalefet partileriyle, ve bazı kuruluşlarla görüşmeler yaptığı basına yansımıştır. 5 Nisan tarihli Milliyet'deki habere göre bu kişi, **"Türkiye'ye yönelik terörle Suriye ve Iran arasında ilişki olduğunu"** söylemektedir.

Benzer bir açıklamayı Kenan Evren yaptı. Milliyet'e bir demeç veren Evren, Hükümet'i uyararak **"Bölücülüğün arkasında Irak ve Iran var."** dedi.

Esasen, MİT, belli bir süredir basın aracılığıyla kamuoyunu İran ve Suriye'ye, zaman zaman da Irak'a karşı şartlandırıp–yönlendirmekle meşgul bulunmaktaydı. Aksoy ve Emeç'in İran yanlısı şeriatçı örgütlerce öldürüldüğü haberi basına bolca pompalanıyordu. (Bu haberleri basına sızdıranlarla Aksoy ve Emeç cinayetlerini işleyen aynı odaklar olmasın?)

Suriye ise, PKK ile ilişkilendirilerek düşman hanesine kaydediliyordu.

İran ve Suriye'nin Türkiye'ye yönelik bir takım hesaplar içinde oluşu, bu propağandalara inandırıcılık kazandırıyordu.

"İç tehdit, iç düşman" gibi kavramların yanısıra, "dış tehdit, dış düşman" kavramlarının da kamuoyunun bilincine bu şekilde yerleştirilmesinin ardında ABD politikaları yatmaktaydı.

ABD, Ortadoğu'da yeni dengeler yaratmak amacıyla Türkiye'yi Geney'e kışkırtmaktadır.

SSCB'deki son gelişmelerden sonra NATO'nun durumunun tartışmalı hale gelmesi, Türkiye'nin güvenlik ve dış politika alanında yeniden konumlanması ihtimalini arttırmıştır. D. Avrupa ülkelerinde meydana gelen durum ise Avrupa Topluluğu'nun sınırlarının doğuya doğru genişleme ihtimalini kuvvetlendirmiştir. Bu, Türkiye'nin AT'a üyeliğini geciktirecek bir gelişme olarak kabul edilmektedir.

Dünya'da oluşmakta olan yeni dengelerde Türkiye'nin konumu işte bu veriler ışığında belirlenmektedir. İstenen Türkiye'nin Ortadoğu'daki süreçlerde daha aktif bir rol oynamasıdır. Bunu sağlayacak olan da T. Kürdistanı'ndaki sıcak savaşın diğer bölgelere taşınmasıdır.

Türkiye'ye dayatılan budur.

Impressum:
V.i.S.d.P.: U. Hasselbring
Postfach 91 08 43
D- 3000 Hannover 91

Yazışma adresi:
Devrimci İşçi
c/o. S. Hasselbring
Postfach 26 03
D- 3000 Hannover 1

ÖDEMELER:
Stadtsparkasse Hannover
Y. Aydın
Konto Nr.: 253 07 096
BLZ: 250 501 80

Fransa	7,– ff	İsveç	10.– skr
İsviçre	2.– sfr	Danimarka	10.– dkr
Hollanda	2,–50 hlf	İngiltere	0,80 £
Avusturya	15,– s.	Norveç	8,– nkr
Belçika	50,– bfr	Avusturalya	2.50 $

Yabancılar yasasına ve ırkçılığa karşı eylemlilikler

Berlin

YABANCILAR YASASINA KARŞI EYLEM PLATFORMU

Yeni yabancılar yasa tasarısına karşı diğer bir çok yerde olduğu gibi Berlin'de de eylem platformu oluştu. Platform şu amaçla oluşturuldu:

- Yabancılarla ilgili yasalara karşı yapılabilecek etkinlikleri ve ortak eylemlilikleri düzenlemek,
- partilerin yasaya karşı tavır almaları sağlamak üzere partiler üzerinde baskı ve etki oluşturmak,
- Tüm yabancıları ve Almanları yasayla ilgili bilgilendirmek,
- Yasayı destekleyen partilerin ırkçı özelliklerini teşhir etmek,
- Her türlü milliyetçiliğe, ırkçılığa ve faşizme karşı olan tüm güçleri birleştirmek...

Platformda yer alan grup ve güçler şunlar:

ADA, Antifaşist Gençlik, Antifaschistische Initiative, Auslınderinnen Referate des ASTA der FU und des ASTA der TU, Bündnis gegen Faschismus-Rassismus und Sexismus, Bündnis west-Berliner Flüchtlingsinitiativen, Devrimci İşçi (Berlin), Ermittlungsausschuß im Mehringhof ESG, FFBIZ e.V., Interkultureller Treffpunkt Grenzlos, Kauderzanca (Türkiyeli gençlerden oluşan bir grup), Kolumbiengruppe Lateinamerikanische Kulturvereinigung DIA, Verein Iranischer Politischer Flüchtling west-Berlin, Internationalistisches Zentrum, Rat u. Tat, Berliner Frühling, Fabrik Oslaer Str. (Gençlik Kültür Merkezi), Antifa west-Berlin, Humanistische Union, Falken, Teknik Üniversitelerin 3. Dünya araştırma grubu, Feminist Kadınlar ve Sağlık Merkezi, terre des hommes, Z.B.w.

PLATFORM DUYURUSU

Almanya'nın dış ilişkilerini zedeleyecek düşüncesiyle, dış ülkelerden gelen devlet başkanlarına yönelik protesto eylemlilikleri yasaklanmakla birlikte, Almanya'nın "-Hür" "Demokratik" ve temel düzeyini tehlikeye sokmak ya da politik faaliyetliliklerde bulunmak veya politik faaliyetlerde şiddete başvurmak engellenmektedir. Politik faaliyetleri engellenen insanların seçme ve seçilme hakları da ellerinden alınmıştır.

Yine bu yasalarla Alman devletinin en büyük tehlike kaynağı olarak yabancılar gösterilmektedir. Böyle görülen insanların söz, karar ve yetki sahibi olmaları da engellenmeye çalışılmaktadır.

Çıkarılan ya da çıkarılacak tüm yabancılar yasasına karşıyız. Ve;

1. genel seçme ve seçilme hakkı,
2. Sınırsız politik faaliyetlerin tanınması,
3. Çifte vatandaşlık hakkının sınırsız tanınmasını,
4. Mülteci hakkının ve taleplerinin yerine getirilmesini,
5. Aile bütünlüğü önündeki tüm engellerin kaldırılmasını,
6. Yerli ve göçmen işçiler arasındaki çalışma saatleri ve ücretleri arasındaki farklılığın kaldırılmasını, özellikle de kadınların toplumdan dıştalanmasına son verilmesi ve yine kadınlara bağımsız çalışma ve oturma müsaadelerinin tanınmasını,
7. Çok kültürlü bir toplumda eşit haklar temelinde birlikte yaşamanın koşullarının sağlanması için

her türlü yabancılar yasasının kaldırılmasını

herkese aynı hakların tanınmasını

talepediyoruz.

Bu talepler temelinde, devrimcileri, işçileri, aydınları, demokratik kurum ve kuruluşları ve yasaya karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Yabancılar Yasasına Karşı Eylem Platformu

Bilindiği gibi, Berlin'de burjuva gazeteleri tarafından reklam edilen bir başka platform daha oluştu, Vatandaş Girişimi adıyla oluşan bu platform, bazı sol grupların yanısıra sosyal demokratların, ırkçıların, şeriatçıların içinde yeraldığı bir platformdu. Biz Berlin Devrimci İşçi olarak, bileşimi, anti-demokrat yapısı ve nitelikleri nedeniyle bu platformda yer almadık.

PLAFORMUN İLK EYLEMLERİ

Platformun ilk oluşumundan sonra gerçekleştirilen ilk eylem, faşizme, ırkçılığa, seksizme ve yeni yabancılar yasası tasarısına karşı bir içerik taşıyordu. 21 Mart günü yapılan bu mitinge katılım yüksekti.

22 Mart günü ise SPD binası 5 saat işgal edildi. SPD yöneticileri ile ve Berlin içişleri senatörlüğü temsilcisi ile görüşülerek Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'na tavır almaları istendi.

24 Mart'ta ise Pakistanlı Mahmut Ahzar'ın DDR'li bir faşist tarafından öldürülmesini protesto yürüyüşüne katıldık.

Berlin içinde, bildiri, afişleme yapıdı; çeşitlisemtlerde standlar açıldı.

21 NİSAN–30 NİSAN EYLEM HAFTASI

Platform, 21–30 Nisan arasını eylem haftası olarak tesbit etti. Eylem haftasında yapılacak faaliyetler şunlar:

- Bilgilendirme toplantıları
- Paneller
- Yabancılar dairesinin önünde miting
- Bilgilendirme standları
- Film gösterileri

- Sokak şenlikleri
- Merkezi miting
- Mülteciler kampının önünde konser
- Bangledeşli mültecilerin şehir merkezinde her hafta ikişer gün olmak üzere tom tom gösterileri
- Kadınlar için özel bilgilendirme
- Liseli öğrencilerle bilgilendirme toplantıları.

Bu eylem haftası nedeniyle de özellikle Alman solunun desteğini sağlamak için de Berlin'de bulunan bütün demokrat, anti-faşist gruplara ve örgütlere çağrı yapıldı.

Berlin Devrimci İşçi

Hamburg

IRKÇI YASA PROTESTO EDİLDİ

Son günlerde kamuoyunun, özellikle de yabancıların gündemini işgal eden Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı, Hamburg'ta çeşitli eylemlerle protesto edildi. Bilindiği gibi Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'yla yabancılar üzerinde bir takım kısıtlamalar ve düzenlemeler getirilmek istenmekte. Bu bağlamda bizler Hamburg Devrimci İşçi olarak, önümüze bir takım faaliyetlilik süreci koyarak, diğer devrimci güçlerle birlikte bir komite oluşturduk. İlk etapta bir bildiri çıkartarak, bu sorunu nasıl değerlendirdiğimizi, nasıl ele alınması ve hangi pratik faaliyetliliğe yönelmemiz gerektiğine vurgu yaparak bu bildirinin yaygın bir şekilde dağıtılmasını sağladık. Daha sonra Hamburg Rathaus önünde 70–80 kişinin katılımıyla bir korsan gösteride bulunarak, kamuoyunu dikkatini bu sorunun üzerine çekmeyi sağlamaya çalıştık. 20 Şubat'ta gerçekleştirdiğimiz bu eyleme, Alman ve Türk basını geniş bir şekilde yer verdi. Ayrıca Köln radyosunda da bu eylemle ilgili bir haber yayınlandı. Daha sonra komite olarak 3 Mart'ta yapılmak üzere, bir yürüyüş kararı aldık. Fakat daha sonra Alman Faşistler'inin aynı günde toplantı yapacakları ve bu toplantıyı protesto etmek için yürüyüş yapılacağı öğrenilince, biz kendi yürüyüşümüzü iptal edip, bu yürüyüşe katıldık. 5000 bin civarında anti-faşistin katıldığı bu yürüyüşte türkçe ve almanca olarak bir konuşma yapıp, yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'na karşı her anti faşistin duyarlı olmasını, ırkçı, gerici yasaya karşı herkesin karşı çıkmasını dile getirdik. Daha önce iptal ettiğimiz yürüyüşü 24 Mart'ta yapmayı kararlaştırarak, 22 örgütle (Alman ve Diğer uluslardan) birlikte ortak bir bildiri ve afiş çıkartarak, Hamburg ve çevresine geniş bir şekilde dağıtımını yapıp, yürüyüşe en geniş kesimin katılmasını sağlamaya çalıştık. Kısa zaman dilimi içerisinde örgütlediğimiz bu yürüyüşe 2000–2500 kişi civarında kitle katıldı. Yürüyüş büyük bir coşku içinde başladı ve yürüyüş boyunca türkçe ve almanca olarak yapılan konuşmalarda, Yeni yabancılar Yasa Tasarısı'nın çıkma-

›

sıyla birlikte bizlerin 2.ci sınıf insan muamelesi göreceğimiz, bu yasayla insan haysiyet ve onurunun zedeleneceğini, yabancıların büyük bir bölümünün geri gönderilmeyle karşı karşıya olduğu, bu yasaya karşı, tüm anti-faşistlerin eşit haklar ve özgürlükler temelinde, birlikte mücadele etmelerinin zorunlu olduğuna dikkat çekildi. Her ne kadar yürüyüş esnasında Alman faşistlerinin yürüyüşçülere saldırarak, yürüyüşü provaka etmek istemişlerse de, buna meydan vermeyerek faşistlerin bu saldırısı geri püskürtüldü.

Yürüyüş tıpkı başladığı gibi coşkulu bir şekilde sona erdi. Sonuç olarak bu yürüyüş bize öğretti ki Almanya'da yabancılar üzerinde oluşturulmaya çalışılan politikalarda eğer eşit haklar ve özgürlükler mücadelesi temelinde tüm anti-faşist güçler bir araya gelir birlikte mücadele ederlerse, bizlerin üzerinde hem de bizlerin söz ve karar sahibi olmadığı bu süreci söz ve karar sahibi olduğumuz bir süreç haline getirebiliriz.

HAMBURG VATANDAŞ GİRİŞİMİ ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ

Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'yla birlikte Almanya'nın çeşitli şehirlerinde de kurulduğunun bolca yaygarasının yapıldığı Vatandaşlar Girişimi, Hamburg'ta da kuruldu. Başını Hakkı Keskin'in ve Taner Akçam'ın çektiği Hamburg vatandaşlar girişimi, milli görüşcüler, şeriatçılara, konsoloslukların güdümündeki derneklere, kısacası her renkten ve her sesten kesime, kapısını açarken, herne hikmetse devrimcilere özellikle Kürtler'e kapalı tutuyordu. Bu güçler Yabancılar sorununun çözümünü TC'nin güdümündeki kişi ve kuruluşlarla, milli görüşcülerle oluşturulan platformlarda aramaya çalışırken, bizler diğer devrimci güçlerle oluşturduğumuz komite aracılığıyla bu gibi girişimlerin toplantılarına giderek, böylesi girişimlerin bir yönüyle Türk Lobisi'nin oluşumuna hizmet ettiği, sınıfsal karekterli politikalar ve devrimci bir çizgi olmadığı, yabancıların demokratik, özgür ve ilerici temellerde kurumsallaşmasını ve gelişmesini engellediğini, yabancıların önemli ölçüde perspektif kaymasına hizmet ettiği, mücadele hedeflerinin saptırıldığına vurgu yaparak, Yabancılar sorununun eşit haklar ve özgürlükler mücadelesi temelinde tüm anti-faşistlerle birlikte olacağımızı belirterek, bu temelde güç birliği olunmasını belirttik.

Bu birlikteliklerin varacağı yer sonuçta; milliyetçi temellerde kurulan getolar bu getoların muhtarı konsoloslar ve sermaye çevreleridir. Bekçileri ise milli görüşcülerdir. Acaba eski solcularımız bu tür girişimlerde hangi görevlere taliptirler? Bu girişim burjuva gazetelerinin desteğinde, konsoloslukların sırtlarını sıvazlayarak iş adamlarından mali desteği de alarak, 31 Mart'ta bir yürüyüş yaptılar. Bizler devrimci platform olarak bu yürüyüş öncesi çıkarttığımız bir bildiride, ırkçılığa karşı saçımızın renginin aynı olması, veya taşıdığımız pasaportta aynı ülkenin vatandaşı olmaktan hareket ederek ırkçı yasaya karşı ırkçılarla mücadele verilemiyeceğini, diğer azınlıkları ezen, katleden, inançları gereği devlet dairelarine, iş yerlerine almayan, oruç tutmuyor diye yüzlercesini görevden alan, işkence yapan, devlete alkış tutan anlayışlarla birlikte olamayacağımızı ve birlikte mücadele edemeyeceğimizi dile getirdik. Geçerken hemen belirtelim ki: Bu yürüyüşe Komkar son anda katılma kararı alarak (herhalde bir anda kitleselleşeceği aklına sonradan geldi) bu yürüyüşe katıldı. Kendisini ulusal kurtuluş mücadelesi verdiğini iddia eden Komkar, TC devletinin T.Kürdistan'ında Kürtler'e karşı acımsızca yürütmüş olduğu milli zulmü ve katliamlarını meşru ve haklı gören, ona onay veren, yurtdışında o düşüncenin savunucusu olan kişi ve kurumlarla ırkçı ve şovenistlerle, ırkçı ve şovenist Yabancılar Yasası Tasarısı'na karşı birlikte yürümenin ayıbını üzerinde nasıl taşıyacak.

-Yabancılar Yasa Tasarısı'na Hayır
-Hamburg Vatandaş Girişimi ve benzeri birlikteliklere hayır
-Yaşasın anti-faşist birliktelikler

Hamburg Devrimci İşçi

Bonn

IRKÇI GERİCİ YABANCILAR YASASINA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

B.Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinin içine düştüğü ekonomik krizin ve son yıllarda, güçlenmeye çalışan faşist hareketlerin, saldırıya varan eylemlerinin, biz yabancılar hedef haline gelmiş durumdayız.

Bilindiği gibi son günlerde, Alman halkının dikkatlerinin, Doğu Bloku ülkelerdeki **çözülmelere** çekildiği bir dönemde, burada yıllarca yaşayan, yaşam biçimini yaşadığı ülkeye göre şekillendirmiş ve burada yaşamak zorunda bırakılmış farklı uluslardan insanların, yaşamlarına kısıtlamalar getiren, **"Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı"**'sesiz sedasız meclisten geçirilmek istenmektedir.

Sürekli **"karşılıklı dostluktan"** bahseden, Avrupanın Demokrasi ve özgürlük liderliğine soyunan, F.Almanya Devleti kendi anayasasında var olan **"kimse cinsiyeti, ırkı, medeniyeti, dini, dili ve ülkesi veya politik görüşleri nedeniyle ayrıcalıklı muamelesi göremez"** denilmesine rağmen **"Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı"** en temel insan haklarını gasp etmeye ve var olanıda ortadan kaldırmaya yönelik bir çabadır.

F.Almanya devleti bu yasa aracılığıyla, yıllardır yapmaya çalıştığı farklı ulusların emekçileriyle Alman emekçilerini karşı **karşıya getirip "-böl yönet"** ve yabancı düşmanlığı politikasını, resmi devlet politikası haline getirerek daha da pekiştirmek istemektedir. Bu yasa tasarısı yasallaştığında,

-Politik faaliyetliğin engellenmesi, Almanya'nın çıkarlarını zedeliyor gerekçesiyle, sosyal, siyasal faaliyetlerde bulunmak veya yürüyüş yapmak vb. sınır dışı edilmek için yeterli neden sayılmaktadır.

-Şayet herhangi bir nedenden dolayı işsiz kaldığınızda, yeterli oturma iznine sahip değilseniz ve bir yıl içinde iş bulamıyorsanız, oturma izniniz sınırlandırılıyor veya iptal edilebiliyor.

-Herhangi bir sosyal kuruluştan yardım almak,

-Yeterli konuta sahip olamamak,

-İltica talebinde bulunanlar, polis tarafından ta baştan incelemeye alınacak, mahkemeye çıkmadan politik gerekçesi yetersizdir diyerek, sınır dışı edilebilecek.

F.Almanya devleti böylece başka farklı ulus halklarını baskı altına alarak, düşük ücret, kötü çalışma koşullarının yasallaştırılmasıyla birlikte, milliyetçiliği, ırkçılığı ve faşizmi güçlendirmekte. İnsanları, renk ve milliyetlerine göre ayırmakta böylece emekçiler arasındaki uluslararası dayanışma bilincini yok etmeye yönelik ve sömürü düzenini daha da pekiştirmeyi hedeflemektedir. Özet olarak ana noktalarını öne çıkarttığımız, Yeni Yabancılar Yasası'nın gündemde olduğu bu günlerde bizler Ruhr Devrimci İşçi olarak diğer Devrimci güçlerle birlikte 24 Mart 1990'da Bonn'da yaklaşık 800 kişinin katıldığı bir yürüyüş yaptık. Aynı gün, TC Devletinin, Kürdistan'a yönelik milli zulmini protesto etmek için, korsan yürüyüş ve miting yaptık. Önümüzdeki günlerde tüm anti faşist, Devrimci, Demokrat güçlerle, Faşizme, ırkçılığa, yabancılar üzerindeki tüm ayrıcalıklı yasalara karşı, birlikte mücadele etmeyi düşünüyoruz.

-Gerici-ırkçı yabancılar yasası kaldırılsın!
-Herkese eşit siyasal ve sosyal haklar sağlansın!
-İltica hakkına getirilen tüm kısıtlamalara son!
-Yaşasın yerli ve yabancı tüm emekçilerin ortak mücadelesi!

Ruhr Devrimci İşçi

Ulm

YABANCILAR YASASINA , KARŞI YÜRÜYÜŞ

Her bölgede olduğu gibi Ulm'da da yabancılar yasasına karşı birlikte mücadele önerileri sunulmuştur. Bizler bu toplantıya davetli olmayışımız nedeni ile katılmadık. Biz toplantılara katılmaya başladığımızda bir çok şey oluşmuş durumda idi. Birlikte mücadele önerisini yapan grup aynı zamanda Diyanet

İşleri, Türk Danış, Milli Görüş gibi örgütleri de içerisinde barındıran bir oluşumu sağlamıştı. Bizlere bu toplantıda söz hakkı bile verilmedi. Bizler bu birlik içerisinde olan Halkçı Devrimci Birliği, Kurtuluşçu arkadaşı ve Komkar sempatizanı üç kişiyi toplantı sonunda başka bir yerde tartışmayı sürdürmeye ikna ettik. Yaptığımız tartışmalar sonucunda yukarıda ismini saydığımız, "sosyal demokrat, devrimci, sosyalist" diye geçinen insanlar bu birlik içinde açıktan örgütü faşist, fanatik, bağnaz, İslam devrimcileri ile birlikte olmayı, diğer sola karşı birlikte olmamaya tercih ettiler. Yaptığımız bir dizi uyarılara rağmen; demokrasi güçleri kimlerdir, kimlerle demokrasi ve daha fazla hak için birlikte mücadele edilmelidir, uyarılarımızı hiçe saydılar. Ve şu gerekçelerle Türkiye solu ile, demokrat ve ilericileri ile niçin birlikte olmadıklarının açık gerekçelerini ortaya koydular.

"Ulm'da sol güçler 600 kişi, sağ güçler ise 2500 kişidir ve yabancılar yasası sağcı solcu ayırt etmeden çıkartılmaktadır." gerekçesini getirerek ne kadar sağcı bir mantığa sahip olduklarını ortaya koydular. Diyanet İşleri ve Milli Görüş'le birlikte oluşturmayı doğru olarak kabullenmekte kararlıydılar. Üç saat süren tartışmalar sonucunda biz böylesi bir eylem birliğini kesinlikle desteklemiyeceğimizi ve buna karşı devrimci bir eylem birliği kuracağımızı anlattık. Ulm'da gelişen sağcı kanadın anlayışına karşı mücadeleyi bir görev olarak kabullendik. Bu sağcı kanat Göçmenler girişimi altında ortaya çıkmasına rağmen, özünde vatandaşlar girişiminden tamamen farksızdı.

Çok kısa zaman içerisinde Türkiye soluna çağrı yaparak eylem birliği oluşturma tartışmalarını başlattık. Türkiye solu olayın hiç de bilincinde değildi. Tartışmalara önlerine aldıkları Devrimci İşçi dergisini okuyarak iştirak ediyorlardı. İlke tartışmaları ile başlayan olumsuzluk çözüme ulaşamadı. Komkar sempatizanlarının dışında Devrimci İşçi, DIDF, ATIK, TKP-ML Hareketi ve TKP-ML Partizan örgütleri bir platform etrafında anlaşarak birlik oluşturduk ve bir komite kuruldu. Komite 17 Mart'a yürüyüş kararı aldı. Komite varolmasına rağmen bir yürüyüşün olabilmesi için ne akla geliyorsa hepsini Devrimci İşçi üzerine almak zorunda kaldı. Duyarsızlık kendisini komitede belirlemişti. Hazırladığımız Almanca ve Türkçe bildiri altına 16 örgüt destekleyicisi ile geniş bir afişleme ve bildiri dağıtımı yaptık.

Çok kısa sürece içerisinde örgütlediğimiz yürüyüşe çok sayıda Almanlar'ında katılımıyla 700-100 kişi arasında bir katılımla Ulm şehrinin en büyük yürüyüşünü yaptık. Yaptığımız basın açıklamaları gerek komite, gerekse Türkei Komitee adına yaptığımız basın açıklamaları ve yürüyüş üzerine yorumlarla kamuoyu geniş bir şekilde bilgilendirilmiştir. Yürüyüşe sağcı göçmenler girişimi tarafından kimse katılmamıştır.

Yaptığımız girişimler sonucunda bir çok kuruluş (IGM-Ulm,IGM - Yabancılar Temsilciliği vd.) oluşturulan gerici girişimi desteklemeyeceklerini açıkladılar.

Yaşasın devrimci güçlerin birliği

Ulm Devrimci İşçi

HESSEN BÖLGESİNDEN HABERLER

Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'na karşı, tüm Almanya'da olduğu gibi, Hessen bölgesinde de protesto-gösterileri ve çeşitli etkinlikler yapıldı.

Frankfurt

"Frankfurt ırkçılığa karşı"

21 Mart 1990'da (21 Mart B.M ırkçılığa karşı mücadele günü) Frankfurt belediyesinin bünyesinde oluşturulan "multi kültürel" dairesi ve çeşitli yabancı derneklerin ortaklaşa düzenlediği geceye, değişik uluslardan 13 binin üzerinde izleyici katıldı. Değişik ülkelerin ilerici sanatçılarının katıldığı gece coşkulu bir şekilde geç saatlere kadar sürdü.

Frankfurt Devrimci İşçi olarak gecede Almanca ve Türkçe yayınlardan oluşan ştand açtık. Yeni Yabancılar Yasa tasarısı'nı eleştiren binlerce bildiri dağıttık.

Yine Frankfurt'ta 24.3.90 yeni Yabancılar Yasası'na karşı yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe yaklaşık 800–900 kişi katıldı. Yürüyüş kararının ani alınması, gerekli propagandanın yapılamaması yürüyüşe katılımı etkiledi.

Bir çok eksiğimizin olmasına rağmen, uzun bir dönemden sonra yürüyüşte, Devrimci Yol, Devrimci İşçi olarak ve Yeni Yasa Tasarısı'nı eleştiren pankartlarla yer aldık.

Paris'te Kürdistan'la dayanışma eylemleri yükseliyor

1990 Newroz'u Kuzey-Batı Kürdistan topraklarına büyük bir bereketlilik getirdi. Ulusal kurtuluş mücadelesi yığınlara malolarak, Dehaklar'ın barbarlığı karşısında Nusaybin, Cizre, Midyat, İdil, Beytülşebab, Eruh, Yüksekova ve Deriklerini yarattı...

Kürdistan'daki devrimci çıkış kitlelerin kepenk kapatma eylemleri ile yığınlaşırken; bu devrimci eylem yurtdışındaki Türkiyeli ve Kürdistanlılar arasında da büyük bir yankı yaratarak, destek sağladı.

Yakın geçmişte, Paris'te. 17 Mart 1990'da Halepçe'yi anma yürüyüşünün 1500 kişilik kitle ile gerçekleştirilmesi; 19 Mart 1990'da Irak konsolosluğu önünde 300 kişilik bir korsan gösterinin düzenlenmesi ve de 21 Mart 1990'da 1000'i aşkın bir kitle ile meşaleli Newruz yürüyüşünün yapılmasının ardından; 23 Mart 1990'da Paris'teki Türkiyeli ve Kürdistanlılar işyerlerini "Cizre, Nusaybin, Silopi ve Midyat'daki Kürdistanlı esnafların kepenk kapatma eylemi ile dayanışma için" bir günlüğüne kepenk kapattı.

Türkiyeliler'in ve Kürdistanlılar'ın yerleşim birimlerindeki 300'ü aşkın işyerlerinden %85'inin kepenklerini indirdiği eylem, ikna temelinde geniş bir yığınsal destek sağladı. Ve ayrıca yine Türkiyeliler'in ve Kürdistanlılar'ın yerleşim birimlerinde saat 13 ila 15 arasında 1000'e yakın insanın katıldığı izinsiz bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Özetle denebilir ki, hedefine ulaşan eylem Paris'teki Türkiyeli ve Kürdistanlı kamuoyunda sempati ile karşılanırken, Fransız kamuoyunda da yankı yarattı. Ve en önemlisi Türkiyeli ve Kür-distanlı devrimci güçlerin enternasyonalist kardeşliği yolunda güçlü bir adım oldu.

Temel Demirer

wiesbaden

Yabancılar yasası kaldırılsın!

Hessen'deki tüm yüksek okulların, AStA'larınının ve yabancı öğrenci temsilciliklerinin düzenlediği yürüyüşe 3000 kişinin üzerinde insan katıldı.

Tren istasyonunun önünde başlayan yürüyüş coşkulu bir şekilde eyalet parlamentosunun önünde yapılan mitingle sona erdi. Yürüyüş sırasında ve mitingde Yeni Yabancılar Yasa Tasarısını eleştiren konuşmalar yapıldı.

Almanya'da yaşayan yabancıların ayrı bir yabancılar yasasının ihtiyacı olmadığı ve herkesin eşit haklara sahip olması gerektiği vurgulandı.

Hessen Devrimci İşçi olarak Frankfurt'taki eksikliklerden ders alarak bu yürüyüşe daha örgütlü hazırlandık. Binlerce bildirinin dağıtıldı, afişleme yapıldı.

Hessen Devrimci İşçi

Herne

Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı üzerine Herne'de yapılan bilgilendirme ve tartışma toplantısına 100'e yakın kişi katıldı. Bu toplantıya IG Metal'den Ümit Köseoğlu katılarak yasa tasarısı üzerine ayrıntılı bilgi verdi.

Daha önce hazırlanan imza – listeleri toplantıya katılanlar tarafından imzalanarak toplanan imzalar Yeni Yanabcılar Yasa Tasarısını protesto eden bir yazı ile İç İşleri Bakanı Schäuble'ye gönderildi.

Ayrıca toplantı sonrası "Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'na Karşı Girişim Komitesi–Herne" adında bir komite kuruldu.

Yapılan tartışma toplantısı ve protestomuz yerel basında ayrıntılı olarak yeraldı.

Herne Devrimci İşçi

LONDRA'DA KIZILDERE ŞEHİTLERİ BİR GECEYLE ANILDI!

Bundan 18 yıl önce Kızıldere'de oligarşinin kolluk kuvvetlerine karşı elde silah dövüşerek şehit olan Mahir ÇAYAN ve arkadaşları Londra'da anıldı. İngiltere'de Devrimci Yol taraftarlarının düzenlediği geceye 1200 dolayında kişi katıldı. 31 Mart günü yapılan gece tiyatroyla başladı. Londra Devrimci İşçi tarafından hazırlanan tiyatro, 1968–1990 arasındaki Türkiye Gerçeği'ni yansıtıyordu. Yaklaşık 45 dakika süren tiyatro gösterisi, mesajları, estetik yönü ve diğer olumlu boyutları nedeniyle seyirciler tarafından oldukça beğenildi. Yakın tarihimizin çeşitli kesitlerini anlatan tiyatro gösterisinden sonra Ali Asker sahneye geldi. Ali Asker, direniş türküleriyle kitleyi coşturdu. Daha sonra Macar halk dansları topluluğu kendi oyunlarını sergilediler. Patricia Ramos adındaki Latin Amerikalı bayan şarkıcı, Şili, Salvador ve diğer Latin Amerika halklarının özlemlerini, mücadelelerini yansıtan türküler söyledi. Afrikalı bir müzik grubunun gösterisinden sonra sahneye Fuat SAKA geldi. Fuat SAKA'nın grubuyla birlikte seslendirdiği halk ve sevda türkülerine seyirciler de eşlik etti. Gecede ayrıca Yeni Çeltek'te grizu patlaması sonucu hayatını kaybeden işçiler için bağış toplandı. Gece oldukça başarılı geçti.

Kürdistan'daki devlet terörünü protesto gösterisi

Londra'da 29 Mart günü konsolosluk önünde yapılan bir gösteriyle TC'nin T. Kürdistanı'nda izlediği terör politikası protesto edildi. Devrimci Yol, TDKP, Işçinin Sesi, Devrimci Sol taraftarlarınca birlikte örgütlenen gösteri bir saat sürdü.

Üçüncü kurşun yarası

2–3 Eylül tarihli gazeteler İzmir'de polisle çatışmaya girip bir polis memurunu öldürdükten sonra yaralı olarak ele geçirilen bir "terörist"in (Recep Demir) hastahanede kurtarılamayarak öldüğünü haber veriyordu.

Evet çatışmaya girildiği – doğruydu, ancak Recep Demir'in hastahanede tedavi edilmeye çalışılıp kurtarılamadığı ise tamamen gerçek dışıydı. Her zaman olduğu gibi burjuva basını **"sahibinin sesinden"** yayın yapıyor kamuoyunu aldatmaya çalışıyordu.

Recep Demir'le birlikte tutsak edilen arkadaşları bunun böyle olmadığını biliyorlardı. Konuyu yargıladıkları mahkemede dile gedirdiler, suç duyurusunda bulundular ve soruşturma açılmasını istediler. Girişimleri sonuç vermeyince Buca Cezaevi'nde 37 gün sürecek olan açlık grevini başlattılar ve Recep Demir'in hiç bir tedaviye tabi tutulmadığını, yaralı vaziyette iken işkenceden geçirildiğini kamuoyuna açıkladılar. Yaptıkları açıklama özetle şöyle:

"1.9.1989 günü saat:22.00 dolaylarında bulunduğumuz evin balkon kapılarını kırarak eve giren çelik yelekli operasyon ekibi ve sorgu timi tarafından dipçik, tekme ve yumruklarla işkenceyi başlattılar. Recep Demir'in yaralı olduğunu söylediğimiz halde özellikle yaralarına dipçikle vu-

Ayşegül Çamlıkaya anlatıyor: **"Ben işkencede iken yanıma Recep Demir getirildi. Bundan böyle sabaha dek süren işkence seanslarımız birlikte sürdü. Yaralı olduğu halde bana yapıldığı şekliyle O'na da göğüs ve karın boşluğuna vurulmak suretiyle işkence yapılıyordu.**

Recep'in özellikle kurşun deliklerinden elektrik veriliyordu. Filistin askısı denilen askıya alındık... Çıplak olarak kollar arkaya, eller birbirinin üzerine gelecek şekilde bağlanıyor yüksek bir yere asılıyorduk. Polisler kurşun yaralarından çıkanları kastederek 'Bakın Recep'in içinden neler dökülüyor' **diyorlardı. Sabaha karşı Recep'in iniltileri bile kesilmişti. Ölü durumda hastahaneye götürülmek istendiğini biliyorum. Polisler** 'senide Arap Deresi'ne götürüp Recep gibi kurşunlayıp geberteceğiz' **diyorlardı..."**

Recep tutsak edildiğinde vücudunda iki tane kurşun yarası vardı. Ancak gömülürken üç kurşun yarası taşıyordu.

Recep Demir kavgada düşerken Devrimci Mücadelede çok önemli iki şeyi ortaya koydu. Birincisi: Düşmanın teslim alma girişimine düşmanın anlayacağı dilden cevap verdi. İkincisi işkence tezgahlarında yaralı olmasına rağmen düşmanın istediği kavga arkadaşlarını, sevdiklerini işkenceci katillere teslim etmedi.

İşkenceci Katillerden Hesap Sorulacak!

Recep Yoldaş Silahın Yerde Kalmayacak!

EŞİT HAKLAR MÜCADELESİNDE İTTİFAKLAR SORUNU VE VATANDAŞ GİRİŞİMİ

Zimmermann'ın yerine Federal İçişleri Bakanlığı'na atanan Schauble tarafından hazırlanan "Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı" Eşit Haklar ve Demokrasi mücadelesinin kapsamı, hedefleri ve talepleri ile bu mücadelenin nasıl sürdürüleceği sorularını yeniden tartışma gündemine çıkarttı. Türkiye ve T. Kürdistan solu, bu konularda ortak bir perspektife sahip olamadığı için Tükiyeli ilerici–demokrat ve devrimci potansiyel Yeni Yasa Tasarısı'na karşı birlikte mücadele edemediler. Bir ucunda **"Vatandaş Girişimi'nin"**(bundan böyle kısaltılmış şekliyle VG) diğer ucunda ise TKP–ML, TDKP gibi gruplarda somutlaşan **"revizyonistlerle, sosyal demokratlarla iş yapmayız"**mantığının yer aldığı yanlış bir saflaşma ortaya çıktı. Ve bu durum, Türkiye'li (ve Alman) demokrasi güçlerinin eylemini böldü, gücünü zayıflattı. Eğer, yeni yabancılar yasa tasarısı bu haliyle yasalaşırsa, bunda en büyük sorumluluk, sağ–liberal tutumlarla sol–sekter gruplara ait olacak. Devrimci İşçi ise, bu yanlış kutuplaşmaya etkili bir müdahalede bulunamadığı için sorumlu sayılmalıdır.

* * *

Eşit Haklar ve Demokrasi Mücadelesi, Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'nın aldığı şekle rağmen yurtdışındaki devrimcilerin gündemini uzun süre işgal edeceği için bu mücadelenin kimlerle ve nasıl sürdürüleceği konusunda açıklık getirmek yararlı olacaktır. Bu sorunun genel yönü, dergimizin bu sayısında bir başka yazıda irdelendiği için (bakınız "ikili görevler tespiti üzerine yeniden düşünmek" başlıklı yazı.) biz bu yazıda son aylarda somutlaşan bazı girişimler etrafında bir tartışma yapacağız. Hatalı politikaların; sağ–liberal ve sol–sekter tutumların eleştirisi temelinde bazı belirlemeler yapacagız.

Önce bazı hatırlatmalarda bulunalım:

Türkler ve Kürtler, Avrupa'da–toplumsal bir azınlık durumundadırlar. Türkiye'li Topluluk, ekonomik süreçlerde yerli toplum gibi yer almakta; fakat diğer süreçlerden (siyasi, idari, kültürel, kurumsal vb.) dışlanmaktadır. Bu bir eşitsizliktir ve ortadan kaldırılmalıdır. Bu nedenle, Türkiye'li Topluluğun yerli toplumla her alanda eşit bir statüye kavuşması için mücadele etmek, her devrimcinin ve her demokratın görevidir. Bu görev, sadece Türkiyeliler için değil, Alman ve diğer ulusların sosyalist ve demokrat güçler için de geçerlidir.

Eşit Haklar Mücadelesi, Avrupa'daki demokrasi mücadelesinin organik bir parçasıdır. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesiyle birleştirilmeyen bir eşit haklar mücadelesi sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü, burjuva düzeni altında, bu düzen burjuva demokratik devlet düzeni bile olsa, tam hak eşitliği, şekli (biçimsel) olmaktan öte gidemez. Türkiyeli ve diğer toplumsal azınlıkların gerçekten demokratik, gerçekten özgür bir yaşantı sürdürebilmeleri, kaderleri ve gelecekleri üzerinde söz ve karar sahibi olabilmeleri, bunların gerçekleşmesine uygun düşen bir düzen altında mümkün olabilir.

Böyle olmakla birlikte, devrimciler, sosyalistler, burjuva ölçüler içerisinde gerçekleşmesi mümkün olan taleplerin resmen benimsenmesi için mücadele ederler. Bu tür mücadeleler sürdürülmeden, bu kapsamdaki mücadelelerde yer almadan kitleler ve süreç, gerçekten demokratik, gerçekten özgür bir toplum projesine yönlendirilemez.

Bu bakımdan Türkiyeli toplumsal azınlığın mücadelesi sadece eşit haklar değil, demokratik bir toplum ve devlet düzenini içerip programlaştırmalıdır. Bu nedenle, Eşit Haklar ve **Demokrasi Mücadelesi**, bizlerin faaliyetlerimizin genel yönünü ve hedefini işaret eden doğru bir formulasyondur. Türkiyeli Toplumsal Azınlığın irili–ufaklı tüm sorunları, bu formulasyon içinde ifade edilebilir; tanımlanıp talep haline getirilebilir.

Demokrasi, eşitlik, özgürlük mücadelesi, bu kavramlarda içerilen şeyleri bir hayat şekli olarak, insanlar arası ilişkilerin yeni bir şekli olarak benimseyenlar tarafından verilir. Demokrasi, özgürlük ve eşitlik mücadelesinin hedefiyle, bu hedefe ulaşmak için mücadele edenler arasında organik bir ilişki vardır, olmalıdır. Demokrasi, eşitlik ve özgürlük isteyenler, bunları kendilerinde ve mücadelerinde içselleştirmek zorundadırlar. Kendisi anti–demokratik, ya da ırkçı, veya gerici olan bir gücün, bir akımın mücadelesi, demokrasi ve özgürlük getiremez.

Bu toplumda, Eşit Haklar ve Demokrasi Mücadelesi, gerçek anlamıyla, ancak ilerici, demokrat ve devrimci güçler tarafından verilebilir. Yabancıların eşit haklara kavuşması, temel insan haklarına sahip olması için sürdürülen mücadelenin müttefikleri ve bileşenleri işte bu çerçevede belirlenirse bir anlam taşır. Mücadelenin, karekteri ve talepleri, kimlerle ittifak yapıldığını kendiliğinden somutlaştırmaktadır.

Avrupa'daki eşit haklar ve demokrasi mücadelesi, Türkiyeli kitleye dayanan; bu kitlenin sahiplendiği bir mücadele olmalıdır. Bu mücadele, hedefleri ve karakteri itibariyle, ilerici, demokrat, tarafsız, sosyalist, devrimci, komünist tüm güçlere açıktır; açık olmalıdır. Bu güçler, amaçladıkları gelecek ve toplum projesiyle ilgili temel ideolojik–politik görüşlerini terk etmeksizin Türkiyeli toplumsal azınlığın demokratik bir düzen içinde eşit bir statüye kavuşması genel hedefinde birleşebilirler ve birleşmelidirler. Göçmen kitlesini kucaklayan bir şekilde ve tabanda oluşturulacak bu birliktelik, yerli toplumun ilerici, demokrat ve sosyalist güçlerini de kapsamalıdır. **Demokrasi ve Eşit Haklar Konseyi / Forumu** şeklinde adlandırabileceğimiz bu birliktelik, giderek, Türkiyeliler'in geniş bir bölümünün yegane meşru temsilcisi olarak kendisini idareye, hükümete ve mücadeleye dayatmalıdır; dayatabilir.

VG, VE DİĞER YANLIŞ MANTIKLAR

Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'na karşı sürdürülen değişik mücadelelere ve bu çerçevede oluşan birlikteliklere, bu genel belirlemeler ışığında baktığımızda sol saflara iki yanlış bakışın hakim olduğunu görmekteyiz.

Bunlardan birisi, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde birleşmek için komünizm projesi etrafında birleşmeyi şart koşan sol–sekter mantıktır. Bu mantık, saf, arı ve temiz **"komünistlerin"** dışında kimseyle birleşmemeyi marifet saymakta; diğer tüm sol eğilim ve çevreleri insan hakları, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinden dışlamaktadır. TDKP, TKP–ML gibi gruplarda somutlaşan bu mantık, yıllardır değişmeden durmakta ve solun, güncel sorunlar etrafındaki eylem birliğini bölmektedir. (DI tarafından merkezi ve yerel düzeylerde önerilen, Yeni Yabancılar Yasa Tasarısı'na karşı eylem birliğine, TBKP'lileri, Komkar'lıları almamak için bu mantık sahipleri epey gayret göstermektedirler.)

Bu mantığın değişmesi için kararlı bir mücadele sürdürülmezse, tüm solu, demokrasi ve eşit haklar mücadelesinde birleştirmek zor olacaktır. Bu gruplar değişinceye, ya da Arnavutluk'ta bir şeyler oluncaya kadar bekleminyeceğimize göre, bu gruplarla yerel ve mekezi düzeylerde birlikte iş yapmayı zorlamanın dışında bir seçenek yoktur.

Diğer yanlışa gelince: Birincilerin **"saf"** ilkeciliğine karşı tamamen ilkesiz olan bu ikincilere en iyi örneği Vatandaş Girişimi (VG) oluşturduğu için, bu örnak olan üzerinde biraz durmakta yarar var. Devrimci Teori ve Demokrasi Mücadelesi açısından bu ikinci mantığın yol açtığı sonuçlar, diğerlerine göre daha fazla dikkate alınmak durumundadır. 27 Ocak'ta Köln'de yapılan bir toplantıda, Tercüman Gazetesi'nin ifadesiyle **"Federal Almanya'da çalışan Türk işçilerinin şeriatçı, ülkücü, marksist, sosyal demokrat diye bölünmeden bir araya gelerek oluşturduğu Vatandaş Girişimi"** adlı yeni bir oluşum ortaya çıktı. Bu tarihten sonra Almanya'nın başka şehirlerinde de VG'nin kurulduğu haberi bolca gazetelere yansıdı.

VG'nin kimliğine ve neyi hedeflediğine ilişkin bilgileri 27 Ocak'taki toplantıda yapılan konuşmalardan elde etmek mümküm. Bu toplantıya, eski solcuların, MSP'lilerin, Türk–İslam Sentezcileri'nin ve konsolos dernekleri yöneticilerinin katıldığı biliniyor. Bu toplantıda görüş açıklayan ve VG'lerinin akıl hocaları durumundaki 3 kişi şunlar: TBKP'li, (FIDEF ve GDF eski genel başkanı Hasan Özcan, Milli görüş teşkilatı başkanı Ali Yüksel ve eski D.Yol'cu Taner Akçam. Meraklıları için hatırlatalım. Bu toplantının haberi 30 Ocak tarihli Hürriyet Gazetesinde yayınlandı.)

Hasan Özcan'ın konuşması fotokopi halinde sağda solda dağıtılmaktadır. TBKP'li H.Özcan şunları söylemektedir: **"27 Ocak toplantısı herkesi olduğu gibi kabul eden, farklılıklarımızı tarihsel bir sürecin mirası olarak gören ve çözümü yine tarihsel bir sürece bırakan, bu farklılıkları birlikte çalışmanın önünde engel olmaktan çıkaran bir toplantıdır. (...) 27 Ocak toplantısı, düşünme tarzında örülmüş duvarların yıkıldığı bir toplantıdır. Yeni bir arayış içerisine girmeden nasıl yolalacağız? Olur mu böyle şey diyenler var. Sağcısı, solcusu, ortayolcusu, dindarı, ateisti, işçisi, işadamı biraraya gelecek ve var olan bütün olanaklarını birleştirerek haklı bir davaya hep birlikte el uzatacaklar, olurmu böyle şey! (diyenler var) Böyle olmazsa nasıl olacak?"**

"Sıfır" sayısı Mart'ta yayınlanan ve VG'lerin sesi olacağı anlaşılan **"Kirpi"**adlı degide, Köln VG'nin finansmanını sağlayan işadamı İbrahim Toparslan ise şöyle söylüyor: **"VG'ni sağ görüşü ile sol görüşü ile tüm vatandaşlarımız bir araya gelişlerin bir başlangıcıdır."**(Kirpi. sf. 6)

Hamburg'ta oluşturulan VG'nin kuruluş duyurusunda da şöyle denilmektedir:" **10.Şubat 1990'da kadın, erkek, genç, işçi, memur, öğrenci, serbest meslek sahibi; denek, cami, cemiyet ve kuruluşlardan yaklaşık 120 kişinin katıldığı herkese açık bir toplantı yapıldı."**

Yukarıda yaptığımız alıntıdaki fikirleri, VG'nin sergilediği pratikle birlikte ele aldığımızda çıkan sonuçların en önemlisi şunlar olmaktadır:

VG SİVİL TOPLUMCULUKLA TÜRK–İSLAM SENTEZİ'NİN BİR KIRMASIDIR

VG'ni kuranların iddiası şudur: VG, göçmenlerin kendi aralarındaki ideolojik–siyasi görüş farklılıklarını bir yana bırakarak bir araya gelişlerdir... Bu, izah, solla sağ arasında tercih yapamamış aradaki geniş kesimi etkilemek için uydurulmuş bir yalandır. Tıpkı ANAP'ın 4 eğilimi birleştidiği iddiası gibi...

VG, ideolojik olmama, siyasi kriterlere göre hareket etmeme yalanı arkasına gizlenmiş bir ideolojik–siyasi oluşumdur. VG, sivil toplumculukla TBKP'lilerin **"barış ve yenilenme"**projelerinin islamcılığa ve TC'nin, resmi ideolojisine eklemlemesinin sonucunda ortaya çıkan **kırma** bir ideolojinin ürünüdür. VG, ideolojiler dışı, siyasetler üstü bir oluşum değil, tam aksine ideolojik ve siyasi temelleri olan bir oluşumdur. VG, bir yönüyle, sivil toplum

devamı 12. sayfada

İki Örnek

GENEL KURULA

ÇAĞRI

BİZLER, DEĞİŞİK SİYASAL GÖRÜŞLERE SAHİP ONLARCA İNSAN, EYLÜL 1989'DAN BU YANA, TOPLANTILAR YAPARAK SORUNLARIMIZI TARTIŞTIK. HERKESE AÇIK YAPILAN TARTIŞMA TOPLANTILARINA KATILANLARIN BÜYÜK ÇOĞUNLUĞU, ORTAK SORUNLAR KONUSUNDA FİKİRBİRLİĞİNE VARMIŞTIR. FEDERAL ALMANYA'DAKİ SORUNLARI TEMEL ALMAKLA BIRLİKTE, GELDİĞİMİZ ÜLKEDEN KAYNAKLANAN MESELELERIMİZİN DE OLDUĞU; AYRİYETEN, GEREK ÜLKEMİZDE GEREKSE DE TÜM DÜNYADAKİ İNSAN HAKLARI, DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNDE TARAF OLMAMIZ GEREKTİĞİ DE KABUL EDİLMIŞTİR. YÖNTEM KONUSUNDA GÖRÜŞ AYRILIKLARI OLMASINA RAĞMEN, BİRARAYA GELMENİN VE ÖRGÜTLENMENİN ZORUNLULUĞU VURGULANMIŞ VE SOMUT BIR ADIM ATMA KARARINA VARILMIŞTIR.

BİLHASSA FEDERAL ALMANYA'DAKİ SİYASAL, SOSYAL VE KÜLTÜREL SORUNLARIMIZI ÇÖZEBİLMEMİZ VE HAKLARIMIZI ELDE EDEBİLMEMİZ İÇİN, ÖRGÜTLÜ BIR POLİTİK GÜÇ OLMAMIZ GEREKTİĞİ ZORUNLULUĞUNDAN HAREKETLE, DARMSTADT'TA ORTAK BİR YAPI OLUŞTURMA KARARI ALDIK. ÇALIŞMA GRUPLARINI ESAS ALAN, DEMOKRATİK İŞLEYİŞ VE KURALLARA SAHİP OLAN; FAŞİSTLER İLE KAPLANCILAR TÜRÜNDEN GERİCİLER DIŞINDA HERKESE AÇIK BİR DERNEK YARATMAK ARZUSUNDAYIZ. BU YENİ DERNEK, KENDİSİNİN DIŞINDAKI DEMOKRATİK KURULUŞLARLA REKABET ETMEK YERİNE, ONLARLA DAYANIŞMALI VE ONLARIN BOŞ BIRAKTIĞI ALANLARI DOLDURMALIDIR. GEREK TÜZÜK, GEREKSE DE YAŞANARAK OLUŞTURULACAK ANLAYIŞ SAYESİNDE, AZINLIKTA KALAN Görüş VE KESİMLERİN HAKLARI KORUNMALI VE DERNEĞİN OLANAKLARI ONLARA DA SUNULMALIDIR. YENİ DERNEK, SADECE BİR SOSYAL ÇEKİM MERKEZİ OLMAKLA YETINMEMELİ, DAYATMACILIKTAN UZAK VE GÖNÜLLÜLÜK TEMELİNDE, ÜYELERİN YETENEKLERİNİ AÇIĞA ÇIKARICI VE ONLARI GELİŞTİRİCİ BİR İŞLEVE SAHİP OLMALIDIR. KİŞİSEL HAK VE ÖZGÜRLÜKLERE BÜYÜK ÖNEM VERMEKTEYİZ.

ANCAK TÜM BUNLARI YAŞAYARAK VE BAZENDE HATALAR YAPARAK GERÇEKLEŞTİREBİLECEĞİMİZİN BİLİNCİNDEYİZ. VAATLERDE BULUNMUYORUZ, ASGARİ MÜŞTEREKLER TEMELİNDE YENİ BİR PRATİK SÜRECE DOĞRU ADIM ATIYORUZ. GEREK SORUNLARIMIZIN ÇÖZÜMÜ, GEREKSE DE KENDİ KENDİMİZİ AŞMAMIZ VE İLERLETMEMİZ, ORTAK ÇALIŞMA VE ALIŞVERİŞLE MÜNKÜNDÜR. LAFLA PEYNİR GEMİSİ YÜRÜMEZ, AYİNESİ İŞTİR KİŞİNİN...

HAZIRLIK KOMİSYONU TARAFINDAN YAZIYA DÖKÜLEN ÇALIŞMA PROGRAMI İLE TÜZÜĞÜN TARTIŞILACAĞI VE KARARA BAĞLANACAĞI BU GENEL KURULA HEPİNİZİN AKTİF KATILMASI DİLEĞİYLE...

HAZIRLIK KOMİSYONU

Sevgili ....

Almanya'da " Yabancılar - Azınlıklar - Göçmenler " kendi doğal seyri içerisinde eylemliliğini ve örgütlülüğünü şimdiye kadar yaratmış ve yaratacak.

Bu gün Almanya'nın gündeminde (Özellikle yeni Yabancılar Yasasıyla daha bir açık hale gelen) Almanlar ve Alman olmayanlar tartışması var.
Yaşadığımız süreçte var olan " Alman olmayanlara " ilişkin yasalar ve uygulamalar daha da net, açık , tartışmasız ve katılaştırılmak isteniyor.
Bizler bu tartışmaların, üzerimize alınan ve alınmak istenen kararların, kısaca üstümüze yapılan politikanın en azından Duisburg ta neresindeyiz?
Bizim adımıza hertürlü -ekonomik,politik,kültürel,sosyal-kararın alındığı bu şehirde,yabancı düşmanlığını yaşamın her bir düzeyinde hissettiğimiz bu toplumda kendi eylemliliğimizi ve örgütlülüğümüzü yaratmaktan, düşüncelerimizi, isteklerimizi bu toplumun tüm kesimleri ile tartışmaktan ve ifade etmekten yanamıyız ?
ANTİ IRKÇI , ANTİ FAŞİST , RADİKAL VE ALTERNATİF bir yabancılar hareketini Duisburg da yaratmak istiyormuyuz? Soru budur.
Bu sorunun cevabını belli bir süredirkendi içimizde tartışıyoruz.
gelecekte sizlerle tartışmak pratik adımlar atmak ve bir girişim yaratmak istıyoruz.Umuyoruzki toplantıya katılır böyle bir girişimin yaratılmasına katkıda bulunursunuz.

Selamlarımızla

Almanya'daki Türkiyeliler arasında birlik ve mücadele eğilimi gün geçtikçe yoğunlaşıyor. Yukarıdaki çağrılar, bunlardan sadece iki örnek. Çağrılardan ilki Darmstadt'ta, ikincisi ise Duisburg'da dağıtıldı.

Devrimcilerin, bu ve bezeri cağrılarda ifade bulan birlik eğilimine güç vermesi gerektiğini düşünüyor ve öneriyoruz.

Devrimci İşçi

AVUSTURYA'DA NELER OLUYOR?

Hepimizin bildiği gibi yol üstünde rahat seyahat edebildiğimiz kapılardan biri daha Türkiyeliler'in yüzüne kapandı ve 15 Ocak 1990'dan itibaren Avusturya da Türkiyeliler'e vize uygulamaya başladı. Başta 3 aylığına konduğu açıklanmasına rağmen Avusturya'nın da Almanya, Fransa, Isviçre, Hollanda vb. Avrupa ülkelerine katılacağı ve vizenin sürekli olacağı büyük bir ihtimal.

Avusturya devletinin yabancılara bakış açısının güzel bir örneği olarak Avrupa'daki Türkiyeliler'e de vize koyması hem de Avrupa'daki en pahalı vize ücretini talep etmesi 470 AŞ (70 DM) Avusturya dışındaki Türkiyeliler'in de gözlemliyebileceği bir olaydı. Ancak Avustuya'nın ilk bakışta göremediği ve düşünemediği bir zorluktan T.C yurtdışı basını yararlandı ve açtığı kampanyayla olayı kendine malederek, yurtdışındaki Türkiyeliler'e vizenin kalkmasına önayak oldu.

Aslında Avusturya yaptığı hatanın farkına vardı. Yurtdışında 2 milyona yakın Türkiyelinin yaşadığı ve bunların ortalama her yıl 1 milyonunun Türkiye'ye kara yoluyla gittiği gözönüne alınırsa, tüm bunlara vize işleminin yetersiz konsolosluklarda yapılması, bunun için eleman, zaman, bürokrasi güçlüğü ve ayrıca gümrük kapılarında yaz aylarındaki trafik tıkanıklığı ve yığılma ve bütün bunların yaratacağı sorunlar Avusturya'ya yurtdığındaki Türkiyeliler'e vizeyi kaldırttı.

Vizeyi koyduran şartlar nasıl oluştu?

Aslında Avusturya yıllardır ötellikle kara yoluyla gelen Türkiyeliler'e yasa dışı seyahat özgürlüğünü engelleyici uygulamalar yapıyor, vizeolmamasına rağmen gizli vize uyguluyor, Türkiyeliler'i içerlye sokmuyordu. Yugoslavya'daki azınlıklar (Kosova, Sırbistan, Arnavutlar) sorunu başladığında Almanya'ya yığılma olmuş, ilticacılar çoğalmıştı. Bunun dışında yıllardır bilinen özellikle Almanya'ya, Fransa'ya, Isviçre'ye ekonomik göç vardı. Bunların ağırlığını Türkiyeliler, Doğu Bloku vatandaşları, Kürtler, Filipinliler v.d. oluşturuyorlardı. Almanya o zamanlar Yugoslavya'ya vize koymak istemiş, ama kaçak girişleri de önlemek için aynı şekilde Avusturya'nın da Yugoslavlar'a ve Türkiyeliler'e de vize konmasını talep eti. Avusturya Yugoslavya ile iyi komşuluk ilişkileri nedeniyle Türkiye'ye de aşağıda açıklayacağımız ince hesaplar nedeniyle vizeye karşı çıktı. Kendilerini de insan haklarına saygılı ve ilticaya her zaman açık ülke olarak belirtti.

Avusturya'da nüfusun artmaması, (2020 yılında 7 milyonluk nüfusun 6 milyona düşmesi hesaplanıyor) ucuz iş gücü talebi, AT'a başvuruyla birlikte Avusturyalılar'ın büyük bir bölümünün kazancın ve yaşam şartlarının daha iyi olduğu diğer Avrupa ülkelerine geçeceğinin hesaplanması (şu anda Avusturya'da 180 bin yabancı olmasına rağmen yurtdışında yaşayan Avusturyalılar'ın sayısı 400 bin.) Avusturyalılar'ın çalışmadıkları iş dallarındaki (hotel, lokantacılık, inşaat, temizlik, tekstil vb.) iş gücü açığını kapatma planları iki yıllık bir zamanı kapsamaktadır. Bu iş dallarında çalışma şartları zor olduğundan, ücretler çok düşük olduğundan dolayı Avusturyalılar çalışmamaktadırlar.

Bu planı hayata geçirmek için özellikle hotel ve lokantacılık gibi iş dallarında bulunan işçi açığını kapatmak için uygulamaya kondu. Türkiyeliler arasında el altından iş müsadesi veriliyor şeklindeki söylentiler daha sonra bizzat işverenlerin Türkiye ve Yugoslavya basını yoluyla bu ülkelere yeşil ışık yakması, daha sonra çalışma bakanının 15.1.1989 tarihine kadar Avusturya'ya giriş yapmış olanlara iş müsadesi verileceği resmi haberi insanları yerlerinden oynattı. Önceleri sadece hotel ve lokantacılık gibi iş dallarında 2000 kişilik olan kontenjan daha sonra 6000'e en son olarak da 7.770'e çıkartıldı. Ilk belirtilen tarih sonra 26.5.1989'a daha sonrada 1.10.1989'a uzatıldı. Bu gün için çeşizli milliyetlerden Avusturya'da yarı resmi 50.000 gayri resmi 100.000 cıcarında kaçak işçi olduğu ve bunların iş müsadesi için bakladikleri bilinmektedir.

Bu gelen insanları Avusutrya tıpkı 1970'li yıllarda olduğu gibi resmi yollardan getirmemiş, tersinden el altından çağırılarak bir çok çıkar çevresinin ve sermayenin insafına bırakılarak, adeta bu insanlara köle muamelesi uygulanmaktadır. Türkiye'den ailesinin son bir kaç bileziğini, köyünde son bir kaç koyununu, bir karış tarlasını satan veya milyonlarca borca girenler Avusturya'nın yolunu tutmuşlardır. Avusturya sadece hava yoluyla gelenlere ve cebinde tövizi olanları içeri bırakıyordu. Herkese gidiş dönüş uçuş bileti almalarının da şart koşarak, soygun önce Türkiye'de başladı. 100 dolar çıkış harcı TC'ye ödendi. Çoğunlukla kırsal kesimden bu insanlara yol göstericiler daha paralarının bir kısmını Türkiye'de almaya başladılar. Soyguncular Avusturya'da da bunların peşini bırakmadılar. Kimileri işçi yapacağım diye salt yazılmış iş müsadesi kağıtlarını sattılar, kimileri ise basit bir tercümanlık işi için binlerce Mark aldılar.

Bunun yanısıra 10 binlerce şiline işçi yapan Türk işyerleri, eksportlar, 1 yatağı 2–3000 şiline kiraya veren uyanıklar, işçi olabilmek için işverene üstüne para veren, 1 yıllığına bedava çalışmaya razı, aylık gelir olarak 3000 şiline yetinen çaresiz insanlar durumuna düştü bir çok Türkiyeli.

Bunu gören hotel ve lokanta sahipleri bu turistleri havada kaptılar, hatta tıpkı köle pazarlarında olduğu gibi kalifiye olanları aralarında kurayla dağıttılar. Yeni gelen bu işgücü herşeye razı olarak dururken, bu koşullarda çalışmayı kabul etmeyen işçiler hemen kapı dışarı edildiler.

Hotel ve lokantacılık gibi iş dallarında çalışma şartları

Bu iş dalı Tirol bölgesinin can damarı. Tirol bölgesinde irili–ufaklı 120 bin iş yeri bulunmaktadır. Günde 16 saate kadar çalışılır. Cumartesi, Pazar ve bayram günleri izin yoktur. Haftanın her hangi bir gününde izin verilir. Iş çok olursa, o da verilmiyor, yerine yıllık izine ya da ek ücrete sayılır. Yıllık izin sezon aralarında kullanılmak zorundadır (Nisan, Mayıs – Ekim, Kasım). Genellikle sezon bitiminde işçi işten çıkarılır, sigortadan düşürülür. Böylelikle uzun yıllar aynı firmada çalışılmış bile olsa, tazminat hakkından yararlanılamaz. Çoğu zaman işçi sigortaya bildirilmez, kaçak çalıştırılır. Iş yerleri genellikle kayak merkezlerindedir. Iş yerlerinin uzak olması işçilerin çok çalışmasi vb. nedenlerle sosyal yaşantıları hemen hemen hiç yoktur. Dil sorunu, iş yerlerinin uzak olması, zaman sorunu gibi nedenlerle düşük ücretler, fazla çalışma karşılığı mesai ödenmemesi gibi (yasal çalışma saati 8 saattir.) haklar sendikada ya da başka kuruluşlarda sorulamaz, araştırılamaz. Ücretler genellikle 7 ile 8 bin şilindir. (Bayanlar daha az ücretalırlar) Iş yeri değiştirmek, başka bir iş dalında çalışmak iş ve işçi bulma kurumu kanalıyla engelleniyor.

Bu iş dalında çalışan işçilerin % 30'unu yabancılar oluşturuyor. Çalışan işçilerin %8'i sendikalıdır. Sendikalı işçilerin % 70'ini yabancılaroluşturuyor. Iş yerlerinin %95'nde işyeri temsilciliği yoktur. Bir işyerinde işyeri temsilciliği oluşması için en az 5 kişi çalışmalıdır. Işverenler sendikayı istemezler, işyeri temsilciliği kurmak isteyenler işten atılıyor. Yabancıların tüm iş dallarında olduğu gibi bu iş dalında da temsilci seçilme hakları yoktur. Temsilci ancak Avusturya kökenliler seçilebiliyor.

Yeni gelen turistlerin sorunları hala devam etmektedir. Sonuçsuz bekleyen hala binlerce insan var. Şimdi de polisin baskısı başladı. Yıllardır uygulanmayan yabancılar yasasının (1955 yılından kalma) bir maddesi işletilerek, bir yandan iş yapmak için çağrılan bu kişilere, öbür yandan Türkiye'den Avusturya makamlarına oraya çalışmak için gittiğini belirtip oturma izni alamadıklarından ve buraya çalışma amacıyla turist gelip işçi olanlardan 2 ile 3500 şilin ceza alınıyor. Avusturya?ya giriş yapıp 3 gün içinde uturduğu yeri bildirmeyenlerden ise 1000 şilin ceza alınıyor. Sağlık sigortaları olmadığı gerekçesiyle sigorta şirketlerine aylık 800 ile 1400 şilin arası özel sigorta yapılmaya zorlanıyor, işçiler.

Sonuç

Zamanın başbakanı Özal'ın 10 bin işçimizi Avusturya'ya yerleştirdik sahtekarlığını bir yana bırakırsak, bu kadar kötü şartlara rağmen insanlarımızın Avrupa'ya göçü burada refah içinde olduklarına inanan Türkiyeli işçilere ülkemizdeki durumu canlı bir şekilde yaşattı. Bazı köylerin tümüyle boşaldığını, cenaze kaldıracak kimsenin kalmadığını duymaktayız. Bu göçün en önemli nedeni Türkiye'deki faşist rejimin halklarımız üzerindeki baskısından kaynaklanmaktadır.

Bizlere düşen görev yukarda oynanan bu oyunları eski ve yeni işçilere anlatmaktır. Yeni gelen işçilerin sorunları iş müsadesi almakla bitmiyor, bizim burada yaşadışımız sorunların hepsi onları beklemekte. Bu doğrultuda insanlarımızı yabancılar sorunu etrafında örgütlemek olmalıdır.

Tirol Devrimci İşçi

Hollanda'daki yerel seçimlerin kısa bir değerlendirmesi

Bir çok Batı Avrupa ülkesinde süresiz ikamet hakkına sahip olan göçmenler en doğal demokratik hakkı olan seçme ve seçilme için mücadele ederken, biz Holanda'da 21 Mart 90'da ikinci kez bu hakkımızdan yararlanmaya çalıştık.

Geçen secimlerde olduğu gibi bu seçimlerde de göçmen adaylar politik partilerin çoğunluğu tarafından, listelerde ya zor, ya da hiç seçilmeyecek sıralara konuldular. Bu durum bu partilerin göçmen adayları ne kadar ciddiye aldığının bir bir göstergesidir. Bu da ister istemez yabancı adaylar arasında (tercihli seçilmek) acımasız bir rekabete yolaçtı, bir çok yer bu tabloyu çok açık bir şekilde yaşadı.

Seçimlere katılan politik partilerin göçmenler hakkındaki programına baktığımız zaman, ayakları havada kalmış bir heykel görünümünü andırıyor. Bu programlar arasında bizlere en yakın olanı diğer bir deyimle yabancıları ciddiye alan iki parti programı görüyoruz. Bunlar D'66 üş küçük sol partinin oluşturduğu (Gnocu links) yeşil sol.

Bunun en güzel örneğini de Yeşil Sol'da gördük. Bu parti her şeyin sadece kağıt üzerinde değil aynı zamanda pratikte olması gerektiğini de gösterdi.

Yabancıların sadece oy getiren birer makina olmadığı, toplumun her alanında Hollandalılar gibi bu azınlığın da her zaman, her yerde söz sahibi olması gerektiğini kendi pratiğinde gösterdi.

Yeşil Sol: Tüm çalışan ve azınlık oldukları için doğrudan veya dolaylı baskı gören kesimlerin sesi kulağı olmak için bu birliği oluşturmuştur. PvdA'yi (Işçi Partisi) yeterli bulmayan Yeşil Sol daha köklü çözümler öneren bir politikayla siyaset sahnesinde var olmaya çalışmaktadır. Daha demokratik bir hayatı yaşama geçirmede halkın açık desateğini alarak mücadeleye devam etmek istiyor. Ve bu parti hükümetin ve çalışanlar aleyhinde geliştirdiği politikaları durdurmak için ciddi muhakefet yapmaktadır.

Bu parti ülke genelinde en çok iki ana noktaya dikkatleri çekiyor.

1. Doğayı ve insanlığın geleceğini yoketmeyen bir sanayileşme,

2. Toplumda ekonomik durumları yoksulluk sınırına dayanan kesimlerin lehine daha adil bir bölüşüm poltikası.

Bu iki ana noktanın yanısıra;

– Azınlıkların toplumun her alanında görülen zayıf konumlarının düzeltilmesi,

– Devlet sektöründe, işe alınmada, okul seçiminde, yasal yükümlülüklerde eşit muamele görmeleri,

– Azınlıkların kültürel kimliklerinin korunması doğrultusunda güvence,

– Anadilde eğitim, bu da çocuğun kendisine olan güvenini arttırmasına hizmet ettiği için hayati öneme sahiptir. Bugün varolan anadili eğitimindeki önemli eksiklikleri gidermek için eğitim merkeziyle birlikte, eğitim araçlarında duyulan eksikliği gidermeye çalışmak ve eğitimde uzlaşmayı sağlamak,

– Yabancıların işe alınmasında, konut dağılımında en ufak bir ayırmacılığa bile uğramaması,

bu partinin talepleri arasında yer almaktadır.

Gerçi bu sayılanları diğer partilerin bir çoğunda aynı ya da bir başka biçimiyle savunmaya çalışıyor ama bize en inandırıcı olanı şu anki konumuyla yine Yeşil Sol.

D'66'nın savunduğu önemli noktalardan biri de demokrasinin en temel haklarından olan halka ve söz hakkı ve bunu da şöyle dile getiriyor:

– halka meclis tarafından kabul edilen öneriler, şartlar hakkında konuşma hakkı tanıyan bir referandum.

– Halkı yönetim kuruluna çekebilmek için yeni araçlar geliştirmek ve daha iyi yönetim oluşturmak.

Diğer yandan "Biz Türkiye'de sildik süpürdük, siz de burada silin süpürün" sloganıyla katıldı SHP genel başkanı E. Inönü Hollanda'da işçi partisinin (PvdA) seçim kervanına. Bu kervanda amaçlanan, buradaki Türkiyeliler'in oylarını işçi partisine vermelerini sağlamaktı. Ama bu, istenilen şekilde başarılamadı. Bunun da bir çok nedeni var. Bu nedenlerin en önemlisi Işçi Partisi'nin yabancılar hakkındaki tutarsız politikası. Buna bir de bu partinin yerine getiremediği vaatler eklenince geçen yerel seçimlerde aldığı göçmen oyların diğer partilere gitmesini önleyemedi.

Bunun yanısıra geçen seçimlerde dağınık bir solun yerine bu seçimlerde daha toplu ve belirgin, inandırıcı bir yeşil sol karşısında buldu. ve bu parti 86 yerel seçimlerinde Işçi Partisi'ne kaptırdığı oylardan daha fazla oy almayı başardı.

Bu seçimlerde en çok göze çarpan ilginç tablo da, 1986 yerel yönetim seçimlerinde, seçimlere katılım oranı çok yüksek olan yabancıların bu dönem tam tersini yapmaları oldu.

Bu resmi olmamakla birlikte göçmenlerin varolan yerel, genel politikalarına tepkisini sandık başına gitmemekte gösterdi denilebilir.

En önemli olanı toplumda bir boşluğun oluşmuş olması. Bu boşluğun doldurulabilmesi için toplumda kültürlerin, ırkların daha insancıl, hoşgörü içinde yaşayacakları bir toplum yaratmak için bu toplumda yaşayan azınlıkların, ilericilerin, devrimcilerin, insanın insanca yaşayabileceği bir toplum için mücadele eden herkesin daha belirgin ve alternatif politikalar üretebilmeleri ve bu politikaları hayata geçirebilmeleri için ortak hareket etmeleri ve ideolojik bir güç olmaları gerekiyor.

Bizler bu gücü oluşturamadığımız sürece her zaman olduğu gibi gelecekte de, sürekli başkalarının bizim hakkımızda kararlar aldığı, bizi bu kararlara uymaya zorladığı bir konuma mahkum eder.

Mahkum olmak istemiyorsak hiç zaman geçirmeden gereken adımları atmak zorundayız.

İkili görevler tesbiti üzerine yeniden düşünmek

Ipuçları daha önceleri açığa çıkan, şimdilerdeyse iyice belirginleşen iki olgu, yurtdışındaki devrimcileri, kendileri ve mücadeleleri üzerine **yeniden** düşünmeye zorlayan bir içeriğe sahiptir.

Bu iki olgu şunlardır:

1) Avrupa Topluluğu yönetici sınıfları ve politikacıları, topluluk sınırları içinde yaşayan Türkiyeli toplumsal azınlığa, burjuva demokrasisinde içerilen hak ve özgürlükleri kullandırmamaya kararlı görünmektedir. Insanca bir yaşama layık görülmeyen Türkiyeli toplumsal azınlık ise, kendi hak ve çıkarları yönünde etkili bir mücadele içinde değildir. Buna ek olarak Türkiyeli ve T. Kürdistanlı ilerici, demokrat ve devrimci güçler ise, Avrupa'daki toplumsal ve sınıfsal mücadelelerde **bir taraf** olarak yer alamamaktadır. Böyle olunca, Avrupa'daki Türkiyeli topluluğun talepleri ve sorunları, T.C. Devleti'nin resmi ve sivil uzantıları ile Irkçı–şeriatçı kırmalarının ve ne üdüğü belirsiz çevrelerin sahiplendiği bir konu haline gelmiştir.

2) Türkiye ve T. Kürdistan'ında, işçi sınıfının, diğer emekçi kesimlerin, gençlerin, aydınların ve Kürtler'in demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi ivme kazanmakta; faşizme ulusal zulme karşı mücadeleler yeni biçimler alarak gelişmektedir. Devrimci güçlerin, toplumsal muhalefeti Birleşik Halk Muhalefeti haline dönüştürmeye yönelik çabalarının yoğunlaştığı günümüzde, Türk ve Kürt Halkları'nın demokrasi ve özgürlük mücadelesiyle yurtdışında yeterli bir dayanışma örgütlenememektedir. Yurtdışındaki Türkiyeli sol gruplar, sadece kendi örgütsel platfomlarıyla dayanışma mantığına sahip oldukları için, Türkiye'deki demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi, yurtdışında yeterince sahiplenilmemektedir. Böyle olunca, Türkiye'deki demokratikleşme sürecine, burjuva partilerinin önderlik edeceği fikri, hem Avrupa demokratik kamuoyunda, hem de Türkiyeliler arasında gittikçe kuvvetlenmektedir.

Bazı yönlerini öne çıkararak özetlediğimiz bu iki olgu, her devrimciyi ve tüm solu düşünmeye ve yukarıdaki tabloyu değiştirmek için yeni çözümler üretmeye zorlamalıdır. Sorumluluk sahibi her devrimci için bunun bir zorunluluk olduğu kabul edilmelidir.

Biz Devrimci Işçi olarak, önerdiğimiz düşünme ve sorgulama yurtdışındaki mücadelenin önünü açacak çözümleri bulma ve bunları pratiğe dönüştürme sürecine **ikili görevler** tesbiti etrafında bir tartışma yaparak katılmaya çalışacağız.

Açıktır ki, yukarıda tesbit ettiğimiz olguların yarattığı görüntünün değişmesi, sadece Devrimci Işçi'nin çabalarıyla sağlanamaz. Yaptığımız tartışmalara ve yöneldiğimiz pratiğe diğer sol grupların ve devrimci çevrelerin katılımının sağlanabilmesi halinde olumlu sonuçlara daha kısa sürede ulaşmak mümkün olabilecektir. **"Bakalım ne olacak"** şeklindeki bir kadercilige teslim olma, ya da, **"yapılacak fazla bir şey yok, Türkiye solu değişmez"** şeklindeki tutumlara buyun eğmek yerine, süreci etkileyip değiştirecek iradi ve örgütlü girişimlere hız vermek gerekmektedir.

İkili görevlerin doğru kavranılışı ve yeniden kuruluşu

Asında yurtdışındaki mücadelenin doğru bir temelde yürütülmesi ve bu bağlanda bütün grupların yaşadığı tıkanıklığın aşılması için gerekli olan teorik öncüller Devrimci Işçi'nin söyleminde yer almaktadır. Bu, **Ikili Görevler Formülasyonu'dur.**

Devrimci Işçi, 1987–88 yıllarında, yurtdışındaki mücadelenin ve Devrimci Yolcular'ın birliğini sağlama sürecinde, devrimcilerin önlerindeki ikili görevler şeklinde kavramlaştırmıştı. Fakat ne Devrimci Işçi bu kavramlaştırmaya uygun hareket etti; ne de diğer gruplar bu formülasyona ilgi duydu.

Böyle olunca, istisnasız bütün sol gruplar, Türkiye'deki sınıfsal–toplumsal mücadelenin iktidar düzeyiyle ilgilenen, bu düzeyin sorunları için uğraşan bir görüntü sergilediler.

Ideolojik–siyasal çizgisi, yurtdışı zemininin özgüllüğünü kavrayan perspektifi ile böyle bir görüntüyü sergilememesi gereken Devrimci Işçi ise, çeşitli sebeplerle, diğer solla aynı çizgide buluştu.

Devrimci Işçi'nin geçmişine baktığımızda görülen şudur:

Devrimci Işçi, kendisini sadece Türkiye Devrimi'nin yurtdışında ortaya çıkan görevleriyle sınırlayan, buna karşılık, bulunduğu ülkelerdeki toplumsal ve sınıfsal mücadelelerde yer almayan bir hareket özelliği göstermektedir.- Yurtdışındaki Devrimci Yolcular'ın geniş bir kesimi, Türkiye ile ilgili görevler temel, yurtdışı zemininin çıkardığı görevleri ise tali olarak görmekte ve pratiklerini bu yanlış kıyaslamaya göre şekillemektedirler. Türkiye ile ilgili işler politik; içinde yer aldığımız süreçlere ilişkin faaliyetler ise ekonomik–demokratik özellikli görevler olarak kabul edilmekte, böylece ikincisi küçümsenmiş olmaktadır. (Yapılsada olur, yapılmasada olur; pek önemli değil, türünden sözlere bu nedenle sıkça rastlamaktayız.)

Türkiyeli topluluğun yaşadığı ülkelerdeki mücadelelerde solun ve özellikle de devrimcilerin yer alabilmesi, bu yanlış anlayışın terkedilmesine bağlıdır. Bunun yolu da, Ikili Görevler Formülasyonu'nun **yeniden kurulmasından**, bu yeni kuruluşun gerektirdiği **politikaların üretilip** bunların **pratiğe dönüştürülmesinden** geçmektedir.

Devrimci Işçi'nin kendi ürettiği tesbitlere uygun düşen bir faaliyetlilik içerisinde olamayışının temel sebebi, Ikili Görevler'in yukarıda özetlediğimiz şekilde kavranmış olmasıdır. 12 Eylül sonrası dönemin yarattığı yeni sorunların yurtdışına yüklediği ağır görevleri yerine getirme çabaları doğal olarak bu yanlış kavrayışı saflarımızda pekiştirmiş ve böylece bu fomülasyonun açılıp derinleştirme imkanı zayıflamıştı. 83'ten sonraki dönemde ise, yurtdışındaki Devrimci Yolcular arasında başgösteren bölünme, ideolojik–polilitik sorunları ön plana çıkardığı için Devrimci Işçi'nin bu konuyu yeniden ele alışı gecikti. (*)

Yurtdışındaki Devrimci yolcular'ın büyük bir bülümünün birliğinin Devrimci Işçi'de yeniden sağlanmasıyla birlikte, başka bazı konuların yanısıra Ikili Görevler Formülasyonu'nun açılıp derinleştirilmesi imkanı ortaya çıktı. Böylece, siyasi örgüt/kitle örgütü ikilemi etrafında sürdürülen anlamsız tartışma da son buldu.

Devrimci Işçi'nin önündeki görevlerin somut olarak belirlenmesini ve bunlara denk düşen faaliyetlerle örgütlenmelerin kavramlaştırılmasını ve hayata geçirilmesini kolaylaştıran perspektifi ve bu perspektif ışığında **ikili görevlerin** açılmasını şöyle özetleyebiliriz:

* Devrimciler, (sosyalistler) nerede olursa olsunlar, işçi sınıfı ve diğer emekçiler üzerindeki egemenliğin ve sömürünün ortadan kaldırılması, üretenlerin yöneten olacağı bir düzen kurulması; kitleleri baskı va yasak altında tutmayı amaçlayan politikaların etkisizleştirilmesi, toplumsal adaletsizliklerin ortadan kaldırılması, eşitliğin ve özgürlüğün tam bir şekilde yaşanması için mücadele ederler ve bu mücadelelerin muhtevasına uygun düşen örgütlülükler içinde yeralırlar.

Devrimci bakış açışında, sınıfsal olanla toplumsal olan birbirleri tarafından kapsanır. Siyasal düzeyle ekonomik–demokratik düzey, bu bağlamda, birbirini tamamlayan unsurlardır. Politik düzeyin sorunlarının çözümü için sürdürülen mücadele, toplumsal olanın çok çeşitli alanlarında yeniden–üretilip kurumlaştırılır. Özetle devrimciler, siyasal devrimle toplumsal değişimi, birbirini bütünleyen bir süreç olarak görürler. Devrimci Yol'un **"en geniş kitle içinde en dar kadro çalışması", "emekçi halk muhalefeti içinde Devrimci Hareket olmak"** şeklindeki tesbitleri ve önermeleri, esas olarak yukardaki perspektifin somut ifadelendirilişi olarak anlaşılmalıdır.

Bu perspektif, yurtdışındaki mücadele için de geçerli ve yol göstericidir.

* Yurtdışındaki Türkiyeli devrimcilerin mücadelesi iki farklı toplumsal formasyon ve bu formasyonlardaki gelişmeler tarafından belirlenmektedir. Bunlardan birisi **içinde yaşadışımız** Batı Avrupa (ve Avustralya); diğeri ise bir **parçası olduğumuz** Türkiye toplumsal formasyonudur. Her iki zemindeki gelişmeler bizleri ve **Türkiyeli Topluluğu** değişik şekillerde etkilemektedir.

Bu gerçeklik; bu somut durum, devrimcilerin hangi görevlerle yükümlü oldukları ve bu görevlerin nasıl bir muhteva taşıdığı sorusuna doğru cevaplar verebilmek için yeterli bir temel oluşturmaktadır.

Buna göre, yurtdışındaki devrimciler, yaşadıkları toplumsal formasyonların ortaya çıkardığı sınıfsal ve toplumsal sorunların çözümü için mücadelenin yanısıra, Türkiye toplumsal sürecindeki toplumsal, sınıfsal, ulusal vd. gelişmelerin yurtdışında ortaya çıkardığı sorunların çözümü için mücadele etmekle yükümlüdürler. Bu mücadelelere ait görevler, öncelik–sonralık; ya da temel–tali kıyaslamasına tabi tutulamaz.

* Hem Türkiye'ye yönelik görevlerin, hem de yurtdışı zemininin kendisine ait görevlerin 3 boyutu bulunmaktadır. Yani, Ikili görevlerin her birisinin kendi içinde üç ana boyutu vardır. Ideolojik, ekonomik–demokratik ve politik olmak üzere esas olarak üç boyutu olan bu görevler, birbirini bütünleyen bir şekilde buradaki faaliyetlerde ifade edilmek durumundadır.

Bulunduğumuz ülkelerdeki, bu ülkelerin ekonomik–siyasi sistemlerinin niteliğinden ve işleyişinden kaynaklanan ve yabancı toplumsal katmanları da **doğrudan etkileyen** sorunların çözümü için sürdürülen mücadelenin ideolojik, ekonomik–demokratik ve politik boyutu bulunmaktadır. Aynı durum Türkiye'ye yönelik görevler ve faaliyetler için **de** geçerlidir.

...

Ikili Görevler Formülasyonu, ancak yukarıda özetlendiği şekliyle kavranır ve bu kavrayış kendisini günlük mücadele içinde somutlaştırırsa yerli yerine oturur ve ancak o zaman doğru bir çözümleme özelliği kazanır. Şimdiye kadar ki gelişmede etkili olan eksik kavrayışın devam ettirilmeye kalkışılması, Türkiye Solu'nun yurtdışındaki mücadelelerde yer alamamasını yaratırki, bunun sorumluluğu kolay kolay taşımanaz.

Yurtdışı zeminine ait görevlerin örgütsel şekillenişi

Yazımızın önceki bölümlerinde yaptığımız çözümlemeler gereğince, kendilerini devrimci, ilerici ve demokrat olarak tanımlayanlar, içinde yeraldıklari toplumsal formasyonda sürmekte olan toplumsal ve sınıfsal mücadelelerde **doğrudan** yer almak zorundadırlar.

Somut durum ve şartlar gözönüne alındığında, bu yeralışın iki biçimde kendini ifade edebileceği söylenebilir. Birincisini şöyle özetleyebiliriz:

Türkiyeli devrimciler; ırkçılığa, devletlerin anti–demokratik politikalarına, toplumu ve siyasi kurumları faşistleştirmeye yönelik girişimlere, işsizliğe, sosyal hakların kısıtlanmasına, doğanın tahribine, çevrenin kirletilmesine, cinsiyetçiliğe, silahlanmaya, insanların bilincini köreltmeyi, onları manen ve ruhen yoksullaştırmayı amaçlayan uygulamalara, Ortadoğu, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki emperyalist sömürü ve yönlendirmeye karşı mücadele etmelidirler. Bu mücadele, yaşanılan ülkelerin ilerici, demokrat ve sosyalist güçleriyle birlikte örgütlenmelidirler. Devrimciler, bu sayılanlara karşı mücadele eden kurum ve kuruluşların içinde yer almalıdırlar.

Ikincisine gelince:

Devrimciler, Avrupa'da (ve Avustralya'da) yabancı toplumsal azınlıkların yerli toplumla her alanda tam bir eşitliğe sahip olması için bizzat mücadele etmelidirler. genelde yabancıların, özelde ise Türkiyeliler'in **özgül sorunlarının** çözümü için mücadele etmekle yükümlü ve bu mücadelenin karakterine denk düşen işleyişlere sahip yapılar oluşturmalıdırlar. Bu yapılar, Türk ve Kürt işçileriyle, bunların ailelerinin ve mültecilerin demokratik temellerdeki birliğinin bir ifadesi ve kurumlaşması olmalıdır.

Türkiyeli Devrimci ve demokrat güçlerin Avrupa'daki toplumsal ve sınıflar mücadeleye katılımlarının iki şekli, özetle bunlardır.

Buradaki mücadelenin ilk boyutunda yer almamızı kolaylaştıran çok çeşitli kurum ve yapıların olduğu bilinmektedir. Bu alanda, yeni yapılar oluşturmayı gereksiz hale getiren çok sayıda kuruluş ve organizasyon vardır. Bunların içinde yer almak suretiyle, tüm toplumu ve yabancıları ilgilendiren sorunların çözümü için sürdürülen mücadelelere katılım mümkün ve gereklidir. B. Avrupa ülkelerindeki mücadelenin diğer boyutunda yer alabilmemizi sağlayan yapılar ise henüz oluşmuş değildir. Bu nedenle, Göçmenlerin yabancıların özgül sorunları için sürdürülen mücadele oldukça cılızdır.

Yabancıların–Göçmenlerin eşit bir statüye sahip olmalarını sağlamayı hedefleyen güçlü bir yapının ve örgütlenmenin olmadığı günümüzde, Devrimcilerin **asli** görevlerinden birisi bu hedefin gerçekleşmesine katkıda bulunacak bir örgütlenmenin yaratılmasında **aktif ve yapıcı** görevler üstlenmektir.

Avrupa'daki demokrasi ve özgürlük mücadelesine yabancıların ve devrimci–demokratik güçlerin katılımı ancak böyle bir örgütlenme aracılığıyla mümkün olabilir.

Bu kapsamdaki bir örgütlenmenin yaratılmasında ve mücadelenin sürdürülüşünde politik düzeyin kriterleri ve bu düzey için gerekli olan ideolojik–politik birlik zemini aranmamalıdır.

Avrupa'daki demokrasi ve özgürlük mücadelesinin ayrılmaz bir parçası haline gelen ve mücadelenin temel konularından birini oluşturan yabancı toplumsal azınlıklar sorununun demokratik ve insani temellerde çözümü için mücadele etmek, sadece Devrimciler'in değil, demokratların da görevidir. Böyle bir mücadelenin başarısı, oluşturulacak yapıların başta yabancılar kitlesi olamak üzere tüm ilerici, demokrat ve devrimci güçlere açık olmasına bağlıdır.

Bunun anlamı şudur: Tükiyeli Devrimciler, yabancıların karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümü için sürdürecekleri mücadelede, öncelikle yabancılar kitlesinin, bunun yanısıra da tüm ilerici, demokrat kesimlerin birleşmesini hedefleyen bir politika ve eylemlilik çizgisi izlemelidirler.

Açıktır ki bu mücadele, milliyetçiliği, ırkçılığı, dinin yüceliğine ve emirlerine dayalı politikaları reddeden; anti–demokratik tutum ve yönelişlere tavır alışı zorunlu kılan bir muhteva taşımaktadır. Böyle bir mücadelenin programı, doğal olarak konsolokları, onun şu veya bu şekildeki uzantısı durumundaki kuruluşları, ırkçı ve şeriatçıları dıştalayacaktır.

Bu bakımdan, yabancıların nisbeten eşit ve özgür olduğu, temel hak ve özgürlükleri serbestçe kullanabileceği şartların yaratılması, eşitlik, özgürlük ve demokrasi idealini kendisinde somutlaştırabilen bir mücadele çizgisinin hayata geçirilmesine ve bunun mekanizmalarının yaratılmasına bağlıdır. Bu nitelikteki bir mücadelenin Demokratik kitle örgütlenmesi anlayışı çerçevesinde örgütlenmesi gerekmektedir.

Devrimci Işçi'nin **Yabancıların Demokratik Kitlesel Birliği** şeklinde formüle ettiği bu örgütlenmenin yaratılması, bugün adeta bir zorunluluk haline gelmiş bulunmaktadır.

Devrimci Işçi, kendi ürettiği politikanın gereklerine uygun düşen adımları atmadığı için ilerici–demokrat yabancılar topluluğu hala dağnık ve örgütsüzdür. Bu alandaki gecikme, ancak yoğun bir çabayla telafi edilebilir.

Yabancıların Demokratik Kitlesel Birliği'nin oluşumu yönündeki adımlar yerel düzeyde, tabanda atılacaktır. Türkiyeliler'in olduğu heryerde aşağıdan yukarıya doğru ve eylemlilik temelinde, somut iş yapma süreçlerinde oluşturulabilecek olan bu örgütlenmeler zamanla birbirleriyle buluşacaklardır. Bu süreç güçlü ve merkezi platformların oluşumunu kolaylaştıracaktır.

Türkiye'deki ilerici, demokrat ve devrimci güçler, sınırların kaldırılacağı 1992'ye, tüm Avrupa çapında oluşmuş bir demokratik yabancılar hareketiyle girmelidirler. Birleşik bir Yabancılar Hareketi Platformu'nun yaratılması imkanları bugün düne göre daha fazladır.

Kendisini ilerici, solcu, devrimci, kominist olarak tanımlayanlar, kendi ideolojik-siyasi görüşlerinden vazgeçmeksizin ve içinde kendi görüşlerini de rahatlıkla propağanda imkanına sahip olabilecekleri böyle bir platformu tabanda yaratmak yönünde çaba harcamalıdırlar.

Aynı durum Devrimci Yolcular için de geçerlidir. Devrimci Yolcular savundukları politik görüşleri, benimsedikleri sosyalizm anlayışında içerilen idealleri ancak böyle bir mücadele ve örgütlenme içinde yer almak suretiyle somutlaştırabilirler. Bizler, kimliğimizin farklılığını, amaçlarımızın doğruluğunu, savunduğumuz sosyalizm ve demokrasi anlayışının gerçekleşebileceğini, hedeflerimizin insani ve gerçekten devrimci bir öze sahip olduğunu, ancak bu süreçlerde fiilen yer almak suretiyle gösterebiliriz. (***)

Türkiye'ye yönelik görevlerin mahiyeti ve organizasyonu

İkili Görevler Formülasyonu'nun yeni kuruluşu bağlamında Türkiye Görevlerinin açıklanması kolaylaşmış bulunmaktadır.

Yurtdışındaki devrimciler bir yandan Türkiye'de sürdürülen devrim ve sosyalizm hedefli politik mücadeleyi tüm olanaklarıyla desteklemekle, diğer yandan ise demokrasi mücadelesiyle ve ulusal-demokratik talepleri de en geniş dayanışmayı oluşturmakla yükümlüdürler.

Bu yükümlülük, birbirlerini tamamlayan iki tür birlikteliğe denk düşen mücadele ve örgütlenme sayesinde yerine getirilebilir.

Bunlardan birisi, demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesi, halk üzerindeki yasakların kalkması, ekonomik sömürünün sınırlandırılması, devletin demokratikleştirilmesi, ulusal zulmün son bulması için Türkiye'de T. Kürdistanı'ndan sürdürülen mücadeleye yurtdışında en geniş dayanışmayı örgütleyecek bir mücadelede ifade bulabilir; somutlaştırılabilir.

Bu mücadelenin muhtevası ile bu mücadelenin sürdürülmesi için ihtiyaç duyulan örgütlenmenin programı, kendisiyle dayanışılan mücadelelerin ve taleplerin içeriğine göre şekillenecektir. Yani bu mucadelenin söylemleri, Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük mücadelesi tarafından belirlenmelidir.

Açıktırki bu kapsamdaki bir mücadelede, yurtdışındaki tüm sol kendisini bulabilir. ve ifade edebilir. Hiçbir kişi ve grup kendi temel ideolojik-politik görüşlerini terketmeksizin Türk ve Kürt Halkları'nın özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle dayanışmak amacıyla biraraya gelip ortak bir platform yaratabilir.

Dayanışma Hareketi Platformu olarak tanımlayabileceğimiz bu örgütlenme, yerli toplumun ilerici, demokrat ve sosyalist güçlerini de kapsamalıdır.

Bugün Türkiye emekçi halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesiyle en geniş dayanışmayı örgütleyecek, Türkiyeli Topluluğun Türkiye'deki mücadeleye duyarlılığını sağlayacak, çeşitli kurum ve kuruluşlar tarafından meşru bir organ olarak kabul edilecek ve bütün bu sayılanların gerçekleşmesi için mücadele edecek; solun imkanını, enerji ve eylemini bu **çerçevede birleştirecek** bir platforma ihtiyaç vardır.

Böyle bir platform, yurtdışındaki sol grupların Türkiye'deki kendi ideolojik-politik yapılarıyla dayanışmalarının önünde bir engel olarak görülmemelidir.

Önerdiğimiz türden bir yapılanmanın yaratılabilmesi, bazı zorlukların ortadan kaldırılmasıyla ancak mümkün olabilecektir. Bu zorlukların başında, bütün solu etkileyip yönlendiren bir anlayışın oldukça kalıcılaşmış olması gelmektedir.

Bu anlayış şudur: Türkiyeli sol gruplar, mücadelelerini sadece Türkiye'deki kendi örgütsel yapılarının ihtiyacıyla tanımlamaktadırlar. Bunun yanısıra, Türkiye işçi sınıfı ile emekçi halklarının ve Kürt Ulusu'nun demokratik talepleriyle dayanışma faaliyetlerinde birleşebilmek için politik iktidar mücadelesine ait ölçüler öne çıkmaktadır.

Aslında bu mantığın arkasında, toplumsal değişim'le Siyasal Devrim arasında kurulan yanlış bir ilişki yer almaktadır: Birçok grup, Siyasal Devrim; toplumun özgürleşmesi, insanın yaşadığı maddi ve moral yabancılaşmanın ortadan kaldırılması, emeğin, çalışmanın ve hayatın örgütleniş şeklinin köklü bir değişim için bütün toplumsal ilişkilerde şimdiden yaşanmaya başlanacak olan bir süreç olarak değil, sadece politik egemenlik aygıtlarının ele geçirilmesi olarak kavranmaktadır. Böylece Toplumsal Devrim'le Siyasal Devrim arasındaki ilişki koparılmakta; sonuçta, bu gruplar kitlelerin mücadelesi, eylemliliği ve talepleri içinde değil, bir grup partilinin kendi arasındaki oluşturduğu mekanizmalarda kendilerini şekillemektedirler. Kendilerine **"öncü"** sıfatını takmayı hiç ihmal etmeyen bu grupların sahip oldukları bu mantık, sosyalizmi çarpıklaştıran bürokratik diktatörlükleri zemini olmaktadır.

Sol saflarda eskiden beri var olan diğer çarpık anlayışlarla bu mantık birleşince ortaya oldukça düşündürücü sonuçlar çıkmaktadır. Tek bir örnek durumun vahametini anlatmaya yetmektedir.: İşçi sınıfının geçen yıl gerçekleştirdiği ve **"Bahar eylemleri"** olarak tarihe geçen mücadelelerle yurtdışında yeterli bir dayanışma örgütlenememiştir. (Ya da şimdilerde yükselmeye başlayan gençliğin özerk demokratik üniversite mücadelesiyle dayanışmak için herhangi bir girişim sözkonusu olmamıştır.)

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Ne varki, genel bir dayanışma hareketi oluşturmamanın önündeki bu tür güçlükler, ancak bu konuda sürdürülecek bir tartışma ve iş yapma sürecinde ortadan kaldırılabilir. Sol grupların, bir anda mantık değiştirmesi beklenemeyeceği için, bu mantıkla mücadele etmeyi ihmal etmeksizin Dayanışma Hareketi Platformu oluşturmaya yönelik çabaları yoğunlaştırmak gerekmektedir.

Türkiye'ye yönelik görevlerimizin diğer boyutunun nasıl şekilleneceğine gelince:

Hatırlanacağı üzere, yurtdışındaki devrimcilerin mücadelelerini şekilleyen unsurlardan birisini, Türkiye'deki toplumsal ve siyasal mücadelelerin yurtdışında ortaya çıkardığı görevler olarak tanımlamıştık. Bu görevlerin yerine getiriliş süreci, aynı zamanda ideolojik, ekonomik-demokratik ve politik mücadele alanlarına ilişkin yükümlülüklerimizin de ifade bulduğu bir süreç olarak kavranmalıdır.

Burjuvaziye karşı mücadelede, diğer düzeyleri dışlamayacak şekilde (Ve aksine o düzeylerde yeniden yeniden üretilip kurumlaştırılması gereken) politik düzeyin belirleyiciliğini kabul eden Devrimciler, yurtdışındaki faaliyetlerle, bu düzeye ait sorunların çözümü için Türkiye'de mücadele eden devrimcilerle çok yakın bir ilişki içerisinde olmayı savunurlar. Ve bu düzeye ait mücadelenin yurtdışında ortaya çıkan gereklerini yerine getirmeye büyük bir önem verirler.

Toplumsal Muhalefeti Birleşik Halk Hareketi şeklinde örgütleme ve bu kapsamdaki faaliyetler ve mücadeleler içerisinde Devrimci bir Hareket yaratma anlayışıyla Türkiye'de mücadele eden; Devrimi ve Sosyalizmi hedefleyen; üretenlerin yöneten olacağı bir toplumsal-siyasal kuruluş için mücadele eden güçleri her bakımdan desteklemek bizler için devrimci bir görevdir.

Türk ve Kürt Halkları'nın, gençlerin ve diğer katmanların özgürlük ve demokrasi mücadelesi içinde işçi sınıfının ve diğer kesimlerin öncü güçlerini birleştirerek bağımsız bir siyasi oluşum yaratma görevini önlerine koymuş bulunan Türkiye'deki devrimcilerin benimsedikleri ideolojik-politik hat ve bu hat üzerinde oluşturulan politikalar, yurtdışındaki devrimcilerin kendilerini bir yönüyle tanımladıkları görüşlerdir.

Bu görüşlerin yurtdışında yaşamak zorunda kalan Türkiyeliler arasında benimsenmesi; DEV-GENÇ, THKP-C ve Devrimci Yol Geleneği'nin 90'lar Türkiye'sinde yeniden üretimi temelinde oluşturulan politikalar etrafında bir faaliyetliliğin örgütlenmesi için çaba harcamak bizim başlıca görevlerimizdendir.

Bizler bu görevlerin, Türkiye emekçi halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle en geniş dayanışmayı gerçekleştirme sürecinde yerine getirilmesinin doğru olduğunu savunuyoruz. Kendisini devrimci Yol'da ve onun yeniden üretiminin ifadesi olan politikalarda tanımlayanların birliği en anlamlı bir şekilde ve ancak bu anlayış çerçevesinde sağlanabilir.

Şüphesiz Devrimcilerin Türkiye'ye yönelik görevlerinin ideolojik-politik yönü, bütünüyle, genel Dayanışma Hareketi'nin söylemiyle sınırlandırılamaz. Bu doğal olarak, başka söylemleri ve faaliyetlerle kurumları zorunlu kılar. Bu kurumlaşmalar, daha ziyade, Türkiye'deki Devrimci mücadelenin ihtiyaçlarına göre şekillenir. Bu kurumlaşmalar, genel dayanışma hareketi platformlarına alternatif oluşumlar olarak düşünülemez.

Başka bir şekilde söylersek: Türkiye'ye yönelik ideoljik-politik görevlerle demokratik görevler, birbirinin karşısına dikilemez. Devrimci bakış açısında, bu görevler, bir bütündür; birbirini dışlayan değil tamamlayan içeriklere sahiptir.

Bugün, Türkiye emekçi halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesiyle en geniş dayanışmayı örgütleyecek, Türkiyeli Topluluğun Türkiye'deki mücadeleye duyarlılığını sağlayacak, çeşitli kurum ve kuruluşlar tarafından meşru bir organ olarak kabul edilecek ve bütün bu sayılanların gerçekleşmesi için mücadele edecek; solun imkanını, enerjisini ve eylemini bu çerçevede birleştirecek bir platforma ihtiyaç vardır.

Bugün gelinen noktada, bu görevlerin tamamının tek bir birliktelikte ve tek bir araçta yerine getirilemeyeceği açığa çıkmıştır. Bu sorunun çözümü, programının ve mücadelesinin muhtevası yukarıda kısaca belirlenen Dayanışma Hareketi Platformu'nu yaratmaktan geçmektedir.

Devrimci İşçi şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da Türkiye'deki devrimci mücadeleyi; üretenlerin yöneten olacağı bir siyasal-toplumsal kuruluşu hedefleyen politik akımı her bakımdan destekleyen, kendisini bu akımın mücadelesinde ve kimliğinde tanımlayan bir birliktelik olacaktır. Devrimci İşçi, kendisini Devrimci Yol'un ideolojik-politik hattında ve hattın yeniden üretiminin ifadesi olan politikalarda tanımlayan yurtdışındaki devrimcilerin birliğinin ve örgütlülüğünün yegane ifadesi olmaya devam edecektir.

Bu birlikteliğin ideolojik-politik temeli ve kurumlaşması doğal olarak Dayanışma Hareketi Platformu'nun zemininden ve kurumlaşmasından bazı farklılıklar taşıyacaktır. Bu farklılık bulanıklaştırılmamalı; yine bu farklılık demokrasi ve özgürlük mücadelesiyle dayanışma görevlerinin karşısına dikilmemelidir. Türkiye'de işçi sınıfının ve emekçi halkların iktidar için sürdürülen mücadelenin demokrasi ve özgürlükler mücadelesiyle kopmaz bir bağ oluşturduğu, bu mücadelelerin birbirini tamamladığı gözönünde tutulursa, yurtdışında bu mücadelelere dayanışma görevlerinin de birlikte sürdürülmesinin gerekliliği ve zorunluluğu kendiliğinden anlaşılır.

Devrimci İşçi, kendisini tanımladığı ideolojik-politik hareketi destekleme görevini yerine getirirken bu görevin gereklerine ve ihtiyaçlarına cevap veren bir yapılanma içinde olmalı; bunun yanısıra ise, halklarımızın faşizme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesi ile dayanışma platformunun içinde örgütlü bir şekilde yer almalıdır. İlerici, devrimci, demokrat, sosyalist, komünist tüm güçlerin içinde yer alabileceği **Dayanışma Hareketi Platformu**'nun mücadelesi, bir yönüyle, bizlerin kimliğinde içerilen görevlerin yerine getirileceği bir mücadele olduğu için, Devrimci İşçi bu mücadelede bütün gücüyle yer almalı ve bütünüyle demokratik bir işleyişe sahip olacak olan bu platformun disiplinine tabi olmalıdır.

Bu tartışma çerçevesinde son olarak bir konuya açıklık getirmek gerekmektedir.

Yurtsışındaki Devrimci Yol'cuların birliğini sağlama ve güçlendirme sorunu Devrimci İşçi açısından hala önemini korumaktadır. Büyük ölçüde Devrimci İşçi'de sağlanmış olan bu birliğin pekiştirilmesi ve genişletilmesi gerekmektedir.

Yurtdışındaki Devrimci Yolcular'ın, Devrimci Yol'un ideolojik-siyasi perspektifine gerçekten uygun ve gerçekten layık birliği, Türkiye'deki devrim ve demokrasi mücadelesinin yurtdışında ortaya çıkardığı görevlerle yurtdışı zemininin kendisinden kaynaklanan sorunların çözümü yönündeki görevlerin yerine getirilmesi sürecinde sağlanmıştır, sağlanmalıdır.

Devrimci Yol'cular arasında en anlamlı birlik, bugünün devrimci görevlerin örgütlü bir şekilde yerine getirme sırasında sağlanabilir. Yabancıların eşit bir toplumsal statü kazanmaları mücadelesinde; Avrupa'da sürmekte olan demokrasi mücadelesinde, Türkiye'deki devrim ve demokrasi kavgasıyla dayanışma faaliyetlerinde ifade bulmayan, bu alanlardaki mücadelelerde şekillenmeyen bir birliktelik kof ve anlamsızdır.

Bizim açımızdan sorun, kendisini Devrimci Yol'dan kalmakla tarif eden, fakat az önce sıralanan görevlerin hiçbirisini yapmayanları, bugünün görevlerine kafa yormayanlar ve bekleyenleri birleştirmek; eski Devrimci Yol'cuların aritmetik bir toplamını yaratmak değildir.

Devrimci İşçi, eşit haklar mücadelesinde ırkçılığa, devlet politikalarına karşı faaliyetlerde yeralan, Türkiyeli Topluluğu ilerici-demokratik temellerde birleştirme çabası içinde olan, Türkiye'deki devrim ve demokrasi mücadelesiyle en geniş dayanışmayı örgütleme mücadelesinde yeralan devrimcilerin birliğinin bir ifadesidir. Bu yönüyle Devrimci İşçi, yurtdışındaki görevleri devrimci bir şekilde yerine getirme gayreti içinde olan herkese açıktır.

Devrimci Hareket'in Türkiye'de yeniden üretimi ve Birleşik Halk Muhalefeti oluşturulması yönündeki gelişmelerle yurtdışındaki Türkiyeli Topluluğun kendi haklarına giderek daha fazla sahip çıkmaya başlaması, Devrimci yolcular'ın birliğini geliştirmeye ve anlamlandırmaya hizmet eden başlıca dinamiklerdir.

Devrimci İşçi'yi geliştirip yetkinleştirecek olan da, bu dinamiklerle kendi arasında kuracağı ilişkidir.

Bu ilişki doğru kurulduğu için Devrimci İşçi'nin gelişip-güçlenme imkanı şimdi herzamankinden daha fazladır. Ve bu imkan değerlendirilecektir.

Dipnotlar:

(*) Yazımızın önceki bölümlerinde işaret ettiğimiz yanlış kavrayışın giderek yaygınlaşmasında ayrılık sürecinin özel bir rolü olmuştur. O süreçte, şimdi her biri değişik yerlere savrulmuş olan **"Dönüşümcüler-yönelimciler"** benimsedikleri **"yeni"** kimliğin bir gereği olarak hiçbir ideolojik-politik kıstası ve temeli olmayan, dolayısıyla tüm türkleri ve müslümanları biraraya getirmeyi hedefleyen bir göçmenlik anlayışını savunmaktaydılar. (Bir kısmı hala böyle düşünüyorlar.) Tartışmalarda bu anlayışın ısrarla ve biraz da ideolojik sorunları gizleme amacıyla **"-Göçmen sorunları"** genel kategorisi altında gündemde tutulmaya çalışılması, devrimci saflarda bu anlayışa karşı değil, Göçmen-yabancı sorunlarına karşı bir tepkiciliğe yol açtı. Bunun ürünü olarak Devrimci Yol saflarındaki tartışma ve ayrılıkların, zaman zaman Türkiyelilik/Avrupacılık şeklinde yanlış bir ikileme sokuldu. Oysa, bizler devrimci dünya görüşünün geçerliliği-geçersizliği, Devrimci Yol'un ideolojik-siyasi çizgisinin doğruluğu-yanlışlığı temelinde tartışılmış ve ayrılmıştık. Zamanla bu temel anlaşıldı, fakat yurtdışındaki Devrimci Yolcular'ın birliğini yeniden sağlama sürecinde Devrimci İşçi, ikili görevler formülasyonunu yeniden açıp derinleştirmeyi geciktirince, özelde yabancılar-göçmenler sorununa, genelde ise Avrupa toplumsal sürecinin diğer sorunlarına karşı bir kayıtsızlık ortaya çıktı. Devrimci İşçi, şimdi, bu kayıtsızlığı ortadan kaldırma sürecini yaşıyor.

(**) Hem bu yazıda, hem de dergimizde konuyla ilgili diğer yazı ve haberlerde, göçmenler/yabancılar; toplumsal azınlık gibi kavramlar sık sık kullanılmaktadır. Bu kavramların, B. Avrupa'daki Türkiyeliler gerçeğini (olgusunu) tam olarak yansıtmadığının .bilincindeyiz. Yurtdışındaki Türkiyeliler'in sosyolojik konumunu yaklaşık olarak bile olsa tarif edecek yeni bir kavramın üretilemediği (herkesin kolaycılığa kaçtığı) günümüzde, biz de durumu bu kavramlar aracılığıyla tahlil etmeye çalışıyoruz. Oysa, somut durumu, bazı Avrupa'daki Türkiyeliler'in Fransa'daki Cezayirliler'den; ABD ve İngiltere'deki siyahlardan farklı özellikler göstermektedir. Bu gerçeklik, yeni kavramlaştırmaları zorunlu kılmaktadır. Türkiyeli devrimciler, önümüzdeki süreçte, bu boşluğu giderecek çalışmalara yönelmek zorundadır. Başka süreçler için geliştirilen kavramlar ve çözümler yerine kendi gerçekliğimizi ifade eden kavramları ve çözümlemeleri kullanmak daha doğru olacaktır.

(***) Geçerken burada bir konuya açıklık getirmek gerekmektedir: Devrimci anlayış, ekonomik-toplumsal adaletsizliklere karşı mücadeleyi işçi sınıfının ve tüm emekçilerin yöneten olacağı mücadeleye bağlamayı gerekli kılar. Devrimciler, kitlelerin **şekli (biçimsel) değil, gerçekten özgür ve gerçekten demokratik** bir temelde söz ve karar sahibi olacağı bir toplumsal-siyasal düzen için mücadele ederler. Devrimci anlayış; ulusal köken, kültürel ve coğrafi farklılık ayrımı gözetmeksizin tüm emek güçlerinin kendi yaşam biçimleri, emekleri, ilişki tarzları, gelecekleri, kültürel değerleri hakkında sosyalizmin içerdiği şekliyle, söz, karar ve iktidar sahibi olmaları gerektiğini ifade eder. Bu anlayış gereğince devrimciler, Türkiyeli Topluluğun yerli toplumda burjuva demokrasisi çerçevesinde eşit bir statüye sahip olmaları önermesi ile yetinemezler. Devrimciler, gerçek eşitliğin ancak üretenlerin yöneten olacağı bir kuruluşta gerçekleşebileceğini unutmazlar ve bunun gerekleri neyse onları yerine getirmek için çaba harcarlar. Bu çabaların yaşadığımız zemindeki mahiyeti, bugünkü şartlarda nasıl şekilleneceği, gelecekte nasıl olacağı bu yazının konusu olmadığı için bunlara burada değinmiyoruz.

DEVRİMCİ YOL ÜZERİNE NOTLAR

Oğuzhan Müftüoğlu

Devrimci Gençlik Dergisi'ne Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi'nden aktarılan bu yazıyı Devrimci Gençlik Dergisi'nin bölgelere yeterince ulaşmaması nedeniyle gelen istekler üzerine dergimizde aynen yayınlıyoruz.

Devrimci İşçi

12 MART SONRASI AYRIŞMALAR VE TARTIŞMALAR

Her siyasal akım gibi Devrimci Yol da doğup geliştiği dönemın koşulları, teorik ve siyasi tartışmaları tarafından kaçınılmaz olarak etkilenip, belirlenmiştir.

12 Mart dönemi sonrasında Türkiye solunda ideolojik ve teorik bir kargaşa (örgütsel plandaki bir dağınıklıkla birlikte) yaşandı. 68-70 döneminde ortaya çıkan siyasal çevre ve örgütler içinde yenilginin ortaya çıkardığı çözülmeler yeni ayrışmalar getirdi. Bu yüzden geçmiş değerlendirmeleri üzerine ve geçmiş teorik yaklaşımlar ve kavramlar üzerine olan tartışmalar önemli bir yer işgal etti. Bunun yanı sıra, Sosyalist Dünyadaki Çin-Sovyet kutuplaşması çerçevesinde ortaya çıkan tartışmalarla (sosyal emperyalizm, geçiş süreci, geri dönüş vb.), Kürt ulusal sorunu ve faşizme karşı mücadele konusundaki tartışmalar 74-80 döneminin teorik tartışma alanını oluşturdular.

Bu dönemdeki tartışmalar kısmen 70 öncesi tartışmaların bir devamı olmakla birlikte, bazı konular önemini kendiliğinden kaybetmişti. Türkiye devriminin sosyal muhtevası, işçi sınıfının öncülük rolü ve niteliği, temel güç ve ittifaklar (Kemalizm) sorunu gibi bazı eski tartışma konuları belirleyici olmaktan çıktılar. Devrim anlayışı ve devrimci mücadele üzerine ve örgütlenme biçimleri üzerine olan tartışmalar ise önemlerini ve ayrışma konusu olma özelliklerini kaçınılmaz olarak sürdürdüler.

Devrim anlayışı üzerine olan farklılıklar altmışların sonlarına doğru, daha çok Sovyet ve Çin devrimlerinin biçimlenişleri (sovyetik ayaklanma ve halk savaşı modelleri) arasındaki bir tercih sorunu olarak ortaya çıkıyordu. Bu konuda, solun geleneksel (dogmatik) özellikleri nedeniyle taklitçi ve kopyacı anlayışlar egemendi. Böyle bir anlayışla yürütülen tartışmalarda gerçeğin hep bir kenarından yakalanması söz konusu olabiliyordu.

Marksizmin bilimsel yöntemi yeni kuşaklar tarafından kavranmaya başlandıkça ve devrimci mücadelenin ivmesi 12 Mart'a doğru hızlandıkça, temel alan (kır-şehir), öncü güç-temel güç (işçi-köylü) ikilemleri çerçevesindeki tartışmaların açmazları ve yanılgıları da iyice ortaya çıkmaya başladı. Türkiye'nin Çin'e de, Çarlık Rusya'sına da benzemediği, hiç bir devrimin kendinden öncelikleri tekrarlamadığı ve her devrimin kendi yolunu izlediği gerçeği ortada duruyordu.

Ortada duran bu gerçekler Marksizmin bilimsel diyalektik yöntemini kavramaya çalışan yeni kuşak devrimcileri yeni arayışlara sevk etti. THKP/C hareketi, en özlü ifadesiyle, eski-geleneksel sağ eğilimlerin tıkandığı bir aşamada Türkiye devriminin kendine özgü yolunun bir arayışı olarak ortaya çıktı. Pek çok noktada karşı çıkılan anlayışların izlerini içinde taşısa da, bu devrimci anlayış, her türlü dogmatik-sağ eğilimden ilk esaslı kopuş noktasını oluşturmuştur. O noktadan itibaren TPKP-C hareketinin Türkiye solunun ana akımı haline gelmesinin ve etkinliğini her zaman sürdüren teorik derinliğinin kaynaklandığı yer de buradadır. Devrimci Yol hareketi de bu bilimsel devrimci anlayışın özünü kavrayabildiği, onun Türkiye'ye Özgü Devrimci Yol arayışını sürdürebildiği ölçüde başarılı olabilmiştir.

1974 sonrasında, 12 Mart yenilgisinin bir sonucu olarak geçmiş tartışmaları önemli bir yer işgal etti. 12 Mart öncesindeki devrimci mücadele ve devrimci hareketlerin teorik kavramları, özellikle Mahir Çayan tarafından ortaya atılan THKP-C hareketine ait tezler (Birleşik Devrimci Savaş, Politikleşmiş Askeri Savaş, Öncü Savaşı, Evrim-Devrim Aşamaları, Suni Denge, Silahlı Propaganda gibi konular), en çok tartışılan konuları oluşturdular. O dönemde yenilginin bir sonucu olarak başlıca iki hatalı eğilim söz konusuydu. Bir eğilime göre yenilgi, geçmiş devrimci anlayışın yanlışlığını ortaya koymuştu. Bunların bütün çabaları bir geçmiş eleştirisi ve reddiyesi etrafında yoğunlaştı. Bunlar çoğunlukla uluslararası sosyalist kamptaki çatışmanın yarattığı anafora kapılarak onların peşinden sürüklenip gittiler. Bunun karşısında ise, kısmen bu inkarcı eğilimlere tepki olarak, THKP-C hareketinin **dogmatik** bir yorumuna dayanan eğilimler gelişti. Bunlar da geçmiş harekete ait kavramları ve formülasyonları kaba bir yorumla algıladılar ve THKP-C'nin basit bir taklidinden öteye gidemeyen bir pratiğe yöneldiler.

Devrimci Yol bu iki eğilimden de farklı bir anlayışa tekabül ediyordu.

Kuşkusuz Devrimci Yol THKP-C tarafından oluşturulan bir siyasi temel üzerinde gelişmiştir. Ama Devrimci Yol, THKP-C'nin temel çizgisini reddetmemekle birlikte, başlangıçtan itibaren onun basit bir tekrarını da hedeflememiştir. Sonuçta da onu basit bir tekrarı olmamış, teoride ve pratikte yer yer onu aşan değişik özellikler geliştirmişti. Devrimci Yol'u 1970'li yılların sonlarında en etkili siyasal güçlerden biri haline getiren nedenler, bize göre, onun (çokça tartışma ve eleştiri konusu edilen) bu özelliklerinde saklıdır.

Devrimci Yol'un THKP-C hareketi konusundaki tutumu ona karşı en çok yöneltilen bir eleştiri konusu olmuştur. "Devrimci Yol'un Mahir'in görüşlerinin doğruluğuna inanmadığı halde bunu açıkça ortaya koymaktan kaçındığı" iddia edilmiştir. Aslında Devrimci Yol'un gerek THKP-C hareketi konusunda gerekse onun Mahir Çayan tarafından formüle edilen tezleri konusundaki (ne onun reddine ne de dogmatik bir savunusuna dayanmayan) görüşleri Devrimci Yol dergi ve broşürlerindeki pek çok yazıda etraflıca açıklanmıştır ve bunlar herkes tarafından bilinmektedir. Ayrıca bu görüşler Devrimci Yol'un kendi pratiğiyle de ortaya konulmuştur. Zengin bir mücadele ve deneyler birikimi sunan Devrimci Yol pratiği bize göre THKP-C hareketinin en iyi değerlendirmesi sayılmalıdır. Onun en iyi savunmasını da, devrimci bir eleştirisini de orada bulmak olanaklıdır. Bu nedenle "Fatsa", "Kızıldere"nin bir devamı olduğu kadar onun bir eleştirisidir de. Birinin diğerinin karşıtı ve inkarı olduğunu söylemek saçmadır.

Aslında konu, devrimci bir teorinin nasıl anlaşılması, teori-pratik ilişkisinin nasıl kavranması gerektiği açısından da değerlendirilebilir. Hiç bir teori devrimci mücadelenin somut-güncel görevlerinin nasıl yürütüleceğini önceden belirleyemez. Aksi düşünce, aslında teoriyi bir din, kitapları Kuran gibi algılayan, Sünnilerin (Ortodoks) dinsel inanışlarına benzeyen bir anlayışa tekabül eder. Devrimci bir eylem proğramı her zaman somut koşulların bilimsel bir incelemesine dayanmalıdır. Bu nedenle pratikte hangi somut siyasi görevlerin, hangi tür eylemlerin gerçekleştirileceğini somut koşulların tahliline göre değil de "kitaba göre" (ya da geçmiş teori ve pratiğe bakarak) belirlemeye kalkmak için bir zaman doğru bilimsel bir yaklaşım olarak kabul edilemez.

Devrimci teori, yani Marksizm, yaratıcı bir anlayışla kavranılmalıdır. Bu anlamda, ne kadar doğru olursa olsun bir teori her zaman yeniden üretilmek zorundadır. Hiç bir kitap devrimci mücadelenin nasıl yürütüleceği konusunda mutlak doğruların bilgisini taşımaz. Bu yüzden devrimci bir siyasi hareketin başarıya ulaşmasında temel yaklaşımlarının doğruluğu kadar, yaşanan somut tarihsel gelişmelere uygun, (doğru) siyasetler, mücadele ve örgüt biçimleri geliştirip geliştirememesi de tayin edici bir rol oynar.

Kuşkusuz 70'li yıllarda yaşanan en önemli olgulardan biri, uluslararası sosyalist dünyadaki ayrışma ve kutuplaşmalardır. Pek çok grup bu iki kutuptan birinin safında yer alarak, onların politikalarını ve birbirlerine karşı olan katı ve uzlaşmaz tutumlarını aynen benimseyerek, bunları Türkiye'deki sol grupların arasındaki mücadeleye taşımışlardır. Bu, faşizmin saldırılarının bir iç savaş sürecinde yoğunlaştığı bir dönemde son derece olumsuz, yıkıcı etkiler yaratan bir olguydu. Biz, Çin ve Sovyet çizgilerinin ikisini de eleştirel bir yaklaşımla değerlendirdik. Sovyetler Birliği'nde bir geriye dönüş süreci yaşandığını; içerde sosyalizmin uygulanmadığını; dış politika alanında da proletarya enternasyonalizmine uygun bir siyaset yürütülmediğini; gerek Çin'de gerekse SSCB'de milliyetçi-revizyonist bir sapmanın egemen olduğunu; bu yüzden proletarya enternasyonalizmi adına bu iki sapmadan birinin peşine takılmanın yanlış olduğunu; bu koşullarda proletarya enternasyonalizmine giden yolun, bir yandan uluslararası plandaki bu sapmalara karşı mücadele edilirken asıl olarak kendi ülkemizde devrimci mücadele görevlerinin yerine getirilmesinden geçtiğini savunduk.

Sosyal emperyalizm ve geçiş sorunları konusundaki tartışmalar, özünde Marksizm ve sosyalizm konusundaki temel anlayışları da yansıtıyordu. Devrimci Yol, bir yandan anti-Marksist "sosyal emperyalizm" teorilerine karşı çıkarken diğer yandan da karşı uçta yar alan revizyonizme ve ekonosit-dogmatik anlayışlara karşı çıktı. "Revizyonist Diktatörlük" olarak tanımladığı Sovyetler'deki (kitlelerin yönetimden uzaklaştırıldığı, Komünist Parti yöneticilerinin yönetim tekeline dayalı) sosyalizm anlayışlarını reddeden ve kitlelerin doğrudan yönetim aygıtlarına ağırlık veren bir yaklaşım benimsedi. (Direniş Komiteleri bir yönüyle böyle bir demokrasi anlayışının somut propagandası işlevini de görüyordu.)

Çin-Sovyet kutuplaşmasının Türkiye'ye taşınmasının en olumsuz yanlarından biri, tarafların "sosyal faşist/Maocu Bozkurt" sıfatları kullanarak birbirlerine karşı düşmanca bir tutum geliştirmeleriydi. Bu, 1974 sonrasında sol içnideki çatışma ortamının asıl kaynağını oluşturdu ve adeta bir hastalık gibi yayılarak, anti,faşist devrimci mücadelenin gelişmesinde çok olumsuz bir rol oynadı. Sonuçta bir çok sol grup gibi bu olumsuz ortamdan etkinlenmekten kurtulamasa da, Devrimci Yol, başından itibaren bu olumsuzluklara kararlılıkla karşı çıktı ve mücadele etti.

TÜRKİYE TARİHİNİN EN BÜYÜK BUNALIMI, YA DA BİR İÇ SAVAŞ SÜRECİNDE DEVRİMCİ YOL

Herhangi bir siyasi hareketin anlamı, her şeyden önce tarihsel gelişme içindeki somut konumuna göre belirlenir. Kuşkusuz Devrimci Yol da öncelikle böyle bir tarihsel boyut içinde ele alındığında daha doğru olarak kavranabilecektir. Bu yüzden Devrimci Yol değerlendirilirken öncelikle, 1970'ler Türkiye'sindeki gelişmeler karşısındaki konumu ve fonksiyonlarıyla ele alınmalıdır.

Türkiye 1970'lerde belki de tarihinin en yoğun çalkantılarına sahne oldu. Çok kısa olarak özetlemek gerekirse, Türkiye'nin 1950'lerde içine girdi ekonomik ve siyasi sistem (emperyalizme göre şekillenmiş yeni sömürge sistemi) 1970'lere gelindiğinde tümüyle tıkanmış durumdaydı. Bu yüzden sistem iç ve dış çeşitli etkenlerin zincirleme baskısıyla (27 Mayıs ve 12 Mart'la geçirdiği sarsıntılardan çok daha üst boyutlarda) çok yönlü ve derin bir bunalıma sürüklendi. Bu nedenle, egemen güçler kendi iktidarlarını olağandışı baskı politikalarıyla sürdürmeye yöneldiler.

Böylece, yaşanan bunalıma paralel olarak, devlet desteğiyle örgütlendirilen bir faşist terör dalgası bütün ülkeyi kapladı.

Bu dönemde Türkiye solunun karşı karşıya bulunduğu en önemli sorun, 12 Mart sonrasının siyasi ve teorik karışıklığı-yılgınlığı içinde olmasıydı. Örgütsüzlüğün ve dağınıklığın yanı sıra yaygın bir yılgınlık eğilimi söz konusuydu. Egemen sınıfların yoğun faşist saldırılara hazırlandıkları, faşist terör kampanyalarıyla bütün toplumsal muhalefet eğilimlerini bastırmaya yöneldikleri bir dönemde, bu yılgınlık ve teslimiyet eğilimleri en büyük tehlikeyi oluşturuyordu. Pratikte bu eğilimler faşizmin yolunu temizlemekten başka bir anlam taşımıyordu. Her tür devrimci mücadele anlayışı bu yılgınlık eğiliminden beslenen "provakasyon" teorilerince baskı altında tutuluyordu. Faşist saldırılar arttıkça bu saldırılara karşı gelişen direniş eğilimleri "oyuna gelme" olarak görülüyor; "provokasyona gelmeyerek faşistlerle güvenlik güçlerini karşı karşıya getirme" taktikleri öneriliyordu. Devrimci hareketin dağınıklığından ve kafa karışıklığından yararlanılarak, dönemin yaygın geçmiş (devrimci mücadele) eleştiriciliğiyle de iç içe geçen (1) bu eğilimlere karşı Devrimci Gençlik Dergisiyle başlatılan mücadele 1975-1980 döneminde yükselen devrimci mücadelenin ve Devrimci Yol hareketinin teorik-siyasi temellerini oluşturmuştur.

Faşist terörün ülkenin her yanını kapladığı ve adeta bir ölüm-kalım meselesi halinde toplumun bütün fertlerini etkilediği bir dönemde faşizme karşı mücadele konusu ve faşist saldırılar karşısında takınılan tavır belirleyici bir rol oynamıştır. Devrimci bir hareketin böyle bir mücadelenin en ön saflarında yer alması kaçınılmaz bir görevdir. Bir çok sol grup ya da parti, hayatın içinde sürüp giden bu ölüm kalım savaşına yabancı kaldıkları oranda etkisizleşmiş, silinip gitmişlerdir. Ne kadar örgütsüz ve dağınık olunursa olunsun egemen güçlerin dayattığı bu savaşı kabullenip, onun gerektirdiği görevleri yerine getirmeye ve doğru siyasetler, mücadele ve örgüt biçimleri geliştirmeye çalışanlar ise, doğal olarak döneme damgasını basan bir devrimci hareket olarak ortaya çıkmıştır.

Bazen, faşizme karşı mücadelenin "anti-faşistlik" olarak nitelenerek sosyalizm mücadelesinden ayrı bir şey olarak küçümsendiği görülebiliyor. 1975-1980 döneminde kısmen bir iç savaş boyutlarında gelişen mücadele o dönemdeki sınıf mücadelesinin en üst biçimiydi. Bu nedenle, sadece Devrimci Yol değil bütün siyasal akımlar o dönemde getirdikleri somut siyasetler ve etkinliklerle değerlendirilebilirler. Bir dünya görüşü, sınıf mücadelesinin güncel görevleri içinde somut olarak gerçekleşir; nasıl bir gelecek, nasıl bir demokrasi ve sosyalizm anlayışına sahip olduğunu ortaya koyar. Önemli olan soyutta (ya da lafta) kimin sosyalizmi savunup savunmadığı değil, daha çok budur.

Devrimci Yol faşizme karşı mücadeleyi bir devrim sorunu olarak kavrayan bir anlayışı savunmuştu. Türkiye'de gelişen faşist terör hareketlerinin (savaş sonrası Avrupa'sında aşağıdan yukarı gelişen faşist hareketlerden farklı

›

olarak) emperyalizme bağımlı yeni sömürge bir devlet yapısından kaynaklandığını, bu yüzden faşizme karşı mücadelenin devletin yapısının değiştirilmesini (demokratik halk devriminin özü) hedefleyen bir proğram çerçevesi içinde -bir devrim sorunu olarak- görülmesi gerektiğini ve bir açık faşizm tehlikesinin somut olarak gündeme geldiği durumlarda açık faşizmi önleme politikalarının temel alınması gerektiğini ileri sürmüş, faşizm ve faşizme karşı mücadele sorununu böyle bir mücadele proğramı çerçevesinde tartışmıştır.

Teoriyi bir dogma olarak, kavram tartışması olarak kavrayan anlayışlara karşı, Devrimci Yol, 1975'lerden itibaren hızla gelişen iç savaş boyunca somut siyasetler üretmeye çalıştı; faşist terör hareketleri karşısında devrimci bir direniş mücadelesinin geliştirilmesini, faşist terör karşısında oluşan kendiliğinden nitelikli direniş eğilimlerinin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesini, kitle inisyatifinin geliştirilmesini ve yeni -alternatif- bir yönetim (demokrasi) ve yaşam anlayışının somutta geliştirilebileceği örgüt biçimlerinin oluşturulmasını önerdi.

Direniş Komitelerinin halk iktidar organlarının birer nüvesi olarak görülmesi ve bu anlamda halk içinde şimdiden yeni bir yaşam biçiminin, yeni bir demokrasi ve yönetim anlayışının geliştirilmesi açısından kavranılması, (Türkiye solunun bugünkü popüler tartışma konuları açısından da) üzerinden atlanmaması gereken bir özellik gösterir. Bu yaklaşım, özünde geleneksel sağ yaklaşımlardan köklü bir kopuşun ifadesiydi.

Pek çoğunda kalıcı başarıların sağlanamamış olmasına rağmen, bu deneylerin taşıdığı önem yadsınmamalıdır. Bazı başarılı örnekler üzerinde yaygın olarak durulmakta ve tartışma konusu edilmektedir. Bu doğrultuda başarılabilmiş bir tek örnek bile, sösyalizm, demokrasi vb. konularındaki kitaplar dolusu teorik çözümlemelerden daha değerlidir. Kuşkusuz Fatsa başarılı tek örnek değildi. Pek çok yerde önemli deneyler yaşanmıştır. Daha zengin deneylerin gerçekleştirilemeyişinde, bizim bu konuda **pratikte** gösterdiğimiz eksikliklerimiz ve hatalı yaklaşımlarımız kadar, diğer sol gruplar tarafından konunun öneminin kavranılamayışının da önemli bir rol oynadığına kuşku yoktur. (Bu gerçek, nedense, "geçmiş muhasebelerinin" çokça üzerinden atladığı konulardan biridir.) Bu deneylerin irdelenmesi, derslerinin toplanması, bugünle ve gelecekle bağlarının oluşturulması, geçmişin değerlendirilmesi açısından önem taşıyan konulardan biri olarak görülmelidir.

Kitlesellik konusunun özel bir önem taşıdığı açıktır. Türkiye solunun geleneksel ve önemli zaaflarından biri emekçi kitlelerden kopukluğu olmuştur. Geleneksel sol, gerek işçi sınıfı içinde, gerekse diğer emekçi halk kesimleri içinde hemen hemen hiç bir etkinliğe sahip olamamış ve bu nedenle dar bir aydın hareketi olarak kalmanın zaaflarını her zaman bünyesinde taşımıştır.

Devrimci Yol'un bu yönden önemli bir gelişme sağladığı genellikle kabul edilmektedir. (Yazar İlhan Selçuk, bir söyleşisinde Devrimci Yol'un yaygınlığı ve kitleselliği üzerinde dururken: "Nasıl olur da belli bir merkezden yönetildiği bile saptanamayan bir hareket bu kadar yaygınlaşır? Bu siyasal ve toplumsal soruyu araştırmak ve yanıtını bulmak gerekir. Devrimci Yol hareketinin bu kadar hızlı ve bu kadar yaygın olarak gelişmesinin nedenleri bulunmalıdır." diyordu.)

Bize göre, Devrimci Yol'un kazandığı kitleselliğin nedeni, siyasi çizgisinden ve devrimci mücadele anlayışından başka bir yerde aranmamalıdır.

Kitlesellik konusu, kullanılan dilden halkın somut çıkarlarını, somut güncel konuları içeren bir anlayışa, inandırıcı somut hedefler ortaya koyan bir mücadele proğramından meşru ve haklı bir eylem çizgisinin izlenmesine kadar pek çok etkene bağlı bir olaydır.

Devrimci Yol için, kitle ve taban inisyatifinin ve siyasal eylemliliğin geliştirilmesi daima önemli bir sorun olmuş, geleneksel -yerleşik siyasal kültür ve yaşam alışkanlıkları alışmaya çalışılmıştır.

Burada işaretlenebilecek olan bir nokta da **"Meşruiyet"** sorunudur. Devrimci Yol, meşru bir haraket olarak gelişmiştir. Burada kastedilen meşruiyet elbette basit bir yasallık olayı değildir. Söz konusu olan, **toplum içinde**, kitlelerin indinde haklı ve meşru olmaktır. Bu ise somut siyasi koşulları, kitlelerin psikolojik durumlarını dikkate alan bir eylem çizgisini gerektirir. Devrimci Yol her zaman eylem çizgisi olarak adım adım gelişen ve emekçi kitleler içindeki en ileri ve olumlu fikirlerle birleşmeye yönelen haklı ve meşru bir savunma çizgisini izlemeye çalışmıştır. Buna uyabildiği oranda geniş halk kitleleri içinde haklı ve meşru bir hareket olarak kabul edilmiştir.

Sonuçta Devrimci Yol, kendisinin geniş kitlelerle birleşmesine götüren ve 1980'lere gelirken bir emekçi halk hareketine dönüştüren özellikleriyle ülkemizdeki devrimci mücadelenin tarihindeki en büyük potansiyeli oluşturmasının yanı sıra, gelecek açısından da pek çok olumlu deneyler ve birikimler sağlamıştır.

PARTİLEŞME SÜRECİNDE DEVRİMCİ YOL

Devrimci Yol geniş bir siyasal etkinliğe ve kitleselliğe ulaşmasına rağmen, başlangıçta öngörülen partileşme aşamasına ulaşamamıştır. Bu noktanın daha sonra hareketin 12 Eylül'e karşı etkili bir direniş mücadelesi geliştiremeyişinde önemli bir rol oynadığı kesindir. Bu yüzden bu konu üzerinde de önemle durulması gereklidir.

Devrimci Yol değişik bir partileşme anlayışı önermişti: Emekçi halk kitlelerinin iktidar mücadelesine önderlik edecek savaşçı bir partinin gerekliliği vurgulanıyor, ancak bunun devrimci hareketin o günkü subjektif konumu nedeniyle hemen gerçekleştirilebilecek bir olay olmadığı belirleniyordu. Aslında ortada bir açmaz bulunduğu açıktı. Bir iktidar mücadelesi anlamında devrimci bir siyasi mücadelenin yürütülebilmesi ve faşizme karşı mücadelenin başarılabilmesi için devrimci -savaşçı bir parti önderliği zorunluydu; ancak böyle bir önderliği hemen oluşturabilmek de içinde bulunulan ideolojik ve siyasi kargaşa koşullarında olanaksızdı. Ortadaki ideolojik ve siyasi (örgütsel) kargaşanın kendiliğinden aşılması için oturup beklenemeyeceğine göre, bu açmazdan kurtulmak gerekiyordu.

Bu açmaz karşısında Devrimci Yol'un çözümü partileşme süreci başlığı altında ifade edildi: Kendini bir parti olarak ilan etmeden, en geniş kitle içinde de dar kadro çalışması anlayışıyla yürütülecek örgütlü bir mücadele sürecinde sınıflar mücadelesinin asgari görevleri militan bir anlayışla yerine getirilmeye çalışılırken, içinde bulunulan ideolojik-örgütsel kargaşadan kurtulmak için de çaba sarfedilecekti.

Hemen partileşme yoluna gidilmeyişi, içinde bulunulan ideolojik ve siyasi kargaşa kadar böylesi bir örgütlenme için yetkin kadroların gerekliliği sorunuyla da ilgiliydi. Böyle bir mücadele süreci içinde bu alandaki eksikliklerin aşılabilmesi öngörülüyordu.(2)

Bu süreç kuşkusuz -tanım gereği- başlangıçta eksikli bir siyasal mücadele aşamasını kabul ediyor. Devrimci Yol bir yönüyle bu **eksikli mücadele sürecinin adıdır.** Bu bakımdan onda görülebilecek hataların ve eksikliklerin **çoğu** öngörülen sürecin özellikleriyle ilgilidir.

Bir başka ifadeyle, bu hata ve eksikliklerin giderilmesi sürecin aşılmasını gerektiriyordu. Bunun sağlanamamış olması Devrimci Yol'un öngördüğü aşamaya ulaşmakta başarılı olamaması demekti.

Bunun nedenleri tartışılırken Devrimci Yol önderliğinin hata ve eksikliklerinin yanı sıra göz önüne alınması gereken bir husus da, yaşanan sürecin olağanüstü özellikleridir. Türkiye birkaç yıl içinde belki on yıllar içinde rastlanamayacak ölçüde hızlı ve yoğun gelişmelere, olaylara sahne olmuştur. Bunalım derinleştikçe ve faşist terör toplumun bütün hücrelerine yayıldıkça kitlelerin siyasallaşması Türkiye tarihindeki en üst boyutlara ulaşmış, bütün eksiklerine rağmen faşizmin saldırılarına karşı militan bir direniş mücadelesi örgütlemeye, kitlelerde oluşan kendiliğinden direniş eğilimlerini Direniş Komiteleri çerçevesi içinde örgütleyip kalıcı bir hale getirmeye ve devrimci bir doğrultuya kanalize etmeye çalışan Devrimci Yol, çok kısa sürede büyük bir kitlesellik kazanmıştır.

Böylece kendi öngördüğü asgari gelişme aşamasını (partileşmesini) bile tamamlayamayan genç bir hareket yeterince olgunlaşamadan ülke çapında bir iç savaş boyutlarında sürüp giden mücadelenin önderlik görevleriyle nesnel olarak yüz yüze kalmıştır. Ancak çok güçlü ve yetkinleşmiş bir devrimci parti örgütlenmesince yerine getirilebilecek olan bir iç savaş mücadelesinin çok yönlü önderlik görevleri yeterince gerçekleştirilememiş, sonuçta kaçınılmaz olarak bütün devrimci halk güçlerinin ağır bir yenilgisiyle karşı karşıya kalınmıştır.

Buna rağmen bizim, siyasi gelişmelerin o olağanüstü gelişme temposu karşısında yapabileceklerimizin tümünü yapabildiğimiz, bu kısa süre içinde daha fazlasını yapamayacağımız, bu yüzden karşılaşılan sonucun kaçınılmaz olduğuda söylenmemelidir.

> **Ne kadar örgütsüz ve dağınık olunursa olunsun egemen güçlerin dayattığı bu savaşı kabullenip, onun gerektirdiği görevleri yerine getirmeye ve örgüt biçimleri geliştirmeye çalışanlar ise, doğal olarak döneme damgasını basan bir devrimci hareket olarak ortaya çıkmıştır.**

Kuşkusuz çok daha fazlası yapılabilirdi. Ve yapılmayanlar çoğunlukla devrimci hareketin önderlik görevlerindeki hata ve eksikliklerimize ve duraksamalarımıza ilişkindir. Siyasal gelişmelerin olağanüstü temposuyla partileşme süreci arasındaki çelişme açıkça görülebiliyordu. Bu geçiş sürecinin 1980'lere gelmeden çok önceden tamamlanması gerekiyordu. Bu konuda yeterince etkin müdahalelerde bulunulamadığı, duraksamalı davranıldığı ortadadır.

Yine, (Devrimci Yol'a yöneltilen yoğun eleştirilerin ve hasmane duyguların oluşturduğu bir atmosfer içinde, bir ölçüde bu eleştirilerin bir yan ürünü olan) ayrılık olayının doğurduğu güç-kadro-zaman kaybının da olumsuz bir rol oynadığı açıktır. Bu yüzden bu noktadaki hataların da üzerinde durulabilir.

Duraksamaların burada işaret edilebilecek bir nedeni de hareketin hızlı gelişmesinin getirdiği rehavet, güçlülük ve yeterlilik duygularıdır. Bu, bir yandan zaafların, hataların ve eksikliklerin görülememesine ya da önemlerinin kavranamamasına yol açarken, bir yandan da önderlik kademelerinde gelişmeyi yeterli bulan tutucu ve bürokratik eğilimlerin güçlenmesine neden olmuştur. Görülebilen bu hata ve eksikliklerin giderilmesi için ortaya koyulan çabalar da yetersiz kalmıştır. Ve hareketin yenilenme ve kendisini aşma gereksinimine karşın başarısız kalınmıştır.

Sonuç olarak 12 Eylül gibi büyük bir tarihsel dönemece partileşme süreci olarak tanımlanan bir geçiş sürecine has yapılarla, onun eksiklik ve zaaflarıyla girilmiştir. Bu, Devrimci Yol'un 12 Eylül'deki en büyük handikapı olmuş, doğal olarak da 1980'lerde yaşanan tarihi belki de tersine çevirebilecek görevler getirilememiştir.

12 EYLÜL ÖNCESİ

Devrimci Yol'a karşı yöneltilen eleştirilerin en yaygın olanı 12 Eylül'e karşı etkili bir direniş mücadelesini gerçekleştirememiş olması noktasında toplanır. Bu eleştiri kuşkusuz Devrimci Yol'un 12 Eylül'den sonra Cunta'ya karşı yürütülen direniş mücadelesini ve hareketin kendi sürekliliğinin sağlanamamış olması yönünden, haklıdır. Ancak bu eleştiri sadece Devrimci Yol için değil bütün devrimci güçler için geçerlidir. Ayrıca 12 Eylül yenilgisini sadece bir direniş eksikliği sorunu olarak değerlendirmek de yeterli değildir. Elbette 12 Eylül gerçekleştikten sonra, ona karşı bir direniş mücadelesinin yürütülmesi, dahası, bütün devrimci-demokrat güçlerin birleşik bir direniş mücadelesinin örgütlenmesi zorunluydu. Ağır bir yenilgiden kurtulmanın başka bir yolu yoktu. Böyle bir ortak direniş mücadelesinin gerçekleştirilemeyişinde kuşkusuz herkesin sorumluluğu vardır. Ve bu sorumluluğun en fazlasının bizim hesabımıza yazılmasına da bir itirazımız yoktur. Ama daha önemlisi, henüz o noktaya gelmeden önce yapılması gerekenler vardı.

Türkiye solunu yenilgiye götüren hatalar 12 Eylül'den çok öncesine gitmektedir ve geçmişin tartışılmasından kasıt ondan bir şeyler öğrenebilmekse, dönemin bir bütün olarak değerlendirilmesi zorunludur.

1980 yılının başlarından itibaren bir askeri faşist darbenin Türkiye'nin gündemine girdiği açıkça görülebiliyordu. Devrimci Yol tarafından da, egemen sınıflar açısından parlamento-

nun ve diğer siyasi çözüm yollarının tıkandığı, bu nedenle yaklaşan ve sonuçsuz kalacağı görülen Cumhurbaşkanlığı seçim turlarının aynı zamanda bir askeri darbenin tırmanma süreci olacağı 1980'in ilk aylarında saptanmıştı. Ancak pratikte bu saptamaya uygun bir siyasetin geliştirilebildiğini söylemek olanaksızdır.

Yenilgi, kuşkusuz herkese bir şeyler kaybettirmiştir. Devrimci Yol'un böyle bir yenilgiden en çok etkilenen grup olması doğaldır. Çünkü, onun başkalarından fazla olarak kaybettiği şeyi, yani en geniş halk kesimleriyle birlikte (ve belki Türkiye tarihinde ilk kez) bu kadar yakından yaşanan kazanma inancını, o büyük coşku ve umudu yeniden yakalamak elbette kolay olmayacaktır. Bunun yolu da ancak ve ancak Devrimci Yol'un yaratıldığı yerlerde, gerçek hayatın, yani mücadelenin içinde bulunabilecektir.

Aslında o dönemde Türkiye'de sanıldığının çok üstünde bir devrimci-demokrat potansiyel vardı. Devrimci Yol bu potansiyelin ancak belirli bir kısmını örgütleyebilmişti. Bu anlamda Türkiye'nin 12 Eylül'e mahkûm olduğunu söylemek doğru değildir. Bunalımın bütün derinliğiyle etkisine aldığı geniş emekçi kitlelere gerçekçi bir devrimci-demokratik çıkış yolu inandırıcı bir şekilde gösterilebilseydi, böyle bir inandırıcılığı olanaksız hale getiren olumsuzluklardan kurtulunabilseydi, 1980 sonrasında her şey farklı yönlerde de gelişebilirdi. Bu, nesnel olarak ne kadar olanaklıysa "içe dönük, olumsuz, rekabetçi bir mücadele anlayışı içindeki, kırk parçaya bölünmüş, örgütsüz, dağınık ve kendiliğindenci yapılarıyla devrimci-demokratik sol kesimlerin bunalım içindeki topluma demokratik bir alternatif çözüm yolunu önerip - gerçekleştirebilecek bir olgunluktan, yetkinlikten çok uzak olduğu"(2) da aynı şekilde tartaşmasız bir gerçektir.

Bu yüzden en çok üzerinde düşünülmesi gereken noktalardan biri öncelikle budur. Kazanmak istiyorsak, bu olumsuzlukları aşmanın yolunu bulmak zorundayız. Çünkü, geniş kitlelere güven veremeyen bir devrimci hareket hiç bir zaman kazanamayacaktır.

Bu noktada 12 Eylül karşısındaki Devrimci Yol politikaları kısaca değerlendirilmelidir.

Devrimci Yol 1980'in ilk aylarında faşist bir askeri darbenin gündeme geldiğini saptadıktan sonra, darbe eğilimlerini güçlendirmeyecek bir eylem çizgisi izlenmesi gerektiğini belirledi ve bu doğrultuda ortak bir siyaset geliştirmeyi, ortak kitlesel direniş eylemlerinin genişletilmesini ve buna benzer bazı önlemleri içeren bir politika benimsedi. Bu politika diğer gruplara da götürülerek tartışıldı. Bu doğrultudaki çabalar bazı gruplarla sadece birkaç ortak miting vb. eylemin yapılmasıyla (ve yine bazı grupların yayın organlarında yapılan konuşmaların içeriğini "Devrimci Yol faşist darbe geliyor diye pasifizm öneriyor!" şeklinde "ifşa" etmeleriyle!) sonuçlandı. Ve diğer gruplarla sürdürülen ardı arkası kesilmez "ilke" tartışmaları ve polemikleri içinde yaşanan diğer olumsuzluklarla birlikte boğulunup kalındı. 12 Eylül'den önceki olaylara bakıldığında Fatsa, Çorum, Tariş direnişlerinin yanında Türkiye solunun çok yoğun bir şekilde iç mücadelelerle/çatışmalarla meşgul olduğu görülecektir.

Faşist bir askeri darbenin gündeme geldiği saptandıktan sonra sadece "darbe eğilimlerini güçlendirmeyecek" bir eylem çizgisinin benimsenmesi yeterli olamaz; bir askeri darbeye karşı mücadele görevlerini **öne alan** ve o yönde çok daha **köklü önlemler** getiren bir siyasi çizgi izlenmesi gerekliydi. Devrimci Yol tarafından, faşizme karşı mücadele porgramının ikili bir muhteva taşıdığı, bir açık faşist diktatörlüğün gündeme geldiği koşullarda açık faşizme karşı mücadelenin öne çıkması (birinci görev halkası olarak kavranması) gerektiği belirlenmişti. Buna göre o günkü koşullarda bir askeri faşist darbeye karış mücadele görevlerinin, sivil faşist güçlere karşı yürütülen mücadelenin ve diğer faaliyetlerin önüne çıkması, ve bu doğrultuda etkin politikalar getirilmesi gerekiyordu. Sivil faşist güçlere karşı mücadelenin tümüyle ihmali elbette olanaksızdı; ancak belirli bir asgari çizgide tutulması ve devrimci güçlerin yüzünü resmi faşist güçlere çevirmesi olanaklı olabilirdi...

Birleşik bir direniş mücadelesi için ortaya yapılan (basılı) çağrıların (hele o günkü iç çatışmaların-çekişmelerin olumsuz koşullarında) fazla bir etkisinin bulunmadığı ortadadır. Kuşkusuz daha etkin geçerli yollar bulunabilirdi ve bulunmalıydı. Askeri bir darbeyi önlemeye ve daha önemlisi, darbe sonrasında ortak bir direniş hareketinin geliştirilebilmesine yönelik somut bir proğram oluşturulmaya çalışılabilir; bu doğrultuda hem devrimci çevreleri hem de halk kesimlerini uyarıcı yoğun bir siyasi kampanya yürütülebilirdi. Sol gruplar arasındaki olumsuz çekişme ve rekabet ortamının giderilmesinin daha etkin yolları da aranabilirdi. Böyle bir siyasi çizgi sonucunda, birleşik bir direniş mücadelesinin gerekliliği geniş kesimlere kavratılıp benimsetilebilir ve hem halk kitlelerinin hem de devrimci kadroların psikolojik ve siyasi olarak böyle bir direniş mücadelesine hazırlanmaları sağlanabilirdi.

Devrimci Yol'un yukarıda kısaca işaretlediğimiz 12 Eylül öncesi politikaları ise, bir askeri darbenin somut olarak gündemde olduğu bir dönemde hala sivil faşist güçlere karşı mücadeleyi önde tutan çizgisiyle, bütün bu görevlerin etkinbir şekilde kavranmasına olanak vermemiştir. 12 Eylül sonrasında etkin bir direniş mücadelesinin yürütülemeyeşinde bu noktanın önemli bir rol oynadığı açık bir gerçektir.

Fatsa Kızıldere'nin bir devamı olduğu kadar onun bir eleştirisidir de. Birinin diğerinin karşıtı ve inkarı olduğunu söylemek saçmadır. Aslında konu, devrimci bir teorinin nasıl anlaşılması, teori-pratik ilişkisinin nasıl kavranması gerektiği açısından da değerlendirilebilir. Hiç bir teori devrimci mücadelenin somut-güncel görevlerinin nasıl yürütüleceğini önceden belirleyemez.

VE SONRASI

İşte, biraz da bu nedenlerle, 12 Eylül'den sonra geniş demokrat ve devrimci-halk kesimlerinin iç savaş ortamının yorgunluğu içinde oldukları, psikolojik ve siyasi olarak bir direniş mücadelesine hazırlıklı olmadıkları görülmüştür. (12 Eylül'den hemen sonra pek çok aydın ve devrimci yurtdışına çıkmış; Selimiye Kışlasının önünde teslim olmaları istenen sendikacılardan ve aydınlardan oluşan uzun kuyruklar meydana gelmiş; bazı sol gruplar faaliyetlerini tümüyle tatil ederek örgütlerini dağıtmışlar; faşist güçlere karşı yürütülen direniş mücadelesini destekleyen halk kesimlerinin de 12 Eylül'den sonraki günlerde Cunta'ya karşı hayırhah bir eğilim içinde bulundukları gözlenmiştir.)

Bu durumun da etkisiyle Devrimci Yol Cunta'ya karşı birleşik bir direniş mücadelesi çağrısında bulunmuş, kendisi de direniş mücadelesinin **tedrici** bir şekilde geliştirilmesi şeklinde bir politika benimsemiştir. Bu ise Cunta'nın devrimci hareketi dağıtmak için zaman ve olanak bulmasına yol açmıştır. Yeni koşullara uygun mücadele biçimleri ve örgüt yapıları geliştirilemeden yenilen darbelerden sonra yurt çapında merkezi ve etkili bir direniş mücadelesi sürdürülememiş; mahalli bölgelerdeki, kırlardaki direniş çabaları onbinlerce Devrimci Yolcunun tutuklanıp işkencelerden geçirildiği, dağlık-ormanlık bölgelerde sürdürülen takip ve çatışmalarda onlarcasının vurulup öldürüldüğü yoğun bir saldırıyla bastırılıp dağıtılmıştır.

Bu noktadan sonra, hareketin sürekliliğini sağlama çabalarının başarısızlığı ve çok uzun bir dönemi kaplayan suskunluk nedenleri kuşkusuz sorgulanabilir. Bu yazının kapsamını aşan böyle bir konuda buraya bir küçük not düşmekle yetinebiliriz.

Yenilgi, kuşkusuz herkese bir şeyler kaybettirmiştir. Devrimci Yol'un böyle bir yenilgiden en çok etkilenen grup olması doğaldır. Çünkü, onun başkalarından fazla olarak kaybettiği şeyi, yani en geniş halk kesimleriyle birlikte (ve belki Türkiye tarihinde ilk kez) bu kadar yakından yaşanan kazanma inancını, o büyük coşku ve umudu yeniden yakalamak elbette kolay olmayacaktır.

Bunun yolu da ancak ve ancak Devrimci Yol'un yaratıldığı yerlerde, gerçek hayatın, yani mücadelenin içinde bulunabilecektir.

ARALIK/1989/CEYHAN

DİPNOTLAR

1- Gerçekten o dönemde devrimci hareket saflarında yürütülen geçmiş eleştirilerinin pratikte bu sağ-teslimiyetçi eğilimleri, yılgınlığı beslemekten öteye hiç bir anlamı olmamıştır.

Savunulan görüşlerin doğru yada yanlışlığı onun pratikte neye hizmet ettiğine bakılarak daha iyi görülebilir.

2- Alışılagelmiş usül farklıydı. Bir araya gelerek kendilerinin diğerlerinden farklı olduğunu kabul eden herkes, uygun bir isim edinerek proletaryanın öz örgütü olduklarını kabul ve ilan edebiliyordu. Kuşkusuz demokrasi açısından bakılınca herkes böyle davranmakta özgür görülebilir ama, temsil iddiasının hiçbir maddi temeli (sınıfla organik bağı) bulunmayınca, böyle bir tutumun, hepsi birbirinden farklı şeyler söyleyen ve birbirlerine karşı mücadele eden bir yığın "işçi sınıfı temsilcisi" komünist, sosyalist, Marksist-Leninist, devrimci komünist, devrimci sosyalist vb. "parti"lerden oluşan bir sınırsız kargaşanın devamından başka hiçbir şeye yaramadığı da ortadaydı.

3- Devrimci Yol savunması. Türkiye Gerçeği.

(*)Bu yazı Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi'nden (Mart 1990) aynen aktarılmıştır.

Baştarafı 6. Sayfa'da

Eşit haklar mücadelesinde ittifaklar sorunu ve Vatandaş Girişimi

projesinin Avrupa'daki Türkiyeliler arasında bir denemesi, provasıdır. Düşüncelerini Türkiye'de hayata geçirme imkanı bulamayan Dönüşümcüler'le **"barış ve yenilenme"** umtları suya düşen TBKP'lilerin son bir umutla giriştikleri bir denemedir. (Tutarsa herhalde Türkiye'ye ihraç edecekler.)

VG'ni oluşturanların gerçek kaygısı, göçmelerin sorunları değildir. Sivil toplumcular, (dönüşümcüler) ve TBKPliler, TKP–ML, TDKP gibi grupların ters basılmış fotografları oldukları için, kitlelerin sorunlarına değil, kitleleri ve hayatı, kendi kafalarında oluşturdukları projelere uydurmanın sorunlarına ilgi duymaktadırlar. Islamcılar ise, şeriatçılığı meşrulaştırmanın önemli bir aracı olarak VG içindedirler. Bu nedenle VG, demokrasi, özgürlük ve eşit haklar mücadelesi, Türk ve Kürtlerin taleplerini değil, islamcılığı, Türk milliyetçiliğini, şövenizmi, ırkçılığı ve baskıcılığı meşrulaştıran bir işleme sahiptir.

VG, Dönüşümcülerin (Sivil Toplum'cuların) TBKP'lilerin, bazı sosyal demokratların kılıçlarını islamiyetin dizlerinin dibine atıp teslim olarak; kitlesellik arayışı adına islamcılığa, cemaatciliğe ve ümmetciliğe huşu içinde biat edişlerinin net (ve de renkli) bir fotografıdır.

Eşit haklar ve demokrasi mücadelesi, kendisinde; mücadeleye kattığı insanlar ve güçler içinde eylemlilikte, günlük ilişkilerde ve yaşamda eşitliği, demokratikliği geliştirip–büyütmesi gereken bir mücadeledir. Bu özelliklere sahip olamayan bir oluşum; kendisini–renkli gazete ve dergiler (ve de resmi kurumlar) aracılığıyla ne kadar reklam ederse etsin, demokrat bir girişim olamaz.

VG, buna tipik bir örnektir. VG içinde yer alan siyasi grup, çevre ve kişiler, evlerinde, cemiyetlerinde, dernekleriṅde, camilerde, konsolosluklarda, kitle çalışmalarında her saat, her gün ve her zaman eşitsizliği, anti–demokratizmi, itaati büyütüp geliştirmekte; insanların özgürlüğünü kıstlamaktadırlar. Bu özelliklere sahip bir oluşumdan eşit haklar için mücadele etmesini istemek, ANAP'ın demokrasiyi kurmasını–beklemekle eş anlamlıdır.

Türk milliyetçilerine, ırkçılara, şovenislere, şeriatçılara, konsoloslara açık; demokratlara, solculara, devrimcilere ve özellikle Kürtler'e kapalı olma özelliğiyle VG; eşitsizliği, ırkçılığı, demokrasi düşmanlığını geliştirip–büyüten bir işleve sahiptir.

VG, eşit haklar ve demokrasi mücadelesini kendisinde içselleştirip büyütmesi ve geliştirmesi mümkün olmayan bir yapıya ve felsefeye sahiptir. Insanlara kulluğu, köleliği, tevekkülü, öte dünya için yaşamayı öneren; sömürenle sömürülen, ezenle ezilen, özgür olanla, özgür olmayan, eşit olanla, eşit olmayan arasındaki ilişkileri meşru gören ve gösteren; kadınları insan yerine koymayan, cinsiyetçiliği benimseyen, başka dinden olanların katlini vacip gören, alevileri baskı altında tutmayı prensip edinen; ve bütün bunları şeriat adı verilen bir dünya nizamı, bir toplumsal düzen ve devlet şekli olarak toplum hayatına hakim kılmaya çalışan bir ideolojiyi benimseyenlerle demokrasi ve eşit haklar mücadelesi verilemez.(1)

Kapitalizmi onaylayan fakat burjuva demokrasisine bile tahammülü olamayan, Türk Irkı'nı bütün ırklardan üstün sayan, Kürtler'in ve diğer ulusların imha edilmesini savunan, Türkiye'de faşizmin kurumlaşmasına doğrudan yardımı ve katkısı olan akım ve güçlerle ırkçılığa karşı mücadele edilemez; demokrasi mücadelesi verilemez.

Eşitsizliğin, anti–demokratizmin, şovenizmin; yasakçılığın ve baskıcılığın öteki adı olan TC'nin yurtdışındaki uzantıları ile bunlara bağlı dernek ve cemiyetlerde eşit haklar ve demokrasi mücadelesi verilemez.

VG, özellikle de onun içinde yer alan eski solcu ve demokratlar, demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesinin, mantığına ve hedeflerine ters düşen bir mücadele içerisindedirler. Bu tutumlarıyla onlar, sadece faşistleri, ırkçıları, şeriatçıları meşrulaştırmakla kalmamakta; demokrasi, özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesine de açıktan zarar vermektedirler.

VG, TÜRKİYELİLERİN,

DEVLET POLITIKALARI POTASINDA ERİTİLİP ETKİSİZLEŞRİLMESİ GİRİŞİMİDİR

Başta F. Almanya olmak üzere diğer Avrupa ülkelerinde Türk ve Kürt işçiler ile ailelerinin ve mültecilerin önemli bir toplumsal dinamik olduğunu herkes görmüş bulunmaktadır. Çeşitli güçler, bu dinamiği kendi amaçları doğrultusunda örgütlemek için politika oluşturmaktadırlar.

TC ile Avrupa devletleri, bu dinamiğin demokrasi ve sosyalizm kavgasının bir bileşeni olmaması yönünde politika izlemekte; Türkiyeli toplumsal azınlığın radikal akımlara yönelmemesi için her yolu deneyeceğe benzemektedirler. ABD'nin Ortadoğu'da, Türkiye'nin ise içerde Humeynciliğe karşı Suudi Islamcılığını ön plana çıkarmasına paralel olarak Almanya'da da Cemalettin Kaplan'cılığa karşı Milli Görüşçüler ön plana çıkarılmak istenmekte; bunların güçlenmesine göz yumulmaktadır. Alman politikacıları, Milli Görüşçüler'in denetimindeki VG türü örgütlenmelerin "Türk–Islam Cemaati"nin temsilcileri olarak giderek resmen tanınması şeklinde bir plan üzerinde çalışmaktadırlar.

Bu yönüyle VG, Türkiyeli toplumsal dinamiğin devlet politikaları potasında eritilip etkisizleştirilmesi girişimlerinin bir parçasıdır.

Ve bu nedenle de, eşit haklar ve demokrasi mücadelesinin önünde bir dalgakıran işlevine sahiptir.

Bu dalgakıran, Türk ve Kürt toplumsal azınlığın durumu ve sorunları konusunda doğru ve gerçekleşebilir politikalar oluşturarak; kitlelerle bu politikalar etrafında birleşerek, evet ancak bu şekilde aşılabilir. Şüphesiz VG'ni teşhir etmek gerekmektedir. Ne var ki, sadece VG'nin teşhiriyle sınırlı kalan bir çaba, Devrimci–Demokratik Güçler'in karşı karşıya kaldıkları sorunları çözmez.

Yapılması gereken; (çaresizlik nedeniyle VG içinde yer alan bazı kesimleri de kucaklayacak şekilde) alternatif ve demokratik kurumlar yaratmaktır.

DEMOKRASİ VE EŞİT HAKLAR KOMİTELERİ İÇİN GÖREV BAŞINA

Bu alternatif kurumların somut bir ihtiyaç haline geliği, yeni yabancılar yasa tasarısına karşı sürdürülen mücadeleler sırasında bir kere daha ortaya çıkmıştır. Bazı şehirlerde yapılan çalışmaların derinle-

Devamı 14. sayfada

İnsanlık tarihinde bir dipnot:

Demokratik Alman Cumhuriyeti

Reel sosyalist ülkelerdeki gelişmeler bu ülkelerin hızla emperyalist-kapitalist sisteme adapte olmaları doğrultusunda ilerliyor. Yüzbinlerden oluşan kitle hareketlerinin, SSCB'den esen reform rüzgarlarının ve emperyalist ülkelerin yoğun çabalarının birleştiği noktada patlayan SSCB denetimindeki ülkeler, şu sıralar serbest seçimler aracılığıyla iç istikrar sağlamaya ve böylece kapitalizme adapte olma sürecini toplumun geniş kesimlerinin onayını alarak kontrollü, yani barışçıl bir şekilde gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Serbest seçimlerin şu ana kadar gerçekleştirildiği ülkelerde, AT'na entegre olmayı bayraklaştıran gerici, tutucu, liberal ve sosyal-demokrat partiler oyların ezici çoğunluğunu almış bulunuyorlar. Bu seçimlerin de gösterdiği gibi, Varşova Paktı ülkelerinin merkezinden (Moskova'dan) başlatılan reform süreci, 89 sonunda hemen hemen tüm bu ülkelerde boy gösteren geniş kitle hareketlerinin aşağıdan yukarıya gündeme getirdikleri zorla birleşince, kendi kapsamını aşmış bulunuyor. Artık Gorbaçov ve diğer reformcular bu ülkeleri belli bir noktada durdurma, toptan kopuş çabası yerine bir nevi batan gemiden mal kurtarmaya çalışıyorlar. Zaten, SSCB'nin dağılma ve çözülmeyle baş başa olduğu bir süreçte (SSCB'deki ulusal çatışmalar düşünülsün) diğer ülkelere güçlü müdahalelerde bulunmasının düşünülmesi bile mümkün görünmüyor.

DAC'daki gelişmeler bu süreçte bir örnek. Ama sıradan bir örnek değil. Çünkü Federal Almanya ile ulusal birliğini gerçekleştirmesi sonucu emperyalist-kapitalist sistemin kısa bir sürede bir parçası haline gelecek/getirilecek. Bu ülkeyi Batı Alman sermayesi adeta yutacak, kendi organik parçası haline getirecek ve böylece daha da palazlanacak gibi görünüyor. Emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşmeyi programlaştıran diğer eski reel sosyalist ülkelerin gelecekleri ise DAC'nin geleceği kadar parlak gözükmüyor. Polonya ve Macaristan'da şu ana kadar yaşanan emperyalizmle ilişkiler sürecinin de gösterdiği gibi, geri kalan ülkelerin tamamı çok uluslu sermayenin azgın sömürüsüne terkedilme sürecine girmişlerdir. Bu sömürü sürecinin başını da Avrupa sermayesi çekeceğe benziyor. Doğu Avrupa bir nevi Batı Avrupa'nın arka bahçesi haline dönüşeceğe benziyor.

Yukarıda ana yönü itibariyle vurguladığımız süreci, bu sürece direnen/direnecek etmenlerle birlikte yakından izlemekte yarar olduğuna söylemeye bile gerek yok. Biz, Devrimci Işçi'nin bu sayısında Demokratik Almanya'daki gelişmeleri izlemeye çalışacağız.

Demokratik Alman Cumhuriyeti Tarihine kısa bir bakış

DAC'nin tarihi oldukça kısa: 40 yıl. DAC, ikinci paylaşım savaşı sonrası 1949'da kuruluyor. Bir nevi İkinci Dünya Savaşı'nı kazanan güçler arasındaki diplomatik çatışmaların çocuğu. Faşist Almanya üzerinde galip gelen güçler (SSCB, ABD, Ingiltere, ve Fransa) 2. Dünya Savaşı'nın sonuçlandığı tarih olan 1945-1949 arası çeşitli ülkelerin sınırlarını yeniden çizerken Alman Imparatorluğu'nun geleceği konusunda anlaşmazlığa düşüyorlar. Bu anlaşmazlığın geri planında emperyalist ülkelerle SSCB arasında faşist Almanya'ya karşı oluşturulan ortak cephenin dağılması, emperyalist ülkelerin giderek SSCB'ne karşı tek cephede birleşmesi gerçeği yatıyor. Stalin savaş sonrası diğer galip güçlere, Almanya'nın nötral bir ülke haline getirilmesini, işgal güçlerinin 1 yıl içerisinde askerlerini Almanya'dan geri çekmelerini ve Almanya'nın tamamen demiliterize edilmesini öneriyordu. Başta ABD olmak üzere diğer savaş galibi güçler bu öneriyi reddediyor, 1949 yılında kendi askeri denetimleri altında bulunan Almanya'nın parçalarında F.Almanya Cumhuriyeti'nin kurulmasını destekliyorlardı. Ve 1949 yılında tamamen emperyalist güçlerin denetiminde Federal Almanya Cumhuriyeti kuruluyor. Bu tek yanlı davranışı eleş-tiren SSCB bölgesindeki **yönetim** yine 1949'da Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin kurulduğunu ilan ediyor ve Batı Almanya'yı bölücülük yapmakla suçluyor. Böylece gündeme gelen Batı Alman Anayasası'nda **"Alman ulusunun birliğini ve özgürlüğünü gerçekleştirmek "** FAC'nin asli ve temel görevi olarak belirleniyor. DAC'nin Anayasası'nda ise "Alman ulusunun sos yalist bir Almanya'da birleştirilmesi" gündeme alınıyor.

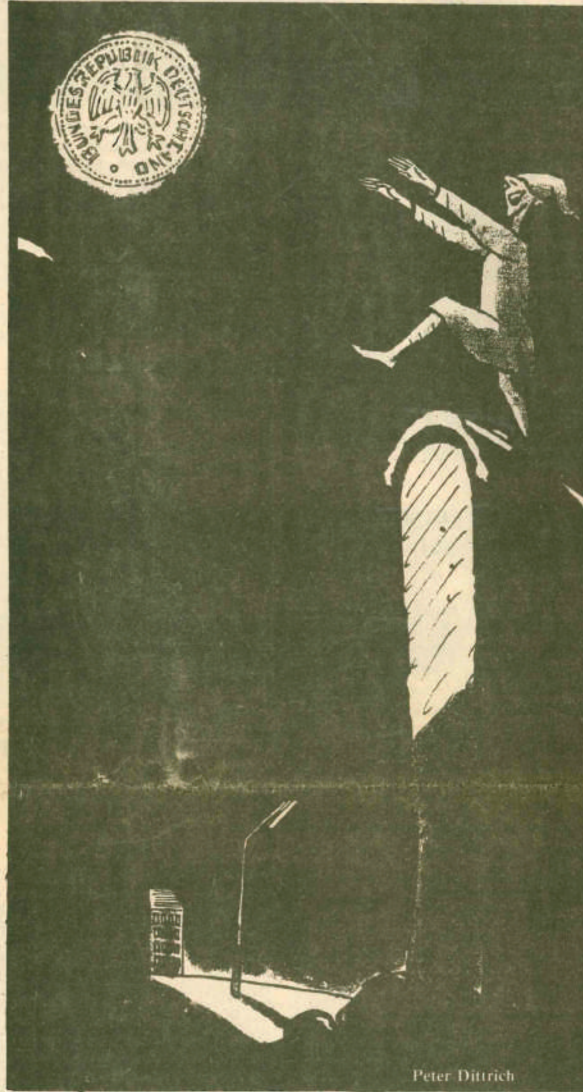
1952 yılında Stalin yukarıdaki önerisini tekrarlıyor. Öneri üzerinde 3 yıl tartışıldıktan sonra öneri reddediliyor. Batı Almanya ABD'nin Marşal planı çerçevesinde hızlı bir kalkınma programına tabi tutuluyor ve 1955'de NATO'ya alınıyor. ABD, Almanya'nın nötürelleşmesi sonucu Avrupa'dan askeri ve bir nevi ekonomik olarak da geri çekilmesini bildiği için, bu öneriyi reddetmekle kalmıyor, Batı Almanya'yı **"komünizme karşı güçlü bir kale"** haline getiriyor. Bu tarihten sonra **"Alman ulusal sorunu"** sürekli gündemde tutuluyor. Varşova Paktı'nın istikrarsızlaştırılması programının sürekli bir unsuru oluyor.

1955-1961 (Berlin Duvarı'nın örülmesi) yılları arası DAC milyonlarca insanını (2,7 milyon) kaybediyor, bu insanlar batıya kaçıyor. Bu kitlesel kaçışı önlemek için ünlü duvar örülüyor.

1973 yılında iki Almanya'nın da Birleşmiş Milletler'e alınması, DAC'nin tanınmasını ve FAC ile ilişkilerde kısmi bir yumuşamayı beraberinde getiriyor. Bu gelişme dünya çapındaki detant politikalarına paralel cereyan ediyor.

Savaş sonrası 1949 yılında SSCB'nin denetimi altındaki bölgede Alman Komünist Partisi (KPD) ve Sosyal-demokrat Parti (SPD) birleşme kararı alıyor, aynı yıl gerçekleştirilen birlik kongresinde yeni partinin adı SED oluyor. SED henüz 1952 yılında Doğu Almanya'da **"sosyalizmin inşaasını"** programlaştırıyor. Savaşın yarattığı ekonomik tahribatın üzerine hızlı bir **"sosyalistleştirme"** programını uygulamaya çalışıyor. Bir devrim sonucu değil Kızıl Ordu'nun silah üstünlüğü sonucu yukarıdan aşağıya sosyalizme ait kimi unsurlar toplumsal, ekonomik ve siyasal hayata yerleştirilmeye çalışılıyor. Üretim ve ticaret hemen hemen hepsi devletleştiriliyor, tarımda hızlı bir kollektifleştirme programı devreye sokuluyor. Bu politika 1960'larda tıkanıyor. DAC'nde de SSCB'deki gelişmelere paralel olarak pazar ekonomisi unsurlarını da devreye sokan yeni bir ekonomik politika gündeme getiriliyor. 1970'lere doğru ekonomik alanda büyük başarılar elde ediliyor ve bu durum SED'yi **"DAC Modeli"** ile tüm 'reel sosyalist' ülkelere DAC'ni örnek olarak sunmaya itiyor. Bu durum SED Genel Sekreteri Ulbricht ile SBKP yönetimi arasında görüş ayrılıklarının doğmasına ve 1971'de Ulbricht'in genel sekreterlikten alınmasına yol açıyor. Yerine 1989'a kadar Devlet Başkanı ve SED Genel Sekreteri olarak kalacak olan Erich Honecker getiriliyor. Erich Honecker döneminde özellikle dış politika alanında (DAC'nin Birleşmiş Milletler'e alınması gibi) kimi başarılar gösteriliyor. Ekonomik alanda da ağır sanayinin geliştirilmesi, özellikle kimya dalında yüksek üretim oranlarına ulaşılması gibi başarılardan bahsetmek mümkün.

Bir bütün olarak DAC tarihi ve SED gerçeği üzerine bir yargıda bulunmak gerekirse, bu ülkede "sosyalizmin inşaası" başından itibaren aşırı birbürokratizmlekol kola gerçekleşiyor. Bu ülkenin kurulması güçlü bir sosyalist kitle inisiyatifine dayanmadığı gibi, SED daha sonraki süreçte kitle inisiyatifini geliştirmek yerine, bunlar gündeme geldiği noktada boğuyor. "Sosyalizm" DAC'nde başından itibaren merkez komitesinin talimatlarıyla gerçekleştirilebilecek bir olgu olarak görülüyor. Böylece "sosyalizm yerine, DAC'nde altyapısında sosyalizme ait kimi unsurları da içeren hantal, her türden kitle inisiyatifini boğan muazzam bir bürokratik diktatörlük kuruluyor.

Peter Dittrich

18 Mart seçimlerine kadar naler oldu?

1989 yılının ikinci yarısının başlangıcında Budapeşte, Prag ve diğer başkentlerde gündeme gelen reform hareketleri SED yönetimi tarafından sert bir şekilde eleştiriliyor. Çin'de yaşanan öğrenci kıyımı, SSCB doğrultusundaki tüm ülkeler tarafından katliam olarak eleştirilirken, DAC iktidarı ve SED yönetimi ÇKP'nin tutumunu selamlıyor, Çin'de katledilen öğrencileri "işledikleri suçun bedelini ödeyen karşı-devrimciler, serseriler" olarak adlandırıyordu. Aynı sırada Moskova'da bir başka dilden konuşuluyordu. Çin'deki gelişmelere karşı tutumda kendisini gösteren SBKP ve SED politikalarındaki ayrılık SSCB'de Perestoroyka sürecinin başlangıcına kadar uzanıyordu. Honecker yönetimi SSCB'inde başlatılan reform sürecini DAC'nde uygulamak bir yana, SSCB'de yayınlanan ve perestoroyka propagandası yapan dergilerin DAC'nde satılmasını yasaklıyordu. Bu SBKP yönetiminin DAC'ne verdiği desteği kısıtlamasına yol açıyor, DAC'nin SSCB'ne olan borçlarının ödenmesi isteniyordu.

Ağustos 1989'da yüzlerce DAC vatandaşı Budapeşte ve Prag'daki Batı Alman konsolosluklarına sığınıyor, daha önce daha fazla insanın barınamayacağından ötürü F. Almanya'nın Doğu Berlin'deki temsilciliği ziyaretçilere kapatılıyordu. Yüzlerce insanın ülkeden kaçması, yüzbinlercesinin ise kaçma hazırlığı yaptığı bir ortamda çeşitli muhalif güçler ilk defa devlet olarak örgütlenmiş SED ve onun yan kuruluşları dışında inisiyatif ve örgütler oluşturuyorlar ve bunların resmen tanınmasını talep ediyorlardı. 25 Eylül 1989'da 1953 sonrası DAC tarihinin en kitlesel yürüyüşü yapılıyor: **"Yeni Forum"**un öncülüğünde 8000 insan **"DAC'nin demokratikleştirilmesini"** talep ediyorlardı.

Aynı süreçte **"sosyalizmin demokrasi ile tamamlanmasını", "-demokratik bir sosyalizm"** isteyen Yeni Forum'un (Bu talepler Yeni Forum'un o sırada ve bugün öncülüğünü yapan insanlar tarafından öne sürülüyor, ama Yeni Forum'un o sırada yükselen ve içerisinde çeşitlilik taşıyan bir hareketin ismi olduğu, şu anda oldukça zayıf olduğu ve artık bir rol oynamadığı bilinmelidir.) yanısıra SED'nin bürokratik-sosyalist anlayışını eleştiren **Birleşik Sol"** kuruluyor, bunları **"Demokrasi Şimdi" ve Demokratik Atılım"** hareketlerinin oluşumu izliyordu. Eylül ayından sonra muhalefet hareketi başta büyük şehirler olmak üzere tüm ülkede çığ gibi büyüyordu.

Ekim ayında Honecker yönetimi büyük bir devlet töreniyle DAC'nin kuruluşunun 40. yıldönümünü kutluyor, kutlama törenlerine katılan Gobaçov, Honecker'in "herhangi-bir değişikliğe gerek yok" demesinden sonra, "Tehlike gercek yasama cevap vermeyenleri bekliyor." diyordu. Bu tören, iceride bir tür halka devletin güçlülüğünü kanıtlamak üzere de düzenlenmişti. Ve fakat henüz iki gün sonra **"Biz halkız" diye bağıran 70.000 kişi sokağa dökülmüş, "Yeni Forum'un yasallaşmasını"** talep ediyorlardı. O sıradaki taleplerin basını düsünce ve basın özgürlüğünün yanısıra seyehat özgürlüğü cekiyordu. Ve bilinen Pazartesi yürüyüsleri...

Çığ gibi büyüyen kitle hareketi karşısında SED geri adım atıyor, kitle hareketinin direk hedefi haline gelen Honecker'i genel sekreterlikten ve devlet baskanlığından uzaklastırarak yerine Egon Krenz'i getiriyordu. Bu tarihten itibaren SED politikalarında köklü bir değisiklik gerçekleştirilmemekle birlikte, "sosyalizm yanlısı" muhalefet gruplarıyla diyaloğdan yana olduğunu acıklıyordu. Bunun üzerine binlerce insanın katıldığı ve SED'li politikacıların hesap verdiği genis toplantılar ve mitingler yapılıyor.

Bundan sonraki gelismeler şöyle:

- Kitle hareketinin gezi özgürlüğü talebi Batı Alman Televizyonu ve politikacıları tarafından da kışkırtılarak "duvar kaldırılsın" talebine dönüşüyor. SED yönetimi 1989'da duvarın açıldığını ve Batı'ya gezmeye gitmek isteyen herkesin gidebileceğini açıklıyor.
- Bu sırada gündeme gelen kitlesel yürüyüşler Batı Almanya bayraklarının sayısı oldukça fazlalaşıyor ve **"Biz halkız" diye başlayan kitle hareketi giderek "Biz bir halkız"** sloganında ifade bulan iki Almanya'nın birleşmesi milliyetçi talebine dönüşüyor. İki Almanya'nın sınırlarında ve özellikle Berlin'de ulusal sarhoşluğu andıran kitlesel eğlenceler ve karşılama törenleri yapılıyor. Duvar'ın açıldığı gün Berlin'de bir konuşma yapan Başbakan Kohl kitle tarafından yuhalanıyor.
- Partinin tabanının ve kitle hareketinin baskısı sonucu SED Merkez »

komitesi kendi kendisini fes ediyor. Gregor Gysi önderliğinde geçici bir SED yönetimi oluşturuluyor. Honecker dahil eski MK üyelerinin çoğunluğu partiden atılıyor, bir çoğu hakkında tutuklama kararı çıkarılıyor.

– SED'li Modrow (reformcu olarak biliniyor) başkanlığında geçici bir hükümet kuruluyor. SED bir olağanüstü kongrede ismine PDS'i ekliyor, daha sonra SED'yi kaldırarak tamamen PDS oluyor. (PDS: Demokratik Sosyalizm Partisi)

– Batı Almanya'da Kohl 9 maddeden oluşan iki Almanya'nın birliğini gerçekleştirmek için bir plan öneriyor. Modrow Hükümeti Gorbaçov'la görüştükten sonra kendisinin de iki Almanya'nın birleşmesinden yana olduğunu açıklıyor.

– DAC'nde 18 Mart'da serbest seçimlerin yapılacağı açıklanıyor. Kitlesel yürüyüşler giderek sokaklardan kayboluyor. PDS dahil kimi küçük sol grupların dışındaki tüm partiler iki Almanya'nın birleşmesinden yana olduklarını açıklıyorlar. Batı Almanya?da zaten yeşillere kadar uzanan **"ulusal birlik"** cephesi oluşuyor.

– Seçim öncesi kitle nefretini üzerine çeken Devlet Güvenlik Örgütü (Stasi) üyesi olan çeşitli isimler çerçevesinde skandallar gelişiyor. Muhafazakar Demokratik Atılım'ın başkanı Stasi üyesi çıkıyor. Bu türden suçlamalar sürerken iki Almanya'nın birleşmesi ile birlikte sosyal kazanımların kaybedileceklerini bilen kesimler yavaş yavaş birliğin bedellerini tartışmaya başlıyorlar. Çocuk kreslerinin kapatılacağı doğrultusundaki bir haber geniş tepkilere yol açıyor.

Ve 18 Mart seçimleri

18 Mart akşamına kadar herkes seçimlerde SPD'nin galip geleceğini düşünüyor. fakat seçim sonuçları muhafazakar güçlerden yana oluyor:

DDR	Stimmenzahl	Stimmenanteil in %	Mandate
VL **sol**	20 180	0,18	1
AJL **Genç.**	14 573	0,13	1
B 90 **Forum**	333 005	2,90	12
Liberale	606 283	5,28	21
BSA troçkist	374	0,00	–
CDU	4 694 636	40,91	164
Liga **sağ**	10 699	0,09	–
DBD **Blok**	250 943	2,19	9
DA **sağ liberal**	105 251	0,92	4
DFD [illegible]	38 088	0,33	1
DBU	2 534	0,02	–
DSU **Sağ**	724 760	6,32	25
Einheit **Sağ**	2 356	0,02	–
EFP **Liberal**	3 690	0,03	–
Europa **liberal**	0	0,00	–
Grüne	225 234	1,96	8
KPD **Arnavutçu**	8 836	0,08	–
NDPD [illegible] **Blok**	44 435	0,39	2
PDS	1 873 666	16,33	65
SPD	2 506 151	21,84	87
SpAD **Troçkist**	2 396	0,02	–
USPD **sol**	3 891	0,03	–
UVP **Sol**	2 999	0,03	–
VAA **Sol**	373	0,00	–

Wahlberechtigte: 12 377 372
Wähler: 11 538 313
Wahlbeteiligung: 93,22 %
Gültige Stimmen: 99,45 %
Ungültige Stimmen: 0,55 %

Bu seçim sonuçları nasıl elde edildi?

DAC'ndeki gelişmelerin bu yönde hızla ilerlemesinde Batı Almanya Devleti, sermaye çevreleri ve bunların çeşitli temsilcileri belirleyici bir ril oynadılar ve oynuyorlar. Hatta denebilir ki, seçim kampanyasını Doşu almanya'daki çeşitli partiler değil, Batı Almanya'daki çeşitli partiler yürüttüler. Milyonlarca Mark'ın Doğu Almanya'daki seçim kampanyasına yatırılmasının yanısıra Başbakan Kohl hahil olmak üzere ünlü–ünsüz tüm siyasiler Doğu Almanya'daki kardeş partilerinin seçim toplantılarına ve mitinglerine katılmak üzere buraya gittiler. Seçim sonuçlarının şaşırtıcı bir şekilde F. Almanya'daki iktidar partilerinin yandaşı partilerden yana olması şu şekilde gerçekleştirildi: Önce DAC'nde politik istikrara ve ekonomik refaha ulaşmanın yolu olarak Batı almanya ile birleşilmesi gerektiği fikri topluma benimsetildi. Iki Almanya'nın birleştirilmesi fikri topluma refahın ve demokrasinin yolu olarak benimsetildikten sonra seçimler öncesi kampanyalarda bu birliği en hızlı ve kesin bir şekilde CDU'nun gerçekleştireceği profili yaratıldı. Ve CDU ve CDU'nun da içerisinde yer aldığı "Almanya Için Birlik" ittifakı seçimleri kazandı.

18 Mart seçimlerinde PDS beklenenin üzerinde oy alırken Yeni Forum vb. gibi değişimin başını çeken kitle hareketleri oldukça düşük oy aldılar.

18 Mart seçimlerinin siyasi sonuçları

18 Mart seçimleriyle birlikte DDR'de bürokratik–sosyalizmin kesin çöküşü belgelendi. Emperyalis–kapitalis sistem ve özelde Alman sermayesi Doğu Almanya'da politik bir zafer elde etti.

Yine 18 Mart seçimler F. Almanya ile D. Almanya'nın birleşmesini kısa vadenin en önemli gündem maddesi haline getirdi. Bu birleşme sürecinin, daha doğrusu D. Almanya'nın F. Almanya'ya teslim olma sürecinin toplumun geniş kesimlerinin onayını alarak gerçekleştirilmesini sağlamak için "Almanya için birlik" ittifakı ile SPD ile de ittifak kurarak geniş bir koalisyon oluşturmaya çalışıyor. Bu seçimlerle birlikte egemen güçler açısından artık iki Almanya birleşmeli mi? Birleşmeli mi? tartışması gündemden kalkmış, birleşme ve birleşmenin hangi temellerde olacağı kesinleşmiştir.

Hangi temelde birlik sorusu dış güçler açısından geçerlidir.

18 Mart seçimleriyle iki Almanya'nın hangi temelde birleşeceği sorusuda cevaplanmıştır. DAC kendisini fes edecek ve FAC'ne katılacaktır. Önce yaza kadar para birimi, ekonomik ve sosyal birlik gerçekleştirilecek (yani Batı Alman sermayesi DAC'ndeki ekonomik sektörlere hakim olacak) daha sonraya iki Almanya'da gerçekleştirilecek seçim sonucu ya da sadece D. Almanya'nın F. Almanya Parlementosuna temsilci göndermesi sonucu politik düzeyde de devletsel birlik tamamlanmış olacak.

Ancak birliğin hangi temelde gerçekleşeceği özellikle SSCB açı-

sından henüz soru işareti. Birleşik Almanya NATO'da mı kalacak? Yoksa nötralize mi edilecek? Yoksa sadece şu anki DAC topraklarında mı ordu olmayacak? Birleşik Almanya'nın sınırları konusunda anlaşmazlık çıkacak mı?

Ekonomik düzeyde birliğin yaratılması çabalarının çözmek zorunda olduğu karmaşık sorunların yanısıra (mülkiyet hakkı sorunu, para birminin değiştirilmesi sorunu, bir bütün olarak D. Almanya ekonomik süreçlerinin F. Almanya ekonomisine entegrasyonu sorunu vb.) F. Almanya özellikle dış politika alanında bu ve benzeri sorulara diğer güçleri tatmin edici cevaplar vermeye çalışmaktadır. ABD, Ingiltere ve Fransa'nın (2. Dünya savaşının galip güçlerinin) gündemindeki temel sorun, D. Almanya pazarlarını da sömürecek ve bu alandaki sermaye birikimini de kendisine katarak daha da devleşecek olan Batı Alman sermayesine karşı kendi sermayelerinin dünya pazarlarında rekabet şanslarının olup olmadığıdır. Bu konuda özellikle Fransa ve İngiltere itirazlarda bulunmakta, iki Almanya'nın artık engellenmesi mümkün olmayan birleşme süreçlerini AT içerisinde ortak pazarın tamamlanması, AT Birleşik Devletleri'nin yaratılması süreçlerine bağlamaya çalışmaktadırlar. Yani Ingiltere ve Fransa'nın dış politika alanında konuyla ilgili gündeme getirdikleri itirazlar, Avrupa sermayesinin Ortak Pazar'ın tamamlanması sürecinde yeniden yapılanması ve yeniden pazar ve sömürü alanlarının dağılımı sürecinde zaten oldukça güçlü olan Alman sermayesini sınırlamak çabasına yöneliktir. Batı Almanya şimdilik bu itirazların "yersiz olduğunu" bu iki ülkeye benimsetmiştir.

ABD'nin ise 40 yıl önceki çıkarlarında büyük bir değişiklik yoktur. Nötralize olan bir Almanya'dan askeri güçlerini çekmek zorunda kalacağından ve böylelikle Avrupa'da varlığı tehlikeye düşeceğinden, Birleşik Almanya'nın kesinlikle NATO'da kalmasını talep edecek ve sağlayacaktır. Almanya'nın da çıkarları şimdilik bu politikada ifade bulmaktadır.

Diğer ülkelerin, özellikle Polonya'nın itirazları ise, milliyetçiliğin ve şovenizmin aşırı derecede kamçılandığı Birleşik Almanya'nın kendilerine karşı toprak meselelerini gündeme getirmeye çalışacağı ve saldırganlaşabileceğidir. Özellikle Almanya'nın doğusunda yaşayan halklar Alman emperyalizminin yayılmacı politikalarının bedelini tarihte iki kez çok ağır ödemişlerdi.

SSCB'nin bugünkü politikası, Birleşik almanya'nın demiliterize ve nötralize edilmesinden yana. Şu anda NATO üyesi bir Almanya'ya kesinlikle karşı çıkacakmış gibi gözüküyor. Ancak uluslararası düzeyde emperyalizm karşısında sürekli geri adım atan, kendi varlığının (SSCB'nin bugünkü şeklini) tartışma konusu haline geldiği ve askeri gücünün (Varşova Paktı'nın) poltik çözülmeye paralel çözüldüğü ve eridiği bir SSCB'nin bu politikada diretmesi de mümkün görünmüyor. NATO güçleri ve Birleşik Almanya tarafından da kabul edilebilecek olan sadece Doğu Almanya topraklarının demilitarize edilmesini SSCB sonuçta kabullenecek gibi görünüyor. Bu konuda SSCB'nin politikası Nisan sonunda Fransa, ABD, SSCB, F. Almanya ve D. Almanya'nın katılacağı "4+2 Konferansında" somutlaşacağa benziyor.

Sonuç olarak söylemek gerekirse, şimdiden AT sermayesine öncülük eden ve Avrupa Birleşik Devletleri'nin oluşturulması sürecinde baş mimar rolü oynayan Batı Almanya ile DAC'nin buna entegre edilmesinden doğacak Birleşik Almanya hem politik hem de ekonomik açıdan dünya halklarının başına üçüncü kez bela olam tehlikesini içinde taşımaktadır. Bu gelişmenin dünya pazarlarındaki rekabeti arttıracağı ve emperyalistler arası çatışmayı SSCB'ninde belirleyici ve karşı tarafı birleştirici bir güç olarak ortadan kalkması sonucu derinleştireceği kesindir. Bu konu ise, yani AT içerisindeki süreçler, AT, Japonya, ABD arası ilişkiler, bizler açısından başlıbaşına bir araştırma konusu olmalıdır.

Baştarafı 12. sayfada

Eşit haklar mücadelesinde ittifaklar sorunu ve Vatandaş Girişimi

ştirilmesi ve genelleştirilmesi olumlu olacaktır.

Bu deneylerden hareketle yapılması gerekenler şunlardır:

Türk ve Kürt işçileri ile ailelerinin, gençlerin, kadınların, öğrencilerin, mültecilerin sorunlarına gerçekten sahip çıkan, onlarla birlikte oluşturulan, onların yaşamıyla ve günlük ilişkilerinde anlamı olan, kitlelerde demokrasi bilinci geliştirip kurumlaştıracak, kitleleri söz ve karar sahibi yapacak gerçek halk örgütlenmeleri yaratılmalıdır.

Başka biçimde söylersek:

Türkiyeli kitleyi kucaklayan, bu kitlenin sahiplendii, ulus ayrımı gözetmeksizin tüm ilerici, solcu, demokrat ve devrimci güç ve çevrelere açık, yerel platformlar oluşturulmalıdır. Bu platformlar demokratik bir işleyişe sahip olmalıdır.

Kendi içinde demokrasiyi, özgürlüğü, katılımı, eşitliği barındırıp büyüten, Avrupa'da sürmekte olan demokrasi mücadelesinin aktif bir bileşeni olan, Türkiyeli kitlenin yoğunlaştığı mekanlarda kendisini yeniden üreten, değişik kesin ve katmanların kendi taban/yerel örgütlenmelerini geliştirip güçlendiren halk örgütlenmeleri yaratılmalıdır.

Demokrasi ve Eşit Haklar Komitesi (konseyi/forumu) şeklinde adlandırabileceğimiz bu oluşumların yaratılması yönünde kararlıca, sistemli bir şekilde mücadele etmediği sürece; kitle çalışmalarını bu tür kurumlaşmalara yönlendiremediğimiz sürece gelişmelere müdahale edemeyeceşimiz bilinmelidir.

Bu yönde adım atılmazsa, Türkiyeli Toplumsal Azınlığın potansiyeli ve gücü yanlış politikalarla çarçur edilmeye devam edilecektir.

Bunun sorumluluğuna devrimciler ortak olmamalıdırlar. Sol grupları dışlamadan, fakat herşeyi onlara da başlamadan süratle kitlelerin olduğu yerlere yönelinmeli, kitleler örgütlendirilmelidir.

Bütün devrimcileri, tabanda, yerel düzeylerde halk örgütlenmeleri, Demokrasi ve Eşit Haklar Komiteleri oluşturmak için göreve çağırıyoruz.

DIPNOT:

(1) Burada açıkça tanımlandığı gibi, bizim birlikte olunamayacağını söylediğimiz güçlerden birisi şeriatçı kuruluş ve örgütlenmelerdir. Islama inanmış, inancını o ideolojide belirlemiş fakat bunu şeriatçılığa bağlamamış kişiler, kendi taleplerini eşit haklar mücadelesinde bulup bu mücadeleye katıla bilirler.

Baştarafı sayfa 16

Kürtler'in ulusal varlığının tanınması ve ulusal sorunun demokratik temeldeki çözümleri ise, devlet için düşünülmeyecek kadar vahim şeylerdir.

Türkiye'nin çok uluslu toplumsal yapısının kabulü sanki benzin ile ateş gibi hemen yangına dönüşecek bir olgu olarak algılanmaktadır. Devletin açmazının düğümlendiği nokta burasıdır. Bu açmazdan askeri çözümlere yüklenerek, oluk gibi Kürt kanı akıtarak kurtulabileceğini zanneden devlet, savaş fitilini ateşlemeye hazırlanırken, aynı zamanda kendi varlık nedenlerinin temelini de dinamitleyecek bir sürece giriyor.

Türkiye'de egemen güçler ve onların politik temsilcileri sık sık "milli birlik ve bütünlük"ten sözederler. Egemenlerin bu "birlik, bütünlük" düşünceleri deşifre edilmek durumundadır. Egemen güçlerin dilindeki "milli birlik" demagojisinin çok uluslu bir ülkede ulusların birliğini parçalayarak buna imkan tanımayan bir siyaset olduğu iyice açığa çıkarılmak durumundadır.

Kürtler'in ulusal hakları gasp edilerek, onlara ve ulusal isteklerine karşı "milli" cepheler kurularak birlikte olmak nasıl savunulabilir? Gönüllü bir birlik, bir ulusun ezilerek, ulusal varlığını inkar pahasına kurulabilir mi? Elbette ki hayır. temelinde zor ve ilhak bulunan böyle birliğin ezilen ulusun isteğine rağmen sürdürülmesi nasıl "birlikçi" bir siyaset olabiliyor? TC.'nin bilinen Kürt politikası, Kürtler'le birlikte yaşama isteğine dayanan bir politika değildir. TC.'nin "milli birlik" politikasında Kürtler'in ulusal kimliklerinin yok edilmesi esas amaçtır. İstenen yalnızca Türk kimliğinde birlik olmaktır. Türk kimliğinde ifade bulan anlayışa karşı çıkmak, Türk şovenleri için vatana ihanetle eş anlama gelmektedir.

Kürtler'e kendi topraklarında ulusal kimlikleriyle yaşama hakkı tanımayan bu ırkçı–şoven yaklaşım Kürtler'i bağımsızlık dışında ulusal varlıklarını ortaya koyamayacakları bir noktaya zorluyor. Misak–ı Milli içinde Kürtler'in ulusal varlığını inkarı siyaseti sonuçta Kürtler'i ayrılmaya, bağımsız devlet ol maya zorlayan, buna mecbur bırakan bir siyasettir.

TC.'nin siyaseti Kürtler'le birleşme siyaseti değildir, onları yok sayan ve dışlayan bir siyasettir. Bugüne kadar bu gerçeği görmeyen, görmek istemeyen TC.'nin egemenleri, bugün inkara dayalı politikaların Kürt direnişine çarparak iflas etmesi karşısında şaşkındır. Bu şaşkınlığı askeri politikalara yüklenerek aşmaya çalışıyor. Kürtleri devlet terörüyle korkutarak, sindirerek onların devlete sadık kullar haline getirileceğini düşünenler büyük yanılgı içinde olduklarını artık görmüş, anlamış olmalıdır.

Ama bakıyoruz gözlerini hırs bürümüş Türk şovenleri şimdiden çizmelerini yeniden giymeye hazırlanıyorlar. **Kürdistan toprağı hem direnişe hem de teslimiyete gebe bir topraktır. Ama bu kez direnişin getireceği zafer daha görkemli olacağa benziyor.**

Direniş dersleri

Her yeni durum yeni değerlendirmeleri zorunlu kılar. Son aylarda, çeşitli Kürt kentlerinde kitle hareketleri ulusal sorunun çözümünde saflaşan politik güçlere konumlarını ve politikalarını sorgulama gereğini dayatıyor.

Bu sorgulamanın sağlıklı yapılabilmesi, bir bakıma son yıllarda Kürdistan'da sürdürülen mücadelelerin ortaya koyduğu derslerin doğru özümlenmesine bağlıdır.

Bu konuda özellikle 80 öncesi Türkiye solu içinde çok tartışılan bir konunun altını çizmek gerekiyor. Kitlesel katliamlara uğratılan politik pasifistlik içinde tutulmak istenen Kürt ulusunun başkaldırma geleneğinin canlandırılmasında silahlı mücadelenin oynayacağı olumlu rol, bugün Kürt ulusal direniş mücadelesinde bir kez daha kanıtlandı. Bu önemli bir noktadır. Sağa savrularak reformcu bir potada erime sürecine giren solun yaşanan somut hayattan alması gereken bir ders budur.

Devletin bilinen Kürt politikası, Kürtler'e ulusal varlıklarını ortaya koymak için hiç bir alan tanımıyor. Bu anlamda barışçı yasal yollar Kürtler için sıkıca kapat?mıştır. Kürtler?e varlıklarını ortaya koymak için **"ya teslimiyet ya ölüm"** dışında bir seçenek bırakılmamıştır. TC.'nin Kürtler'i içine sıkıştırdığı bu teslimiyet cenderesi ancak silahlı mücadele temelinde sürdürülecek bir politik mücadele ile kırılabilirdi. Nitekim 1984'den beri sürdürülen silahlı mücadele ve Kürt kentlerinde son aylarda ortaya çıkan halk hareketleri bu cenderenin kır ımaya başladığının işaretlerini vermeye başladı.

Burada şu sorulabilir: Yıllardır **"öncü savaş"** yöntemine saldıran bazı sol güçler, bu savaş biçiminin Kürtler'in ulusal mücadelesinde oynadığı büyük rol karşısında eskimiş teranelerini sürdürmeye devam edecekler mi? Ortaya koyduğumuz bu sorunun bir takım demogojik yaklaşımlara malzeme yapılmaması için baştan bir parantez açarak bazı noktaları vurgulamadan geçmeyelim. Elbette ki, bu mücadele yöntemi her bir durum için geçerli ve sihirli bir yöntem olarak önerilemez. Bu herşeyden önce bir politik mücadele yöntemidir ve belli koşullarda amaca uygun yöntemlerle sürdürülmesi halinde başarılı olur.

Gerilla savaşının öncü savaş yöntemleri, Kürdistan'da zaman zaman amaca aykırı ve hatalı yöntemlerle sürdürülmesine rağmen başarılı olmuştur ve de halk hareketinin canlandırılmasında olduğu kadar, Kürt sorununun en üst boyutta gündeme getirilmesinde de başarılı olmuştur. Bu, mücadele yöntemleri üzerinde bolca tartışan solun çıkarması gereken önemli bir derstir.

Ayrıca, Nusaybin, Cizre ve Silopi'de yürüyen binlerce Kürt'ün sokakları çınlatan ayak sesleri, protestoyla kapatılan yüzlerce kepenk gıcırtıları **"bir avuç terörist"** demogojilerine kesin şekilde son verdi. "Öncü savaş" yöntemleriyle sürdürülen gerilla savaşı, kitle hareketinin oluşturulması için uygun zemini yarattı ve bu uygun zeminde beklenen kitle hareketleri ilk ürünlerini vermeye başladı.

Öte yandan başlayan kitle hareketi, Filistinliler'in mücadele yöntemlerinden olumlu dersler çıkardığını ortaya koydu. **"intifada"** sözcüğü, modern silahlarla donatılan İsrail güvenlik güçlerine karşı Filistinli halkın taş, sopa gibi silaha dayanmayan araçlarla kendilerini savunmaya dayanan bir mücadelenin adıdır. Bilindiği gibi, İsrail güvenlik güçleri, Filistinli **"Küçük generallerin"** taşları karşısında ellerinde en modern silahlarla çaresiz kalmışlardı. Taş atan çocuklara karşı silah kullanılması, silaha başvuranı hızla tecrite götürüyor. Silahın sağladığı üstünlük, taşların sağladığı meşruiyet karşısında etkisini yitiriyor. Kitle hareketinin bu meşru zemin üzerinde geliştirilerek yaygınlaştırılması mevcut konjonktürde düşman komplo ve demogojilerinin boşa çıkartılmasında büyük olnaklar yaratıyor. Ancak bu olnakların hatalı eylemlerle, ya da önlenemeyen provakasyonlarla zaafa uğratılması da her zaman olasıdır. Bunun örnekleri son aylarda görüldü ve yaşandı. Muammer Aksoy'un ardından Çetin Emeç'in öldürülmesi üzerine kamuoyunun dikkatleri kotr–gerillanın ve gerici islamcı güçlerin üzerine çekilmişken ve toplum bu güçlerin provakasyonlarını tartışırken araya giren DKP gibi bir sol hareketin eylemleri rüzgarı tersine çevirmiş ve bir nevi kamuoyunun projeltörleri altında sorgulanan gerici örgütlenmelerin imdadına yetişmişti. Yine aynı şekilde, Nusaybin, Cizre gibi Kürt kentlerinde başlayan kitle hareketlerinin yarattığı olumlu hava Kovancılar'da öldürülen 7 mühendisin öldürülmesiyle kesilmişti.

Bugün toplumsal mücadele dinamikleri içinde, Kürt dinamizmi sivrilerek ön plana geçmiş bulunuyor. Gerçek niyetler ne olursa olsun fiili durum budur. Kürt ulusal mücadele dinamizmiyle bağ kurmayan, onunla ittifak planında bütünleşemeyen bir devrimci çalışma topal gitmeye mahkumdur.

Dağdaki gerilla eylemlerinin kentteki halk hareketini her bakımdan besleyip destekleyecek şekilde sürdürülmesi son derece önemlidir. Kentte meşru kitle hareketleriyle sağlanan avantajların hedefi, zamanı ve yeri iyi tayin edilemeyen gerilla eylemleriyle zaafa uğratılmaması son derece önemli bir noktadır ve bu doğru eylem çizgisinden şaşmayan uyanık bir politik önderliğin varlığını gerektirir. Doğru eylem çizgisi, egemen güçlerin muhtemel provakasyonlarını boşa çıkarmak için olduğu kadar, mücadelenin kitlesel boyutunun geliştirilmesi açısında da gereklidir. 1984'den beri sürdürülen gerilla mücadelesi incelendiğinde doğru eylem çizgisinde yer almayan bir çok eylem biçimlerini saptamak mümkündür. Gelinen noktada, kitle mücadelesinin geliştirilmesi, başka nedenlerin yanısıra öncelikle mücadelenin meşruiyetine gölge düşüren hatalı eylem çizgisinin de terkedilmesine bağlı olacaktır.

Diğer önemli bir nokta şudur: Kürt ulusal direnişine önderlik eden güçler, Kürt davasına verilebilecek bütün desteklerle birleşmek için, buna uygun bir ittifaklar siyasetine sahip olmamasıdır eşitli biçimlerde ortaya çıkan destek ve olanaklarla birleşme siyaseti gütmeyen bir ulusal direniş hareketinin başarıya ulaşma şansı zayıflar. Bugün direniş mücadelesinin odağında yer alan PKK'nınbilinen kimliği ve özelliği nedeniyle böyle esnek siyaseti benimsemekten hayli uzak olduğu bilinmektedir. Kürt ulusal mücadele dinamikleri ve bu dinamiklerle birleşecek ya da dayanışacak diğer destek ve olnaklarla ittifaka girecek güvenilir bir siyasetin oluşturulamaması halinde, ulusal mücadele etrafında ortaya çıkan devrimci gelişme olanağının heba edilmesi her zaman olasıdır.

Türkiye'de bizzat devlet eliyle Türk şovenizminin anti–Kürt bir cephede blok halinde düzenlenmesi yönündeki gelişmeler, yaşanan süreçte Kürt ulusal direnişinin büyük desteklere ihtiyacı olacağını göstermektedir. Kürtler'e karşı "milli cephe" siyaseti izleyen egemen güçler, egemen ulus şovenizmini körükleyerek Kürtler'in uluslaşma dinamiklerini bastırmakla sınırlı kalmayacaklardır. Kürtler'in ulusal mücadele dinamiklerinin bastırılması ülke genelinde sınıfsal mücadele dinamiklerinin bastırılmasıyla atbaşı gideceğine kuşku yoktur.

Bağımlı bir ulusu, milli zulüm politikalarıyla ezen egemen bir ulus kendi iç süreçlerini demokratikleştiremez. Kürtler'in ulusal hakları gaspedilerek, onlara karşı şoven "milli cephe"ler kurularak, ülkede demokratik gelişme nasıl sağlanacak? Kürdistan'a yoğun bir askeri harekat hazırlığı içinde olan egemen güçler, bağımsız bir basına, grev hakkını kullanan bir sendikal mücadeleye, toplanma ve gösteri yapma özgürlüğüne, Türk şovenizmine karşı çıkmak şeklindeki çabalara hoşgörü ile bakılabilir mi?

Bu nedenle, Türk egemen güçlerinin Kürdistan'a düzenleyeceği yoğun askeri harekatlar, Türkiye genelinde demokratik hak ve özgürlükler için sürdürülen mücadelenin de engellenmesini, baskı altına alınmasını beraberinde getirecektir. Bu da Kürt sorununu, ülkede herkesi ilgilendiren bir sorun haline getiriyor. Bu noktada devrimcilerin önüne tarihi görevler çıkmaktadır. Kürdistan'daki mücadelenin boğulmaması için, Türkiye çapında devrimci mücadeleyi yükseltmek, Kürt halkının ulusal direnişine ve taleplerine hayatın her alanında sahip çıkmak son derece önem kazanmaktadır. Bu amaçla devrimcilerin bugüne kadar yapılanjardan farklı olarak özel bir Kürt siyaseti oluşturmaları ve mücadelenin devresine girmeleri yerine getirilmesi zorunlu devrimci bir görevdir.

Kürt sorununun devresine politik bakımdan girmenin biçimleri çeşitlidir. Bunun en üst biçimi, bizzat Kürdistan'da bir cephenin açılarak savaşın sürdürülmesidir. Kürt sorununun kendi toplumsal zemininde bir politik güç oluşturularak çözümlenmesi açısından bu önemli bir noktadır. Ancak, Kürt sorunu etrafındaki mücadelenin yalnızca Kürdistan topraklarında sürdürülen bir mücadeleyle sınırlı kalacağını kimse ileri süremez. Ulusal mücadelelere katkıda bulunmanın yolları hem çok çeşitlidir, hem de dünyanın neresinde olunursa olunsun bu katkıları yapmak mümkündür.

Bugün, toplumsal mücadele dinamikleri içinde, Kürt dinamizmi sivrilerek ön plana geçmiş bulunuyor. Gerçek niyetler ne olursa olsun fiili durum budur. Kürt ulusal mücadele dinamizmiyle bağ kurmayan onunla ittifak planında bütünleşemeyen bir devrimci çalışma topal gitmeye mahkumdur. Kürdistan'daki ulusal mücadelenin Türkiye genelindeki sınıfsal ve toplumsal mücadele ile bağı mutlaka kurulmak durumundadır. Ve bu konuda asıl görev devrimcilere düşmektedir. Bu hem Türkiye genelindeki mücadeleyi yükseltmek için gereklidir, hem de Kürdistan'da süren ulusal direnişin boğulmasını önlemek için, Kürt ulusal mücadele sürecinde devrimci çözümlere geçerlilik kazandırmak bakımından zorunludur.

Bugün Kürt direnişini boğmak üzere askeri harekatlara daha yoğun şekilde yüklenme kararı alan egemen güçlerin bu saldırgan siyasetini açmaza almak için Türkiye genelinde olduğu kadar uluslararası platformlarda da Kürt halkı ile dayanışma mücadelesinin yükseltilmesi önemli bir noktadır.

Çeşitli nedenlerle, devrimci mücadeleyi bir cephe açarak kürdistan'da sürdürme olanağına bugün için sahip bulunmayan devrimci güçler, bulundukları her alanda Kürt soru nunu gündemlerine alarak bu sorun etrafında politika yapmaları mümkündür. Devrimci güçlerin ülke genelinde, işçilerin, gençlerin, köylülerin, kadınların, meslek örgütlerinin ve çeşitli toplumsal inisiyatiflerin mücadele yeralarak buralarda devrimci mücadeleyi yükselterek, bu mücadele içinde Kürtler'in haklı ve meşru mücadelelerine sahip çıkmaları hem mümkündür hem de devrimci bir görevdir.

Bu bağlamda Kürtler'in ulusal direniş mücadelesiyle Avrupazemininde bağ kurmak, bu mücadelenin gerektirdiği dayanışma faaliyetlerini bizzat örgütleyerek, içinde yer alarak yerine getirmek Devrimci İşçili arkadaşların başta gelen görevlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır.

Not: Bu yazı, hükümetin 10 Nisan'da açıkladığı yeni kararlardan önce yazılmıştır.

Nusaybin, Cizre, Silopi:

"İNTİFADAYA" DOĞRU

Mart ayı ortalarında Nusaybin, Cizre ve Silopi gibi Kürt kentlerinde büyük kitlelerin katıldığı halk hareketleri meydana geldi. Bu halk hareketleri, gerilla savaşı biçiminde sürdürülen ulusal direniş mücadelesinin önemli bir aşamaya geldiğini gösteriyor. Bugüne kadar, yaşanan yoğun devlet terörü altında çektiği acıları yüreğine gömerek direniş mevzilerinin gerisinde kalmayı tercih eden Kürt halkı, bu kez yediden yetmişe, kadınlarıyla, çocuklarıyla, genç kızlarıyla sokağa döküldü, ulusal varlığını haykırarak göstermeye başladı. Kürt mücadele tarihinde önenli bir gelişmedir bu. Kürtler, cumhuriyetin ilk 20 yılı içinde kitlesel katliamları ve soykırımları yaşadıktan sonra girdiği pasiflik konumundan sıyrılarak direniş geleneğini yeniden canlandırıyor. Nusaybin, Cizre, Silopi gibi Kürt kentlerinde yaşanan kitle hareketleri, Türk egemen güçleri arasında büyük kaygılara neden oldu. Gelişen olayların sonucu, Kürtler'in devlete olan – bağlılıklarının sona erdiği, ayrılıkçı eğilimlerin güçlendiği; Türkler'in milli menfaatlerinin tehlikede olduğu; büyüyen bu tehlikeye karşı bütün partilerin **"Milli poltika"** etrafında birleşerek kendi aralarındaki çelişkileri geri plana itmeleri gerektiği – şeklindeki görüşler basının ve politikacıların başlıca gündemi oldu. Türk egemen güçleri ve onların siyasal temsilcileri arasında başka konularda kolay sağlanamayan – **"milli mutabakat"** ulusal taleplerin Kürt kitleler tarafından dile getirilmesiyle kolayca sağlanıverdi. Meclis başkanı, Mecliste grubu bulunan parti liderleriyle bir **"terör zirvesi"** düzenlendi. Arkasından toplanan Milli Güvenlik Kurulu Kürt sorunu ve alınacak tedbirleri gündemine alarak tartıştı. Bu kuruldan çıkan Özal, mecliste grubu bulunan parti liderlerini Çankaya'ya çağırdı. Çankaya'da Kürt hareketlerine karşı devlet katında alınması düşünülen önlemler görüşüldü. Görüşmeden çıkan parti liderleri, Kürt halk hareketinin kısa sürede bastırılması konusunda anlaşma içinde olduklarını kamuoyuna açıkladılar. Tehlikede olan Misak-ı Milli'yi korumak için devlete ve hükümete her türlü – desteğin verileceğini belirttiler.

Kürtler'in kendi ulusal kimlikleriyle kendi vatanlarında yaşama istekleri neden Türk çıkarlarına aykırı bir gelişme olsun? Olayların yaşandığı kentlerde yaşayan halkın basın mensuplarına **"Kürt'üz"** demeleri ve Türk kimliğini reddetmeleri neden Türk şovenlerini ayağa kaldırıyor? Kürt çocuklarının zafer işareti yapan ve havaya kalkan elleri, Ankara'daki politikacılar ve burjuva basını neden dehşete düşüyor? Kürt halk hareketine karşı doğan bu öfke ve saldırganlığın temelinde esas olarak bağnaz Türk milliyetçiliğinin yeraldığına kuşku yoktur.

Cizre ve diğer Kürt kentlerinde başlayan olaylar, Devletin Kürtler'e karşı savaş ilanı anlamına gelen **"milli mutabakat"** zirveleri, parlementonun, partilerin, basının, meslek kuruluşları ve sendikaların Kürtler'e karşı sürdürülen özel savaşta mevzilendirilmesi yolundaki yoğun çabalar, Kürt sorununun kritik bir döneme girdiği şeklindeki değerlendirmelerimizi doğruluyor. Gerilla mücadelesinin kentlerde kitle hareketleriyle kucaklaşması, kitlelerin ulusal kimliklerini sahiplenerek devlete açık tavır alması, Kürt mücadele tarihinde örnekleri bulunan Kürt halk hareketinin yeniden filizlenmeye başlaması, bir yandan devletin **"Kürt politikası"**nı tam bir açmaza sürüklerken diğer yandan, Türk şovenizmini bir blok halinde **"askeri çözüm"**ün destekçisi haline getiriyor. Yaşanan süreç, devlet kuvvetleri ile Kürt halk kuvvetlerini hızla cepheleştiriyor. Dünya kojonktürü ve toplumsal gelişme süreci, TC.'yi, ulusal sorununun demokratik çözümlerine doğru büyük bir basınç yaratarak zorluyor. Ne var ki, kitlesel karaktere bürünen ulusal direniş dalgasıyla burun buruna gelen TC. sorunun demokratik çözümlerine imkan tanıyan bir esnekliğe ve siyasete sahip bulunmuyor. Türk ırkçılığı tarafından belirlenen TC.'nin resmi ideolojisi, ulusal sorunun insani, demokratik temeldeki çözümlerini içine alabilecek durumda değildir.

Bu nedenle, Kürdistan topraklarında yükselen ulusal direniş dalgasının, devletin askeri barikatlarına çarparak sıcak bir çatışma haline dönüşmesi kaçınılmaz oluyor. Devletin bütün güçlerini seferber ederek Kürtler'e karşı bir nevi savaş ilanı anlamına gelen hazırlıkları dikkate alındığında, Kürt halk hareketi barışçı bir zeminde kalmak istese bile, mevcut şartlarda bunun hemen hemen imkansız olacağı açıktır.

Mücadele zemininin sertliği, sorunun barışçı ve demokratik çözümlere kapalı oluşu, hem Kürt halk hareketini hem de TC.'nin bu ulusal hareketi ezme politikalarını açmaza alıyor. Filistin intifadasını Kürdistan'a taşıyan Kürt halk hareketi kendi öz deneyimlerine dayanan yeterli bir tecrübe birikimine sahip bulunmuyor. Bazı Kürt kentlerinde filizlenmeye başlayan Kürt halk hareketinin başladığı sınırlı alanda bastırılarak kesintiye uğratılması, bölge – halklarının mücadelesiyle birleşme başarısını gösterememesi halinde tecrit edilerek boğuntuya getirilmesi ihtimal dahilindedir. Yine aynı şekilde, TC. açısından da soruna ilişkin **"askeri çözüm"** dışında başka bir çözüm yönteminin üretilememesi ve mevcut "askeri çözüm"ün ise artık bir sonuç getiremediğinin anlaşıldığı bir noktada TC.'yi kritik bir karar noktasına getiriyor.

Bu kritik karar aşamasında, devlet katında düzenlenen "zirve"lerden sonra **"silaha, silah", "savaş"** çığlıkları yükselmeye başladı. Kürt halk direnişine karşı, Milli Güvenlik Kurulu'nda alındığı anlaşılan örtülü savaş kararı, böylece Özal aracılığıyla muhalefet partilerine de onaylatılmış oldu. Şimdi alınan kararların başta basına, meslek kuruluşlarına ve sendikalara benimsetilerek toplumsal mutabakat haline getirilmesine çalışılmaktadır.

Bütün bu ve benzeri gelişmeler, önümüzdeki dönemde, Kürdistan'da devlet terörünün tırmandırılacağını göstermektedir. **"Halka şefkat"** demogojileri ne kadar tekrarlanıyor olsa bile bunun bir aldatmacadan öteye gitmeyeceği açıktır. Çünkü, bastırılarak sindirilecek güç artık yalnızca dağlardaki gerilladan ibaret değildir. Şehirlerde sokağa dökülen çocuk, kadın, genç, ihtiyar binlerce halk da sindirilecek ve – susturulacaklar arasındadır.

Kürdistan'da devlet terörünün sivil halkı hedefleyecek şekilde tırmandırılması, devlet kuvvetleri ile Kürt halk kuvvetleri arasındaki – cepheleşmenin bir iç savaş boyutunda derinleşmesine yol açabilir. Böyle bir durumun gerçekleşmesi halinde, bugünden Kürt halkından tecrit olmaya başlayan TC.'nin Kürdistan'daki varlığı açık bir askeri işgal görüntüsünden ibaret kalacak ve bu da Kürtler'in ulusal bilinçlenme sürecinin bir üst boyuta sıçramasını getirecektir. Devletin bugünkü varlığı bile Kürdistan'da askeri bir varlık olmaktan öteye gitmiyor. Bu gerçekliğin her Kürt vatandaşın çıplak gözle görebileceği bir sürece bugünden girilmiştir. Devletin ideolojik hegamonyası ve politik varlığı Kürdistan'da çökmeye başlamıştır. Doğan boşluğun yalnızca askeri varlık olarak doldurulması, devletin bölge halkından tecrit olmasını hızlandıran bir gelişme olmuştur.

Bu nedenle, devlet ile Kürt halkının cepheleşmeye başladığı mevcut süreçten devletin başarılı çıkış planı, kısa vadede Kürt halk hareketinin bastırılarak ezilmesini, uzun vadede ise devletin ideolojik vepolitik varlığını Kürdistan'da güçlendirecek tedbirlerin alınmasını içermektedir. Bu stratejik planın bir gereği olarak, bazı Kürt kentlerinde başlayan halk hareketlerinin başka bölgelere sıçramadan tecrit edilerek çökertilmesi, gerilla mücadelesi ile halk hareketi arasında organik bağların kopartılması ve gerillanın halktan tecrit edilerek ortadan kaldırılması sözkonusudur. Bu planın hayat bulabilmesi için devletin, partilerin, basının, çeşitli kurum ve kuruluşların ortak bir tutum etrafında birleştirilmesi de önem taşımaktadır.

Devletin, Kürt milli hareketini ezmek için yeni soykırımlara uzanacak **"askeri çözüm"** yöntemlerini tüm topluma benimsetme çabasında olduğu günümüzde, Kürt halk hareketinin büyük desteklere ihtiyacı olacağı açıktır. TC.'nin askeri kuşatma ve imha stratejisinin, bölge halklarının yoğun desteği olmaksızın geçersiz kılınması kolay olamayacaktır. Bu desteklerin Türkiye'den verilmesinin önüne geçmek için, devlet, iki halkı birbirine düşman etmeyi amaçlayan bir ideolojik kampanya sürdürmektedir. Kürtler, kendi ulusal hak ve özgürüklerine devletin Türk şovenizminde şekillenen ırkçı tavrını ibretle izlemektedir. Kürtlerin ulusal hak ve özgürlüğünü **Türkler'in milli çıkarlarına aykırı"** ilan eden devlet, topluma Kürt düşmanlığını aşılıyarak girişmeyi planladığı yeni soykırımlar için toplumsal destek oluşturmaktadır. Ancak, Ermeni soykırımında başarılı olan bu politikanın, Kürtler'e karşı istenen başarıyı sağlaması kolay olamyacaktır. Asırlardır iç içe yaşayan iki halkın birbirine karşı saldırgan bir konumda mevzilendirilmesi kolay olmayacaktır.

Ermeni–Türk cepheleşmesinde olduğu gibi bir durum yaratmak kolay olmasa bile, Kürtler'in ulusal taleplerine karşı tavır alması, iki halk arasındaki kardeşliği derinden zedeleyecektir.

Bölge valisi H.Kozakçıoğlu'nun **"seyirci kabul etmiyorum"** sözleri, Türk halkının Kürtler'e karşı sokağa dökülmesi için yapılan bir çağrıdır. Bu çağrılara bugüne kadar, Türk halkı iltifat etmedi. Devletin körüklediği Türk şovenizmi, milli duyguların anti–Kürt bir tepki hareketine dönüşmesini getirmedi. Bu da iki halkın tarihsel birliğinin somut bir ifadesi olmaktadır. Yine olaylara sahne olan Kürt kentlerinde inceleme yapmaya giden ANAP, SHP ve DYP üyelerinden oluşan parlemento heyetinin Ankara'ya dönerken yaptığı felaket tellallığı ilginçtir. Bu heyete göre, **Kürdistan fiilen devletten kopmuş ve bağımsızlaşmış bir bölge özelliğini kazanmıştır. Kürdistan'da Kürtler değil, devlet baskı altındaymış; anayasa değiştirilip Kürtler devletten korkar hale getirilmeliymiş; Doğu'ya gönderilen devlet yardımları PKK'ya akıyormuş bu yüzden yardım göndermenin bir anlamı olmazmış vs.** gibi değerlendirmelerin **kamuoyuna dehşetli bir tablo sunmak ve bu şekilde halkı, girişilecek askeri harekatın destekleyicileri haline getirmek sonucuna yönelik demogojik yaklaşım olduğuna kuşku yoktur.**

Bugün, Türk egemen güçlerinin en çok kafa yordukları ve çözüm aradıkları konulardan biri, Kürtler'in TC.'ye nasıl ve hangi ideolojik motiflerle bağlanacağına ilişkindir. Kürt halkını düzene bağlayacak politik kanalların oluşturulması buna bağlı diğer önemli bir konu olarak ortaya çıkmış bulunuyor. Gelinen noktada, burjuva politik partilerin Kürdistan'daki kitlesel desteği hızla erime sürecindedir. Bölgeye gönderilen parlemento heyetinde yeralan milletvekillerinin kendi ilçe başkanlarıyla görüşme isteklerinin reddedilmesi bunun somut bir göstergesidir. Devletin resmi Kürt politikasına destek veren partilerin Kürt halkından destek bulması artık kolay olmayacaktır. ANAP iktidarı altında Kürtler'e bir nevi zulüm yaşatıldı. ANAP iktidarı altında sürdürülen devlet terörüne tam destek veren SHP ve DYP'nin Kürt halkına sunacağı hiç bir alternatif yoktur. Özellikle, sosyal demokrat olma iddiasındaki SHP'nin Kürt düşmanı politikası iyice deşifre olmuştur. SHP lideri, iktidara geldiklerinde, Kürt hareketini ezmek için daha fazla devlet terörüne başvuracaklarını açıklamıştır.

Bu nedenle, Türk milliyetçiliğinin bayraktarlığını yaparak Kürt düşmanlığı politikası etrafında birleşen mevcut burjuva partilerin bundan sonra Kürtler'i politik olarak etkilemesi mümkün değildir. Asimilasyona karşı direniş hattında saf tutan, kendi ulusal kimliğini ve kültürünü her şeye rağmen korumakta ısrarlı tavrını ortaya koyan Kürtler'in, Türk ırkçılığını ideolojik bir kimlik olarak benimsemesi düşünülemez.

Ne var ki, ulusal motifler yerine islama dayalı ideolojik mo tifleri ön plana çıkartan RP'nin Kürdistan'daki rolü diğer burjuva partilerinden ayrı olarak değerlendirilebilir. MSP ve devamı olarak kurulan RP'nin en büyük kitle tabanına Kürdistan'da sahip bulunduğu bilinmektedir. Bu durum, birleştirici bir unsur olarak Kürdistan'da önemli bir rol oynayabileceğini ortaya koymaktadır.

Türk egemen güçleri açısından, Kürtler'in uluslaşma dinamiklarini engellemenin en geçerli yolu, islamcı bir kimliğin bölge halkı arasında yaygınlaştırılmasıdır. Kürtler arasında ulusal duyguların ifade edilmesini önlemenin ancak, islamın birleştirici rolü ile mümkün olabileceği düşünülmektedir. Kürdistan'da islamın birleştirici özelliğinin bir çok işleve sahip olacağını düşünen TC., bilinçli bir şekilde bölge halkı arasında islama dayalı propağandaya yönelmiştir. Islamcılı, Kürtler'i devlete bağlamanın aracı olarak kalmayacak, sünni taassubuna yaslanılarak, farklı mehseplere bölünen Kürtler'in ulusçu temeldeki birliği de böylece engellenmiş olacaktır.

Kürtler arasında dini taassubun ve geleneksel feodal ilişkilerin güçlü olarak varlığını sürdürmesi, dinin ideolojik bir birleştirici olarak Kürdistan'da işlev görmesini kolaylaştırmaktadır.

Ancak, burada sorunun canalıcı noktası, islamcı gelişmenin TC.'nin istediği doğrultudan sapmadan işlev görüp görmeyeceğidir. Cizre'de yaşanan olayların ortaya koyduğu veriler, islamcılığın devlet tekeline alınarak kullanılmasının hiçte kolay olmayacağını gösteriyor. Yaşanan kanlı olaylardan sonraki Cuma namazından çıkan Cizreliler'in binlerce kişiyi peşine takarak yürüyüşe geçmesi, TC.'nin Kürdistan'da islama biçtiği rolü tartışmalı hale getirmiştir. Yine son günlerde güvenlik güçlerinin Kürt Islam Partisi adıyla gizli bir örgüt ortaya çıkarması ve radikal islamı politik yöntem olarak benimseyen bu örgütü "dış kaynaklı" ilan etmesi son kozunu oluşturan islamcı dayanağı da zayıflatıyor.

Cizre'de olduğu gibi, camilerin artık direniş kararlarının alındığı odaklar haline gelmesi, Kürdistan'da islamın birleştiriciliğinin de artık sökmediğine bir işarettir.

Işte bu şekilde, yıllardır Kürt ulusal varlığının inkar edilmesi üzerine oturan devletin resmi politikası bugün Kürdistan' da kendisine toplumsal dayanaklar bulmakta alabildiğine zorlanmaktadır. Devlet, bu bölgede, şeyhlik, ağalık gibi geleneksel feodal kurumları canlandırarak bu çağdışı ilişkilere yaslanarak bir toplumsal dayanak yaratma çabasındadır. Kürt halkının devlet ile cepheleştiği günümüz koşullarında, Kürdistan'ın geleneksel egemen güçlerinin devletle ilhak ve işgal politikasında ifade bulan ittifakı, bu güçlerin Kürt halkından tecrit edilmesini hızlandıran bir gelişme olcaktır.

Kürdistan'da kendisine toplumsal dayanak bulmakta zorlanan devlet, çıkış yolunu, uygulanagelen askeri çözüm yöntemlerine yüklenmekte görmektedir.

Devamı sayfa I5